

تصویر ابو عبدالرحمن الکونانی

که شتیکی به نیو گولزاری

دیوانی فالی

که شتیار علی احمد رضاوندی (بابیر)

منتدی اقرأ الثقافی

www.iqra.ahlamontada.com

ناسنامه ی کتیب

❁ ناوی کتیب : که شتیک به نیو گولزاری دیوانی (نالی) دا

(پیدا چونه وه ی ۱۶۸ شعری دیوانه که)

❁ که شتیار : علی محمد رضاوندی (باپیر)

❁ ناشر : مولف

❁ تیراز : ۲۰۰۰

❁ چاپ به که م تاوسانی ۱۳۸۱

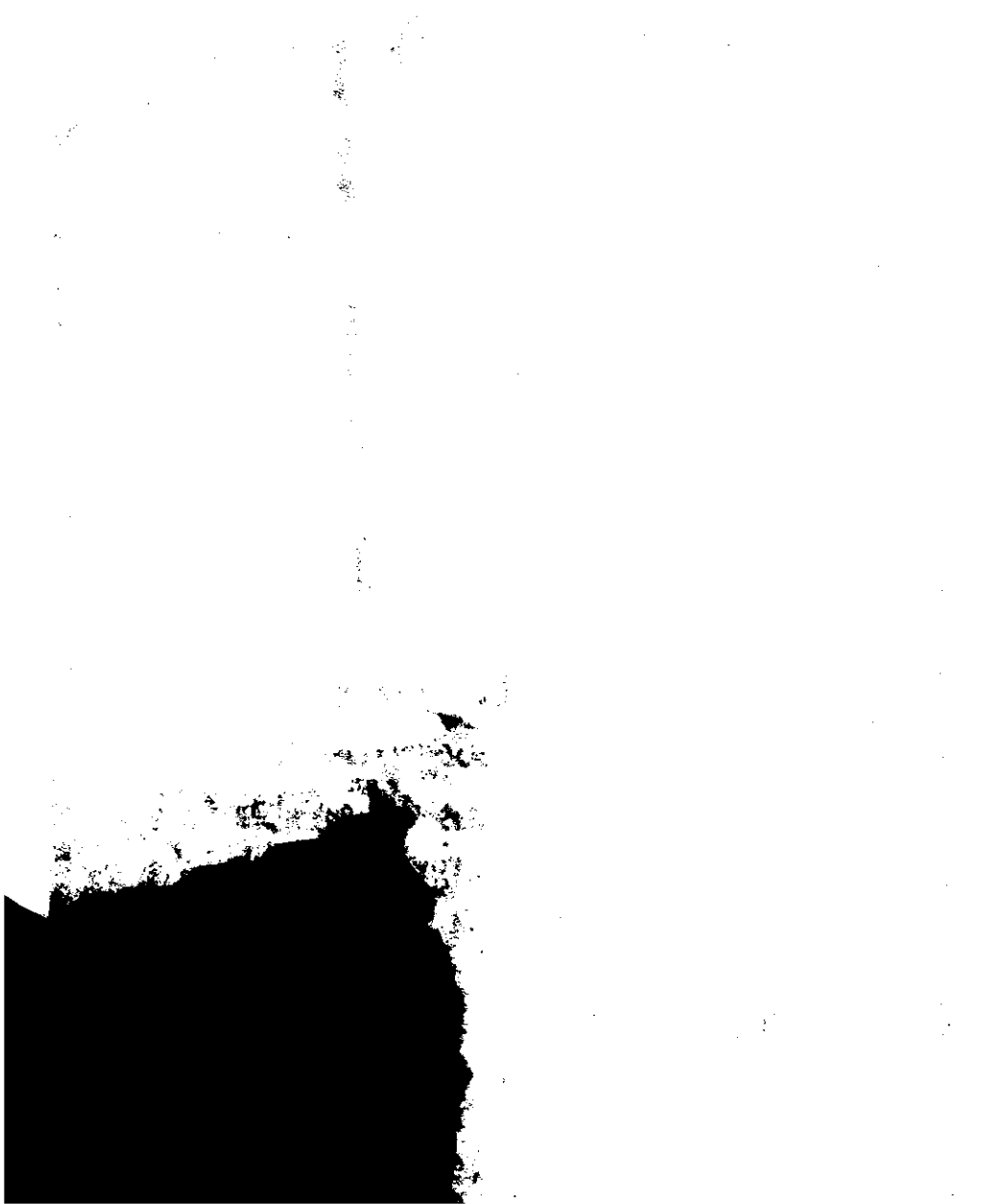
❁ حروفچینی : منصوروی

❁ ویراستاری : منصوروی

❁ ۹۶۴ - ۰۶ - ۱۶

ISBN 964

قیمت هزار تمان

«خودا راسته و له راستیش خوشی دی»

زور ده‌میکه له نیو نیمه‌ی کورد دا بووه‌ته باو و ده‌گوتری: «خودا راسته و راستیشی خوش ده‌وی».

من به پی‌ته‌رکی سهرشانی خوم - مه‌گه‌ر بوم نه‌لوا‌بایا، نه‌گینا - به‌حه‌وته پازده روژ، یان پتر، ده‌چوومه خزمه‌ت ماموستای هیژا و هه‌ر‌گیز له‌بیرنه‌کراوم ماموستا ده‌ژار، یان به‌ته‌له‌فوون ناگامان له‌یه‌کتر ده‌بوو.

دوای نه‌وه‌ی نه‌ندامانی بلاوکه‌ره‌وه‌ی سه‌لا‌حه‌ددین، له‌ورمی، بی‌ده‌به‌ر چاو‌گرتن و ناگادار‌کردنی خاوه‌نی ماف، له‌چاپدانی کتیب و نووسراوه‌کانی خه‌لک، وه‌کوو هیندیک له‌کتیب‌فروشه‌کانی ولات، ده‌ستیان کرد به‌له‌چاپدانه‌وه‌ی دیوانی «نالی»، که ماموستای تیکوشهر و به‌وه‌ج و پایه‌به‌رزی کورد، ماموستا (مه‌لا‌کریم، و کوربه‌نه‌مه‌گ و شه‌که‌تی نه‌ناسه‌کانی، زوریان خو‌پیوه‌ماندوو کرد‌بوو و به‌ره‌مه‌که‌یان گه‌یاند‌بووه‌نه‌نجام و مافی له‌چاپدانه‌وه‌یان بو‌خویان پاریز‌تبوو، منیش چوومه‌بنکه‌ی نه‌واوه‌نده‌له‌تاران و یه‌ک دوو، کتیب و نامیلکه و شتی وام لی‌ک‌رین.

با‌نه‌وه‌ش له‌بیرنه‌که‌م، من له‌کاتی خویندنی فه‌قیانه‌تیدا‌له‌ساله‌کانی ۱۳۳۰ به‌م لاوه، زوربه‌ی هه‌لبه‌سته‌کانی ماموستا «نالی»م له‌به‌ربوو، به‌لام هه‌رله‌به‌رم‌بوون و چی‌که؟! چونکوو واتای زوربه‌یانم نه‌ده‌زانی!

دوای نه‌وه‌ی که هیندیک له‌زانا‌کانی هه‌ریم و ناوچه‌ی موکریان، کاریان له‌سه‌ر کرد و نووسراوه‌ده‌ست‌نووسه‌کانیان ده‌گه‌ل نه‌وه‌ی ماموستا (عه‌لی موقبیل، کوردستانی دا هه‌ل‌سه‌ند‌گاند و لی‌کولینه‌وه‌یه‌کیان ده‌س‌پیکرد، منیش شتیکیان لی‌حالی ببووم. سه‌ره‌رای نه‌وه‌ش ده‌سنووسیکی کونی (مه‌لایه‌حیا،

ناویک له سهرشیو، ده گهل . هیندیک هه لبه سستی هونه رانی دیکه ش، له
 ساله کانی ۱۳۵۳ و ۱۳۵۴/دا، له تاران وه ده ستم کهوت. سهرله نوی سهرنجیکی
 دیکه ی هه لبه سته کانم دا. دوا ی لیکدانه وه و به راورد کردنیان بوم دهر کهوت، به
 هو ی نه وه که ماموستا «نالی»، وه ک ناوبازیکی زور کارامه و پسیور، له زریای قوولی
 ویژه و زمانی فارسیشدا، که پتر له کتیبخانه ی به نرخ و به وه جه که ی میرانی بابان -
 که به داخه وه ټینگلیسیه خوین ریژه کان. له کاتی هیرش بردنه سهر شاری
 قاره مان پهروه ری سوله یمانی له سالی ۱۹۲۴ زاینی دا، به زه بیان به مانه شدا
 نه هاته وه و وه کوو که ژوکیوه کانی کوردستان ناگریان دان و کردیان خوله میش و
 وه کوو مافی نه ته وایه تی گه له که مان به دم بای نه مانه وه، به خاکه پیروزه که ماندا
 بلاو کرانه وه! - که لکی وهر گرتیوو. به هه سستی زانستی خو ی، وشه واتادار و چهند
 لایه نه کانی لی هه لیزاردبوو و وه کوو دور و مرواری خستبوونیه نیو لیزگی
 هه لبه سته کانیه وه.

نه مه له لایه که وه، له لایه کی تره وه له سهرده می ماموستا و کوره کانیدا
 خویندن و خهریک بوون له کوردستانی نه و دیودا به زمانی فارسی له باو و بره و
 که وتبوو. وشه نامه کانی زووش به لایانه وه زور نه بوون و زوربه ی نه و که سانه ش که
 هه لبه سته کانیان به ده س نووسیوه ته وه و ماموستاش، که لکی لی وه رگرتوون،
 ههروه ها چونکوو له زورینه ی وشه کونه کانی فارسی باوی سهرده می ماموستا
 «نالی»، و نه وانی دیکه ی وه کوو «موسه فابه گ»، و «سالم»، و ... ناگادار نه بوون، و اتا و
 بنه رته تی نه و وشه و هه لبه ستانه به باشی نه زاندرابوون و گه لیک وشه ی وه کوو
 وشه کانی «نه ی سهار»، «قامیش سوار»، «شه پیووی شاپوور»، و ... کرابوونه «نه یسار»،
 فه رمانده ی سوپا، «شه پیووری شاپوور»، و نه م جوړه شتانه.

نه وه بوو کاتی رویشتمه خزمه تیان و نه م بابه تم راگه یاند، فه رمووی :

دیوانخوینەوه و مانایان بکە، چەند هەلبەستیکێ دانستەو هەلبژاردەم بو خویندەوه
و کاتی مانام کردن، فەرمووی: «راست دەکە ی! باشتیکت پی بلیم، نەزانیی دیوانی
«نالی» بو کەس عەیب نیە، بەلام ئیدیعی زانیی، بو هەموو کەس عەیبە، چونکوو بە
راستی «نالی»، هەر خوی زانیویەتی و بەس!»

ئەوسا بریار درا، ئەم هەرز بوچوونانە وەکوو زنجیرە بەرنامەیک
ئامادەکەم و پاش چاوپیکەوتنی ماموستا بیدەین بە گۆفاری «سروه»، گویا
کاک «ئەحمەدی قازی»، - کە زور نەبوو بەخەیاڵ شوینی ماموستا «هیمن» ی گرتبوو -
چاپیان بکاو ئەم شنگلە لە خوی دا!...

* ماموستا هیمن لە روژی ۲۸ / ۲ / ۱۳۶۵ کۆچی هەتاویدا، لە ورمی، وەفاتی کرد. پاش ئەوان
سەرپەرستی گۆفاری «سروه» کەوتە زێر دەستی کاک «ئەحمەدی قازی» یەوه. ع.م.د.

هه لبه ت ماموستاش پي گوتبوو. وادياريوو لايان وابوو كه ته وهش «ته راي
 په زهيل زيان ديرى،! خرا پشت گوى و هه روا مانه وه»^۳
 تائه وهى كه روژيك براراي به ريز و خوشه ويست،
 ماموستا «على موحه ممد ره زاوه ندى گه رووسى، - كه ئه وانيش وه ك ئيمه،
 هه ستيان به كه م و كوږي و ناته واوى و هه له و جيگوركي هينديك له واتا و
 وشه كانى نيو ديوانه كه كز دبوو- رايان گه ياند: شتيكى واله واتا و هه لبه ست و
 واتا كانى ديواني «نالي، دا، به دى ده كه م و دمه وى كاربان له سهر بكم. منيش
 شته كه م بو گيرايه وه و زورم پي خوش بوو كه ئه و كاره باشه دهس پي بكا و به
 ناكامى بگه ينى و به مه له باسكه ي هه ول و تيگوشان، خو ي بهاويته نيو ته و زريايه و
 بتوانى سهرده ريئى و به بيرى هرز و بوچوونه وه قول هه لمالى و به پي توانا،
 هه له كان هه لگريته وه.

به راستى ده بي بليم زور كه ليئى به تالى نه زانراوى ديوانه كه، به
 دوزينه وهى نه و وشه واتادار و هه لبيژير دراوانه ي كه ماموستا «نالي، - وه كوو
 دورناسيكي به ته زمون له نيو ليز گه ي ملوئنه كه ي بي وينه ي مرخ و په سه ندى
 خويدا له جيگه ي ديارى كراودا داي نابوون. به لام له به رپى نه زانينى واتا كانيان،
 به دهس ن ووسهر و كوگه ره وه كانه وه، له شويئى خويان ترازان و شويئيه واريان نه ما
 - پر كردوه ته وه و نزيكه ي ۲۰۰ هه لبه ستى داوه ته بهر خنجهرى لى توژينه وه و
 گه ليك واتاى جوانى ده گه ل تامازه و ديارده كردن بو هينديك زاراوه ي تايبه تى

«ته من خوميش جهوت سال پيش هندی له هه له كاتم، دا به ناوه ندى «سه لاحه ددين» - هه رچهن

به رپرسى ده فته رى ناوه ندى له تاران بووم - به لام پشت گوى خرا! باير.

زانسته کاني سهردهم و باوي ئهو کاته‌ي نيوان ماموستا و چازانه کاني ئيمه کوردي،
دوزيوه ته‌وه و مه‌به‌ستي، شي کردووته‌وه و واتاکاني ليکداوه ته‌وه.

دياره ناكري بلين مه‌به‌ستي ماموستا نالي، له هه‌لبه‌سته کاني دا هه‌رئه‌وه
بووه و به‌م ليکدانه‌وه، قورپي بني زرياي واتاکان هاتوه ته‌دهر و ئاوي نوکته
ده‌به‌رچاو گيراوه کاني به‌گشتي، به‌م کاره بايه‌خداره هه‌لگويزراوه و چوراوي لي
براوه. به‌لام بو زوربه‌ي واتاکان و دوزينه‌وه‌ي وشه‌کان و ئال و گوپيک وا
به‌سريان دا هاتوو، زورباش مه‌به‌ستي هه‌لبه‌سته کاني روون کردوه ته‌وه. به
چه‌شنيکي وا، خوينه‌ر ده‌تواني به‌باشي ئي حالي بي و که‌لکي لي وهر بگري.

به‌و هيوايه خودا ده‌وامي بدا و بتواني به‌سهر ئه‌واني که‌ش دا، برپوا و به‌م
چه‌شنه، ده‌سکه‌گوله‌گه‌نميکي ديکه‌ي هه‌ول و تيکووشاني خوي، بهاويته‌سهر
خه‌رماني زانست و که‌له‌پوور و کلتووري گه‌له‌که‌يه‌وه. دياره چاوه‌رواني ئهو
هه‌ولانه له هه‌موو روله‌ کورده کاني ديکه‌ي ناوچه جوړبه‌جوړه کاني ولاته
خوشه‌ويسته که‌مان ده‌که‌ين. بو ئه‌وه باشتر بتوانين به‌ره‌مي رابوردوه کانمان
پياريزين و به‌خه‌لکي ديکه‌ش راگه‌يه‌نين و بلين: ئيمه‌ي کورد له‌و بوارانesh دا،
پي‌ناسه‌ي خومان پي‌يه‌و له‌خه‌لکي تر، جي نه‌ماوين. ئه‌وه بووين و ئه‌وه‌شين!

هه‌ر سه‌رکه‌وتوو بن، براي دلسوزي گه‌ل و نيشتمان،

ععزيز موحه‌مه‌د پوور داشبه‌ندي. تاران ۵ / ۴ / ۱۳۷۹

ک. ۲۰۶۹

به نیوی خودای مه زن!

پیشه گی

ده گه لُ ئینتشاراتی (سه لاهه ددین) ی ته ییووی، هاوکاریم بوو و جار جار نامه بو ناوهندی ته و ئینتشاراته دهنووسی و هاوکاریم ده کرد. هندی وشه م بو یان ناردبوو که له «هه نبانه بورینه» دا نه بوو. تا کوو روژیک نامه یه کیان بو ناردم. ویست بوویان که له گه لیان هاوکاری بکه م و له تاران دا به رپرسی دهفته ری مه که زی ته و ناوهنده به ئوده بگرم. دهفته ری مه که زیمان له تاران دامه زراند و ورده ورده نووسه رانی کوردی دانیشتووی تاران، تا گادار بوون که دهفته ری ناوهندی سروه له تاران کراوه ته وه. پاشان له گه لُ ته و خوشه ویستانه ئاشناییمان په یدا کرد. ته گه ر پیشنیار، یان ره خنه، یان مه تله بیکیان ببویا، دم ناردن بو ئینتشارات له ورمی. جگه له ته و ئال و گوړی شیعر و نووسیارانه، بریارمان دا، چه وته یه ک جاری، کو بوونه وه مان بیت، که بوو.

روژ به روژ دوستایه تیمان، په ره ی ده ستاند و مه حکه متر ده بوو. روژیک له و کوره دوستانه، باسی دیوانی «نالی»، هاته پیش و قوولی شیعره کانی. به تایبته لیکولینه وه که ی ماموستا «عه بدول که ره یمی موده رریس»، بو من سه رنج راکیش بوو. کوره که مان که دوایی هات، دهستم کرده موتاله ی دیوانه که ی «نالی». کاتی چاوم که وته وشه ی

«نه‌ی سه‌وار»، که فهرموو بووی «مه‌عناکه‌یمان بو راست نه‌کرایه‌وه و دوور نیه
 «نیزه‌دار، بوو بی و به‌هله‌ی نووسیار گورابی! که‌وته بیرم که له‌پیشه‌کی
 دیوانه‌که‌دا، که خودالی خوش بوو، شاعیری به‌ناو بانگی مه‌هابادی «هیمن»،
 نووسی بووی، ته‌ویش به‌هله «نه‌ی سه‌واری»، «نه‌یسیار، مه‌عنا کردبوو. ته‌و
 شرح و مه‌عنا کردنه‌هانی‌دام که بو راست کردنه‌وه‌ی هله‌کان، تی‌کوشم.
 که به‌دوای خهریک بوونی ته‌و کاره، دیتم دیوانه‌که‌هله‌ی زوری تیدایه‌و
 بوو به‌هو‌ی سه‌رسوورمانم، که ته‌و هه‌موو نووسه‌ر و شاعیری زاناو
 پسپوره‌ی کورده بو ته‌و کاره‌یان نه‌کردوه؟!»

ته‌وه‌بوو که ده‌ستم کرده‌ ساغ کردنه‌وه‌ی دیوانه‌که. با ته‌وه‌ش بلیم تا
 ته‌و جیگایه له‌توانمدا بووه نووسیومه و دریخیشم نه‌کردوه. ته‌وه‌ش له
 بیرنه‌که‌م که ته‌و دیوانه‌که له‌به‌رده‌ستی مندایه چاپی ئینتشاراتی
 «ته‌یووی، یه. شایانی باسه، ته‌من هیندی له‌مه‌ویش، سه‌دوپه‌نجا لاپه‌ره‌م
 ساغ کرده‌وه و ناردم بو ورمی. که به‌داخه‌وه بایه‌خی پی‌نه‌درا. به‌لام من،
 ناهومی نه‌بووم و باش‌تر قولم لی‌هه‌لمالی و ساغ کردنه‌وه‌که‌م دریژه پی‌دا.
 خهریکی ته‌و کاره بووم که سه‌فه‌ریکم که‌وته پیش بو له‌ندهن. چوارمانگ
 له‌وی بووم. که گه‌رامه‌وه ئیران، به‌داخه‌وه دیتم، ده‌فته‌ره‌که‌یان به‌ستوه‌و و
 کردووایانه موته‌سیسه!

ته‌و چند مانگ سه‌فه‌ره و به‌ستنی ده‌فته‌ری ناوه‌ندی، کاره‌که‌ی
 خسته‌مه تاخچه‌ی فه‌راموشیه‌وه.

روژیک ده‌گه‌ل ماموستا موحه‌مه‌دپووری داشبه‌ندی، دانیشته

بووين. باسي «نالي»، هاته پيش. نه من جهره يانه كه م بو گيراوه. فهرمووي كه
 حه يفه نه و كاره بخريته پشت گوي. هاني دام كه به نه و كاره دريژه بدهم.
 ديسان له سالي حه و تاو حه وتي كوچي، دووباره دهستم كرده ساغ كردنه وه ي
 هه له كان.

پيش نه وه ي هينديك له هه له كاني نووسياره كان راست كه مه وه،
 پيوسته له كانگاي دله وه زور زور سوپاسي ماموستا «ملاع بدولكه ريمي
 موده رريس» و كوره كاني بكه م.

بروام نه وه يه كه نه و سوپاس و ريژه، نه ته نها به نه ستوي منه، به لكوو
 نه ركي سه رشاني هه موو كورديكي نه ديب و نه ده ب دوسته و له خودام داوايه
 دايمه له ش ساغ و سلامت و به خته وه ر بن.

هه ركه س كه نه و ديوانه، به تايبه ت ليكولينه وه كه ي موتاله بكات پيوسته
 نه و چند خاله ي خواره وه له بهر چاو بگريت:

۱ - نه و ديوانه له نه سل دا، به شيوه خه تي كوني كوردي و وه كوو
 شيوه خه تي فارسي ئيستا كه نووسراوه. كه «گول و گول و گل و گل و گه ل
 و گه ل، يان، «گل» نووسيوه!

۲ - نه و كه سانه ي وا ديوانه كه يان نووسيوه، چونكوو ماناي هيندي له
 وشه كانيان نه زانيوه، به خه يالي خويان، راستيان كردووته وه و پيتيكيان له
 سه ر داناوه، يان نوخته يه كيان لابر دوه. وه كوو «شه پيووي شاپوور» و
 «نه خچيز»، كه نه يان زانيوه ماناي «شه پيووي» و «نه خچيز» چيه. هاتوون
 «ر» يه كيان بو «شه پيووي» داناوه و كردوويانه به «شه پيووي شاپوور»؛

دکه ديتم شه کلي صه دره ننگي، گوتم : بابايي عه يياره
که بيستم له فظي بي ده ننگي، گوتم : شه پيووري شاپووره،
بي ده ننگي و شه پيوور؟! جيگهي سهر سوورمانه! شه پيوور نابي بي ده ننگ بي.
يان :

د ره قبيبي جوفته لي ناييته نه خچيزت، که خه رکوره
ته ليفي چايره دائيم، له قه شقه ي که ردږ و جه وودا،
مه عناي نه خچيز، يان نه زانيوه. نوخته ي ز، به که يان لابر دووه و
کردوو يانه نه خچير،! کاتي ره قيب نه ييته شکاری که سيک، واتاي ته ووه به که
ره قيبه که له ته و که سه، بانتر و زوردار تره. له کاتيکا نالي، ره قبيبي به
هولي که ر شوبهاندوه و به بي نرخ و قه شقه ي داناوه، ده لي ناييته نه خچيزت،
واته نامبارت نابي.

۳- ته و نوسخانه که گه يشتوته ده ستي ماموستا و کوره کاني،
هه نديکيان په رپووت و دراو و هه نديکيان جوان نه نووسراون و هه نديکيان
پاک بوونه ته وه. (به گوته ي ليکولينه ر).

۴- بوزورگ ميهر گوته ني: همه چيز را همگان دانند. هه مووان هه موو
شتيگ ده زانن. که وابوو، تيمکاني ته ووه ي هه يه ته منيش هه نديکيانم نه زاني
بيت!

تيستا ته و ليکولينه ره، ده بي چهنده به فيکر و عيلم و زانست بي،
هه تاکوو بتواني ته و وشه ده سکاری کراوانه، يان خراب نووسراوانه،
جي به جي بکات و له جيگهي خوي دايبني و بزاني ته و وشه يه موله يان مل،

گوله يان گل و هتد...

ته وانه هه مووي ته وه ده گه يني، که کاره که زور گرینگ و سه نگينه.
ته منيش که هه ندي په بيجووييم کردووه و چند هه له يه کم ساغ کردووته وه،
چی له توانمدا بووه کردوومه. به لام ته و ساغ کردنه وهی چند شيعر و چند
شهرحه، نايته هوئی ته وه که ئيتر ديوانه که، هه له ی تيدا نه ماوه.

چند چه کامه ليک نه داوه ته وه. يه کيکی مه ستوره يه. هه رچه ند
شيعره کان، ئيجگار به رزو قوولن. به لام نه مزانی له ته و قه سیده يه که و تراوه،
«نالي» و «مه ستوره»، ناشنایی ته ده بيان پيکه وه بووه؟ کور و کچ بوون، يان
هاوسهريان بووه و مه به ست له ته و شيعره چی بووه!؟

يان چه کامه ی «قوربانی توی ريگه تم...» چونکوو به جيگه کان و شه قام و
کولانه کان و جو و جوبار و کيو و ده شتی سوله يمانی، ناشاره زام، کارم پيوه
نه بووه.

له خوينه ران و زانايان تکا ده که م، ته گه که م و کوپری له ته و
ساغ کردنه وه يه بهر چاويان که وت، منه تم له سه رنن و ناگادارم فه رموون.
علي محمد رضاوندي. (باپير).

تیبینی: هەر شیعرێ که لیکی ده‌ده‌مه‌وه، ژماره‌ی لاپه‌ره‌ی دیوانه‌که‌ی چاپی ناوه‌ندی بلاوکردنه‌وه‌ی ئه‌ده‌بیاتی کوردی، ئینتشاراتی «سه‌لاحه‌ددینی ئه‌بیوووبی، به. که شیعره‌که‌ی تیدایه و له نیوان دوو که‌واندا (...) نووسیومه.

(۷۶) فه‌بیاضی ریاضی گۆل و میهر و مل و له‌علی

ئه‌ی شه‌وقی روخ و ذه‌وقی له‌بت، ذائیکه به‌خشا
فه‌یاض : باران‌رپژ، به‌ره‌که‌ت به‌خشن.

ریاض : جه‌مع‌ی ره‌وزه‌یه، واتا باخچه.

میهر : روحم، خور، نیوی گیاه‌که، مانگی ده‌وته‌م، روژی ۱۶/ی هه‌موو مانگی.

مۆل : شه‌راب هه‌رمی.

مل : ئه‌ستۆ، گه‌ردن، کۆلوو.

شه‌وق : تاسه، ئاره‌زوو، هیوا، ویستن، دل‌خۆشی و شادی، خواهیشت، بی‌قه‌راری.

روخ : روو، ده‌م و چاو.

ذه‌وق : تام‌کردن، چه‌شین، تام و مه‌زه، خۆشی.

ذائیکه : هیزی تام‌کردن، چه‌ستن.

له‌عل : به‌ردی به‌قیمه‌ت، کینایه‌یه له‌لیو، گۆل و مۆل و میهر و له‌عل، پیکه‌وه به‌کینایه، به‌مه‌عنای به‌هاره.

* واته : ئه‌ی ئه‌و که‌سه‌ی که خیر و به‌ره‌که‌ت ئه‌رژینیه‌ت سهر گیاو گۆلی سووره‌وه. یان گۆنا و لیوی یاره‌که‌م و به‌هار، به‌بۆنه‌ی باران‌رپژی تووه خۆش‌ره‌نگه و گۆل و مۆل، شادی تیدایه. هه‌روه‌ها، ئه‌ی ئه‌و که‌سه‌ی که ئاره‌زووی چه‌شتنی لیوی وه‌ک له‌عل، ئه‌خه‌یته دل و ده‌روونه‌وه. چون خیتابی «له‌بت» ی تیدایه ئه‌توانین رووی ده‌م له‌یار بکه‌ین و بلیین ئه‌تو رازینه‌ری به‌هاری و ورشه‌ی روومه‌ت و تامی ده‌مت هو‌ی خۆشی و شادیه.

(۷۶) ذرراتى عوكووسى، كه ششى ميهر و جه لالان

وا دين و ده چن، سه رزه ده، سولطان و شه هه نشا

ذره : وردهى هموو شتيك، ميلورهى زور بچووك، توز، له ميقياسدا يهك له
سه دى جو، بچووكترين و وردترين شتيك له هه رشت دا.

عوكووس : شهوق، ورشه، رووناكى.

ميهر : خو، روحم.

كه شيش : جازيبه، به ره و خوگيشان.

جه لال : گه وره يى، پاكى، پاك بوون، پايه به رزى، شان و شهوكه ت.

سه رزه ده : بي خه بهر و بي ناگادار كردن، (بي نه وهى كه پيمان خه بهر بدات،
سه رزه ده هاته ماله وه).

* واته : نهو هموو پادشا و سولتان و شاي ساكان، كه هه ر له خويانه وه
دين و ده بنه شاو. هه روا بي خه بهر ده چن، (له شاهى ده كه ون و دوا جاريش تيدا
ده چن و ده روون)، هممووى نه وانه بچووكترين و وردترين شتيكه كه گيانداران
را ته كيشينه لاي خوداپه رستى و ئيمان وه.

* * *

(۸۰) رهنگى نيه روخساره يى رهنگين و له طيفى

روشن بووه نه م نوكته، ثوباتى له به صهردا

رهنگ : له فارسى دا مه عناي زورى هه يه. وه كوو فايده و نه فع، مال و دارايى،
زور، تهرز و شيوه، چه شن، فهن و فيل، مهكر، ناسكى و جوانى، خوشى و
خوشحالى، خوين، رهونهق، (اخذ و جر)، ته ما و ويست، خواهان، سه رمايه ي
كه م، ته لا و نوقره ي دزى، قومار و شتيك به قومار ببردريته وه، ته رح و نه قشه،
خه يانه ت.

ثوبات : نهو دهر د و نازاره كه چاو موله ق دهكات، چاو ماق ده مينى و ناتوانى
بترووكى.

* واته : روومه‌تی جوانی ناسکی ره‌نگینی (گه‌رده‌نی زهره، لئو و گونای سوور و قزی کال و بروی ره‌ش)، چه‌شن و وینه‌ی نیه. چونکوو به موله‌تی بوونی چاوم، که به دیتنی ئەو روخساره جوانه هه‌روا داچه‌قیوه و ناتوانم چاو بتروو‌کینم، وازیح و روشن بووه و ئیتر ده‌لیل و به‌لگه‌ی ناوی.
هه‌روا که له پیشه‌کی دا هیناومه، دیوانی «نالی» له ئەسلدا به خه‌تی کوونی کوردی وه‌کوو فارسی ئیستا، نووسراوه. (ئبات) ئەتوانی به «سه‌بات» یان «سووبات»، یان «سیبات» بخوینریت که لیکو‌لینه‌ر ده‌بی له ریگای مه‌عناوه بزانی که «سووباته» یان «سه‌بات» و هتد...

(۸۴) دەم‌دەم که ده‌کا زاری پرئازاری به غونچه
بو ده‌عه‌تی ماچی له‌به گويا، دەمی نادا

دەم‌دەم : جار‌جار.

گويا : لیره مه‌عناي «به‌لام».

دەمی نادا : نالوی، فرسه‌تی ئەو کاره نیه.

* واته : جار‌جار که زاره جوانه‌که‌ی که بو عاشقان پرئازاره و له‌به‌ر هیشتا نه‌شکو‌فیاوی وه‌کوو خونچه قوت ئەکاته‌وه، بو ئەوه‌یه که وه‌رن ماچم بکه‌ن. به‌لام کوانی ئەو به‌خت و ئیقباله؟ چونکوو فرسه‌ت نیه و نالوی برۆم بو ماچ کردن. جا چ‌داخی له‌وه بان‌تر؟!

(۸۷) ره‌قیبی جوفته‌لی نایینه نه‌خچیزت که خه‌ر‌کوره
ئه‌لیفی چایره دائیم، له قه‌شقه‌ی که‌ردر و جه‌ودا

ره‌قیب : به‌دکار.

جوفته‌لی : جوفته هاویژ.

نه خچیز : پایه ی بوون، بهر هه لست بوون، نامباز بوون، پیندا پیچان.
 ټلیف : هوگر.

چایر : (تورکیه) هلیز، هریر.

قه شقه : ناو چاوگرژ و به دتوغر، ناهومی له بهش و نسیو، توش و به دیومن.
 ټهوانه ی که دیوانه که یان نووسیوه، واتای «نه خچیز» یان نه زانیوه. نوقته که یان
 لابردووه، بی ټهوه ی که ټیفکرن کاتیک ره قیب به نه خچیری (شکار) که سیک نه بی،
 واتای ټهوه یه که ره قیب بان تر و سدرتره و به هیمت تره. که وابوو ناتوانی بییته
 هوگری چایر و بی پایه خ بیت!
 «نالی» به خوئی ده لی :

* کارت به ره قیبه وه نه بی. ټهو زور بی پایه خه و ناتوانی بییچیته قوتسا و
 بهر هه لستی تو بی. که سیکه ههر وه کوو هو لی که ری که دایمه بیر له درک و دال و
 هلیر و جو ده کات و بهش و نسیوی چاره ره شی و بی پایه خی یه. که ی ټه توانی
 پایه ی تو بیت و نامبازی تو بیت؟ نایاره که ی تو زور بهرز و به نرخه. هاوشانی
 ټهوه نیه. کارت بی یه وه نه بی. ټهو خه ریکی شتهایه کی بی پایه خه.

* * *

(۸۸) سیلاحی په رچه می پر خه م، ټه گهر تاره و ټه گهر ماره

برو و غه مزه ی که وان و تیر، ټه گهر هه ودا و ټه گهر مه ودا

ټه و به یته به ټه نهایی مه عنا ناکریت، چونکوو وابه سته به به یتی
 پاشه وه یه. ههر دوو به یته که پیکه وه مه عنا ده که ین.

(۸۸) له ټه شکه نهجی شکه نجی زولفی ټه و، بی وه عده مورغی دل

ده نالینی وه کوو بولبول له صوبحی کاذیبی شه ودا

ټه گهر تاره : وه کوو شهوی به قیمه ته.

ټه گهر ماره : وه کوو ماری سهری گهنج، که روومه ته جوانه که یه.

هه ودا : ناوری شم.

برو : زهی که وان.

مهودا : نشتره.

ته شكه نجه : تازار.

شكه نچ : پيچ و لوول.

مورغي دل : كينايه يه له دل و يستن.

صوبحي كاذيب : تاخري شهو كه هيشتا روز نه بووه ته وه به لام تاسمان نه دختي
روشن ده بي. كه په له وه ري به ربه يان « شبا هنگ »، دهس ده كا به خويندن.

* واته : چه كي زولفي پرتازاري يار ته گهر له بهر ره شي بي و ته گهر
وه كوو ته ژديها، له سهر گه نجي روومتي جواني يار نووستييت، ههروه ها ته گهر
بروي يار وه كوو زه بي كه وان بيت و ته گهر برزانيگي نشتره بي، بايسي تازاري
دلي منه. ته وه ته كه دلي من كه ته وه يه ده وي، وه كوو په له وه ري به ربه يان له
كاتيكدا كه زولفه ره شه كي له سهر روومتي لانه چي و فهرانه تي ته خاته
دلمه وه. كاتي كه داي ته پوشي دلي من وه كوو ته و شبا هنگه دهس ده كا به نالين
بو ديتني روومه ته جوانه كي.

* * *

(۹۰) شهبه هي زولفي شهبه هگونه يه روو گهر داني

به سهر ي ته و، كه به سهودا، سهر و سامانم دا

شهبه هي (يه كه م) : ره شي.

شهبه هي (دوو هه م) : موو رووي شه وه ي به قيمه ت، (شبق).

گونه : وه كوو.

روو گهر داني : روو وه رچه رخانديك، ته وه نده ي به ربه كي به ته و لاه،
له حزه يه ك.

سهودا : ره شايي، عه شق، مامه له.

* واته : زولفه ره شه جوانه كي له چه شني به ردي ره شي به قيمه تي

شه وه يه. ده ري خست و بووه هوي ته وه ي تاگر له جهر گم بليسه بسيني و به

خاتري عشقي تهو، سهرومال و گيان و دارونه دارم فيداي کرد و له دهس دا.
* * *

(۹۵) «نالي» مه ته لي حالي، له ته شکه نجه يبي غه مدا
وهک ناله له نهيدا، وهکو ناله له قه له مدا

مه ته ل : نمونه.

ته شکه نجه : تازار.

نالہ : هاوار.

نه ي : شمشال.

نال : تاله باريکه کاني نيو قه له مي قاميش.

* واته : دهزاني حالي «نالي» به دهست دهرد و تازاري بي ميهر ياره وه
چونه؟ ناله و هاواري دلي غه مگيني، وهکوو دهنگي شمشاله که يه که زور خه مين
وخه مباره و له دووري و هيجراني دا له رولاواز بووه ته وه. ته وهنده بي گيان و
باريکه ههروه کوو تاله باريکه که ي نيو قه له مي قاميش وايه.

* * *

(۱۱۱) طالبي ليوين و ته لقه ي زولفمان نيشان دهدا

راهوي ميصرين و ته و روومان له مولكي چين دهکا

ميصر : په رده ي نيوان دوو شت، تيژي، گولي سوور، شار «مصر/القاهره»، که
جه معه که ي «امصار»، ليره مه به ستي «تالي» له «ميصر»، گولي سووره و
کينايه يه له ليوه سووره که ي يار.

مولكي چين : کينايه يه له زولفه ره شه چين چينه که ي يار.

* واته : تيمه خواهاني ليوي سوورين و داواي ماچي لي ده که ين. ته و
زولفي نيشان دهدا! ده مانه وي بو ماچ کردني ليوي وهک گولي سووري بروين. ته و
زولفه پر چينه که ي ته خاته سهر ليوي و داي ده پوشي.

* * *

تیشکی ددانه کاتیش که له تیشکی برووسکه جوان تره، راکیش و جازیه و،
خه لکی ده کیشیته لای تووه.

(۱۱۸) حیره ت زده، وا دیده، وه کوو حه لقه یی ده رما
بی مایه نییه عاشیقی بیچاره، (بفرما)!

وا: باز، تاوه لا (وشه که فارسیه).

وا دیده: چاو تاوه لا، چاو داچه قیو.

* واته: هدر که تو م چاو پی که وت، به سه رسوورمانه وه چاوم داچه قی
و هدر وه کوو حه لقه یی ده رگا، له بهر جوانی و نازاریت، تاوه لا مایه وه. ئیستا که
هاتووی، عاشقی بیچاره تی بی بایه خ مزانه و پیت وانه بی که هیچی کی نیه. عیلم
و معرفتی هدییه. فهرموو، فهرمووه ژووره وه.

(۱۲۱) یا توربه تی یا غوربه تی با ری بشکینین
هر مونتته ظیره «نالی»، نه گهر مرد و نه گهر ما

ری شکاندن: دوو مانای هدییه:

۱- ریگه چوون، رچه شکاندن.

۲- له ریگه لادان.

«نه ی برا نه وه چه ند جار لیروه رویشتون بو شار. جاریکیان ریگه تان
بشکاندایا و سه ریگتان لیمان بدایا». مهبستی «نالی» لیروه، لادانه.

* واته: «نالی» نه لی من چاوه ری یارم، به زیندووی یان مردووی.

نینجا له زوانی یاره وه ده لی با سه ریگ له «نالی» بدهین. چونکوو چاوه پیماننه چ
مردوو بی، چ زیندووا!

(۱۱۲) تاموعه‌یی‌هن بی که زورن دهس گری یو دهس کوژی
فهرقی سهر په‌نجه‌ی به خویناوی حه‌نا رهن‌گین ده‌کا
فهرق : بان سهر.

سهر په‌نجه : نینوک.

فهرقی سهر په‌نجه : بانی نینوک.

* واته : بو ته‌وه‌ی هه‌مووان ناگادار بکات که که‌سی زوری به‌دیلم
گرتووه و گیروده‌ی خوی کردووه و له داخاندنا کوشتوویه، هاتووه سهر په‌نجه‌ی
به خویناوی وه‌کوو خه‌نه رهن‌گ کردووه.

* * *

(۱۱۲) بی‌قسه غونچه‌ی ده‌مت کاتی ته‌به‌سسوم رووبه‌روو
هه‌تکی شوعله‌ی به‌رق و نه‌ظمی دائیره‌ی په‌روین ده‌کا
بی‌قسه : بی‌قسه و باس، بی‌گفت و گو.

په‌روین : یان دائیره‌ی په‌روین، نه‌و چهند نه‌ستیره وردیه که پیکه‌وه‌ن و ده‌لین
هو‌ی یه‌کیه‌تی و خر بوونه‌وه‌یه، دژی «بنات‌النحش». که هو‌ی جیاوازی و
په‌ریشانی و بلاو بوونه‌وه‌یه :

جمع برآمد همی شکوفه‌ی چو پروین

باز شود چون بنات نعش پریشان

شیر هی موختاریه. واته : شکوفه‌کان خر ده‌بنه‌وه وه‌کوو په‌روین و دووباره
وه‌کوو به‌ناتولنه‌عش بلاو ده‌بنه‌وه.

* واته : بی‌گفت و گو خونچه‌ی ده‌مه‌کات کاتی خر کردنه‌وه‌ی، نه‌وه‌نده
جوانه، که ئاپرووی نه‌ستیره‌ی په‌روین ده‌بات، که هو‌ی پیک گه‌یشتن و خر
بوونه‌وه‌یه. هه‌روه‌ها کاتی زه‌رده‌خه‌نه‌ش که ددانه وه‌ک مرواری‌یه‌کانت
ده‌رده‌که‌وی، ئاپرووی روشنایی و تیشکی برووسکه‌ی هه‌وری ده‌بات. چونکسوو
غونچه‌ی ده‌مه جوانه‌کات له ریک و پیک داله دائیره‌ی په‌روین جوان‌تره و

(۱۲۲) حه لالی بی نیکاحی خووری عینم

به جووتی ناظیری شهرع و فه تاوا

حهلل بوون : رهوا بوون، موبارهك بوون.

خووری عین : کینایه یه له «حه بیبه».

جووتی ناظیر : هردوو چاوه کانی «حه بیبه».

* واته : حه بیبه، خوشه ویسته که ی من، که مارهم کردووه، خووری عه ینه.
ئهو ماره کردنه، لی موبارهك بی. هدرچهند به پی شهرع و فه توا، ئه بی کاتی
ماره برین دوو شایهت بن. ئهو شایهت مانه ناوی. چاوه جوانه کانی حه بیبه له جیاتی
شایهت، قوبووله.

(۱۲۳) زه فافه تگاهی پهردهی نالی چاوم

موبارهك حه جله بی بو بووک و زاوا

زه فاف : نارینی بووک بو مالی زاوا.

زه فافه تگاه : جیگهی گواستنه وهی بووک له مالی زاوا، جیگهی پیک گه یشتنی
بووک و زاوا.

پهرده : حه جله.

* واته : نازیزه کهم! قه دم بنه سه رچاوم. ئهو چاوه که به بوئهی دووری
تووه ئه وهنده فرمیسکی لی هاتووه خوار، که سوور بووه ته وه. ئهو پهردهی
چاومه، باشتیرین و رهواترین پهرده و حه جله یه بو هردوو کمان.

(۱۲۳) صیداقی و روونوماوو وه صلی شاهید

له گهل شایی که ران بی جهنگ و داوا

صیداق : مارهی، شیروایی.

روونوما : ئهو پاره یان زیړه که ده یدهن به بووک کاتی تارا لابردهن،
شهرمه شکینی.

وهصل: کينايه يه له «صيله» واته ٚه‌نعام و به‌رات.

شاهيد: ته‌ماشاکهر.

* واته: نازيزه‌که‌ما ماره‌يي و شيروايي و شهرمه‌شکيني و ٚه‌نعام و به‌راتي شايبه‌ته‌کان و ته‌ماشاکه‌رانمان بو چيه؟ بي‌ه‌را و هوريسا و جه‌نگ و داوا بي‌گه‌يشتوين. وا دياره مه‌لا «خدر»، خوي سيغه‌ي عه‌قدي خويندوه!

(١٢٤) به‌چه‌يي به‌رچه‌مي‌يو و پرچي سيا

ههر ده‌ليي مانگه‌شوهه کولمي تيا

به‌چه: روويه‌ندي ژنان، پيژاني نان، جيگه‌ي به‌چه‌خواردني ران له ده‌شت و ده‌ران به‌دهور يه‌کدا، که حه‌لقه‌ده‌به‌ستن بي‌ده‌لين به‌چه‌يان خواردووه، کولمه زور جوانه‌که‌ي يار که زور ورشده‌ار و بريقه‌داره، له ٚيو زولفه‌ره‌شه‌که‌ي دا ٚه‌ه‌نده جوان و به‌نرخه‌ده‌ليي مانگه‌شوهه له تاريکي‌دا.

(١٣٠) سه‌رگرانه قافله‌سالاري ربي چين و خه‌تا

چونکه باري عه‌نبر و ميسکه، له زولفه‌يني دو تا

سه‌رگران:

١- قه‌لس، تووره.

خاقانيا ز دل سبكي سرگران مباحش

گوهر که زاده‌ي سخن توست، خصم توست

واته: خاقاني له نه‌فامي و تي‌نه‌گه‌يشتووي خه‌لک تووره مه‌به. چونکوو

شيره‌کانت که وه‌کووگه‌وه‌ره، بووه‌ته دوزمنت.

٢- به‌فيز و ده‌مار و خو به‌زل زان.

دکسي رابده‌پايه‌ي مه‌تري که با کهتران سر ندارد گران،

واته: خودايا! پايه‌به‌رزي و گوره‌يي به‌که‌سي بي‌ه‌خشه، که ده‌گه‌ل

زيرده‌سته‌کانا، به‌فيز و ده‌مار و موته‌که‌بيير نه‌يي.

«نالی» روي دهمی له «حديبيه» و ده‌لی:

* هه‌روا که زستان روښت و سه‌رما و سه‌خله‌ت و له مال دهرنه‌که‌وتن
نه‌ما و به‌هار هاته‌وه. نورې خوشی و گه‌شت و گیل و خوش رابواردنه. ئیستا
که بابت مردووه ئیتر که‌سیک نه‌ماوه تاکوو به‌رگریت بکات، نه‌توش به‌لینت
دابوو که پیکه‌وه بین. دهی وهره با پیکه‌وه خوش بین.

* * *

(۱۴۵) شایسته‌یی شان، لایقی مل، طورره‌یی تویه

نه‌ک طورره‌یی شاهه‌نشه‌هی یو طه‌وقی وه‌زاره‌ت

طورره: قزی لوول، په‌لکه، نه‌گریجه، ریشکه و ریشوولهی میزه‌ر، کناره و
حاشیه‌ی جل و ...

طه‌وق: ملوانکه، حه‌لقه‌ی ده‌وری ملی کوتره‌باریکه (قومی).

* واته: تنها په‌لکه‌کانی تویه که شایان و لایه‌قی گه‌رده‌ن و شان و مله
جوانه‌که‌ی تویه. نه‌ک نه‌و ریشکه و ریشوولهی هاوری‌شمی گرانه‌های شاکان و
ملوینکه‌کانی وه‌زیره‌کان.

* * *

(۱۴۶) کی ده‌ستی ده‌گاته به‌ی و ناری نه‌گه‌یشتووت

له‌و ته‌خته که وا صاحیپی مورن، به‌سه‌داره‌ت

هه‌روا که له ته‌واوی پارچه شیعه‌که‌دا، دیاره و ده‌رده‌که‌وی، نه‌و کچه که «نالی»
خیتابی به‌ئه‌وه، زور له «نالی» به‌رزتره و «نالی» خو‌ی به‌هاوشانی نه‌و دانانی!
نه‌وه‌ته له شیعه‌که‌دا ده‌لی:

* نه‌تو‌خواوه‌نی ته‌خت و سه‌داره‌ت و بالانشینیت و موورووی
فه‌رمانزه‌وایی و بالانشینیت پی‌یه. ئینجا کی نه‌توانی ده‌ست بو‌تو‌به‌ری و ده‌ست
بیات بو‌تو‌مه‌مکانه وه‌کوو هه‌نار و به‌هی نه‌گه‌یشتووه که ها به‌سه‌ر سنگته‌وه؟
نا، نا، که‌س ناتوانی!

* * *

(۱۵۲) ئەی سەرووی بۆلەند قەدد و، برۆ تاق و مەمک جوت!
کی دەستی دەگاتە بەی و ناری نەگە یشتوووت؟!

برۆ تاق : برۆی پەبۆه‌ست.

ناری نەگە یشتوو : مەبەست مەمکی تازە پی‌گە یشتوو یارە.
* واتە : ئەی یاری بالابەرز و بەشان و شەوکەت، کە برۆت پەبۆه‌سته و
مەمکە کانت هەر وه‌کۆو هەنار و بەهەی تازە پی‌گە یشتوو، ماشە لا ئەوه‌نده
بەرزە فەر و بە شان و شەوکەتی کەس ناوی پی دەست بیات بو مەمکە کانت.

* * *

(۱۵۲) دەم هەمدەمی غونچیکە نەپشکۆوتوو هیشتا
با، کە شفی نە کرد بەرگی عەطرپۆشی گۆلی رووت

دەم : زار، نەفەس و هەناسە، خۆین.

هەمدەم : هاو دەم.

* واتە : زارە جوانە کە یار، هەر وه‌کۆو خۆنچە ی نەشکۆفیاو و زور
جوانە. «با» نەیتوانیو بەرگی رووپۆشی کە بەسەر روخسارە جوانە کە یەتی
لابەری و روومەتی پی‌هاوتای دەر بجات. بە واتای ئەوه‌یه کە کەس روومەتە
جوانە کە یاری نەدیوو.

* * *

(۱۶۴) ساقی وەرە رەنگین کە بە پەنجە لەبی ئەقەداح
بەم راحە، لە سەر راحە، دەلین : راحەتی ئەرواح

ساقی : مە یگیر.

رەنگین کە : پرازینەرەو، رەونەقی پی‌بده.

ئەقەداح : جەمعی قەدەحە.

راح : پیالە ی شەراب، پیکی شەراب، شادومانی.

په نجه : له پي دهست، نيوي شاهنگيکه له موسيقادا.

راحتي ته رواج : نارامي گيان.

* واته : مه يگير وهره به په نجه جوانه کانتوهه پيالهي شهرا به که مان
برازينه رهوه و به تهو پيال له شهرا به، يان به تهو شهرا به که وا له سر په نجه که ست دا
و نارامي گيانه، روح و گيانان بجه سينه وه.

(۱۶۷) له م گهر دشي مينايه، که وا دهوره، نه جهوره

ساقی که رهمي سايفه، نالي، مه که ثيلحاح

گهر دش : گهراندن.

مينا : په له وه ريکه وه کوو ره شووله، له ننگه رگاي که شتي له قهراخ دهريا، کينايه يه
له ناسماني شين، ناوينه ي رنگا وره ننگ، پيال له، جام، شيشه ي شهرا ب، شهرا و،
گه وه هري شين، مووروي که وو، (سولفا تي مسي بر بقه دار که رهنگي شيني زور
جواني هه يه. فيرمو ولي شيميا يه که ي ناوايه $CUSO_4$).

دهور : نوبه تي، به نوره.

جهور : سته م.

ساقی : مه يگير.

سايف : خوش، رهوا، گهوارا، به تام و مهزه، شتي که هاسان به قورگا بچيته
خواره وه، به جواني شهرا ب به دم که سيکه وه کردن.

سايق : راننده و ليخور، ليره دا مه عنا نابه خشي و هه له يه به لکوو وشه ي سايف
دروسته.

* واته : نهو گهراندني پيالهي شهرا به که به نوره يه و مه يگير بي زولم و زور
نه يگه رني، مه به ستي خوشي تيمه يه و نهوبه تيه. جا پارانه وه ي بو چي يه؟!

(۲۰۲) نووری چاوم! چاوه‌که‌م بی‌نووره بی‌تو، زهره‌ری بی
خاکی ده‌رگا‌که‌ت بیټرم، بی‌که‌مه کوحلی به‌صهر
* واته : بی‌نایی چاوم! نازیزه‌که‌م! ههرکاتی چاوم یت نه‌که‌وی و
نه‌تینم، چاوم رو‌شنایی نامینی و بی‌نووره. ده‌بی چبکه‌م؟ ئیستا که ناتی‌نم و
به‌رچاوم تاریک ده‌بی، ناچارم خاکی به‌رده‌رگا‌که‌ت که تو ی نازیز به‌سهریا هات
و چووت کردوو، بیټرم و بی‌که‌مه کله بو چاوه‌کاتم. به‌لکوو به‌ئهو بو‌ئه‌وه نه‌ختی
رو‌شنایی بکه‌ویته به‌رچاوم.

(۲۰۴) شه‌وی به‌هاری جوانی، خه‌وی بوو پر ته‌شویر
له فه‌جری پایزی پیری به‌یانی دا ته‌عبیر
ته‌شویر: غارنانی ته‌سپ بو فرو‌شتن، شه‌رمه‌زارکردن، شه‌رمه‌زار بوون،
په‌ریشانی و ټیک چوون، به‌ده‌ست ئیشاره کردن به‌رهو که‌سیک، ده‌ماندن و فوو
لی‌کردنی ناگر، شوال دا‌که‌ندن، ئالوز بوون، ئالوز‌کردن.
فه‌جری پایزی پیری: تازه به‌رهو پیری چوون، سهره‌تای پیری.

ته‌عبیر: شه‌رح‌دان، ناگا‌کردنی خه‌ون، شه‌رح کردن و شه‌رح دانه‌وه‌ی وتار،
په‌رینه‌وه له‌ناو، سه‌خله‌ت بوونی کار بو که‌سیک، ناشکرا بوون و ناشکرا‌کردنی
مانای حه‌قیقی، جوان له‌جوانی‌دا به‌تایه‌ت به‌هاری جوانی خه‌وی خو‌ش و
ناخو‌ش و جو‌ر به‌جو‌ر و ئالوز ته‌بینی.

* واته : ئه‌وه سهره‌تای پیری‌مه و هیشتا نه‌حه‌ساومه‌ته‌وه و شټیکم به
ده‌ست نه‌که‌وتوووه. نه له‌عیلم و نه له‌تیمان ونه له‌پاره و دارایی و مالی دنیا.
ئه‌وه‌یه‌که‌ئه‌وه پر ته‌شویر و ئالوزم هاته دی و بوم روون بووه.

(۲۰۶) چ شه‌و، چ روژ؟ وه‌ها کورتنی له‌هو و له‌عب و میزاح
که‌هه‌ردو وه‌که‌یه‌ک ته‌چوون به‌نه‌غمه‌یی به‌م و زیر
ئه‌وه شیعه‌ره دریزه‌ی شیعی‌ری پیشوووه.

(۲۰۶) سهوداي طورره يي تهو ئيشتياهي سههوي جوان
به ياضي غورره يي تهو ئيشتياهي سوجه يي پير
سهودا : رهشي، ديمهني شار له دووره وه، خوينده واري.
طورره : موو، زولف.

ئيشتيايه : وهك يهك بوون، وهكوو شتيك بوون، شاردراوه بووني كار، به غه له ت
شتيک له جياتي شتيک ديكه گرتن، له شتيک چوون :
فلکي، مهی، ندانم، به چه کنيتت بخوانم؟
به کدام جنس گويم که تو اشتباه داري

(سعدی)

واته : گهردووني، يان مانگي؟ نازانم به کام له قه ب بتخوينمه وه، به کام
شت بتشو بهينم که له تهوه ده چي؟
ئيشتيايه : له خه وهستان، وريا بوونه وه، ناگادار بوون، به شهره ف بوون، ديقه ت.
تهوه ئيشاره يه به رهشي مووي جواني و لاويه تي، تهو به سپيه تي مووي به پيري.
* واته : رهشي زولفي جوانيم، «ئيشتياهي» تاريکي به هه له چووني
جوانيمه. سپيه تي ناو چاواني ئيستم ده گه له سپيه تي ردنيم، ديقه ت و وريا و
ناگابوونه وه يه، که دان به تهوه دابنم که به هه له چووم و توبه بکه م.
* * *

(۲۴۹) شيريني يو، له تالي يو ترشي عيتابي روت

خالت له سه ره جه بين، بووه ته دانه يي سماق
له فارسيدا مه سه ليک هه يه، کاتي که ده يان هه وي که سيک زور چاره ري بيت و
نه گاته تاره زوو و ويستي خوي، بي ده لين: «بايد سماق بکي!» واته ده بي سماق
بمزي.

* واته : شيرينده کم! ته تو زور جواني و شيريني. به لام تالي و ترشي و
رووگرزيت له کاتي تانه و ته شهر دا، پيم ده سه ليني که ده بي دهس هه لگرت بم و
سماق بمزم. واته ناهومي بم؛ باشه به قسه ت ده کمه. ته وه له روخساره زور

جوانه کت دا خالیگ هه یه، ههروه کوو سماقه. ئەوه دیم و ئەو خاله ده مزه!
* * *

(۲۵۰) صوفی له فهقر و فاقه وه کو فاقه فاقی دا

ته سبیحی دام و دانه یه، ریشی دو فاقی فاق

فاقی (ته وه ل): مه لی مل دریزی چه میوه.

فاقی (دوو هه م): چالی بیخ تیرکه وان.

* واته: سو فی له هه زاری و بی به شی وه کوو ئەو په له وه ره مل دریزی
چه میوه، چه میوه ته وه. ئیستا بو فریودانی خه لک (که خه لات و به راتی بو بینن)،
ته زیح که ی کردوو ئەو دانه ی داوه و ریشه دوفلیقانه که ی کردوو تیرکه وان، بو
پیکان و به داو خستی نه زانکاران.

* * *

(۲۶۶) فهرقیکی نه کرد نه فسی نه فیسم به عینایه ت

وه حشی له ویلایه ت

له م گوشه یی ویرانه یه هه ر مامه وه وه ک بووم

وه یشوومی ولاتم

نه فس: ته رکیباتی نه فس زوره و نیزیکه ی ۳۰ ته رکیبی هه یه، وه کوو: نه فسی

ئه علا، ئه ماره، ئینسانی یه و حیوانی یه و ره حمانی یه و هتد....

لیره «نالی» مه به ستی نه فسی نه فیس، یان نه فسی ئه علا یه که کاری وریا کردنه وه

و په ره پیدانی حیسی ئینسانیه.

* واته: نه فسی نه فیس ی من عینایه ت و ته وه جو هیکی نه کرد و من هه ر

له حاله تی حیوانی یه ت و وه حشی یه ت دا ماومه وه و هه ر وه کوو کونده بوو له

گوشه ی ویرانه م و سه به بی به دبه ختی ولاته که مم.

* * *

(۲۶۷) هه‌رچه‌نده که من عه‌بدم و رووزه‌ردم و عاصيم
مه‌ټمووله خه‌لاصيم
قورباني بي‌لام که هيلالانه هه‌لاتووم
هه‌ر عه‌فوه خه‌لاتم

مه‌ټموول : چاوه‌رواني کراو، هومي‌دوار، ټاره‌زوومه‌ند، چاوه‌رې بوون.
بيلال : سيله‌ي روحم و چاكيه‌ټي؛ «هو يراعي بلال». واته ټهو سيله‌ي روحم،
موراعات ده‌کات.

«نالي» له مه‌دينه‌يه و له باره‌گاي پيغه‌مېر - دروودي خوداي له سهر بي -
ده‌پارټه‌وه و ده‌لي :

* هه‌رچه‌ند ټه‌من به‌نده‌يه‌کي گونابار و رووزه‌ردي ده‌رگانه‌ي خوداي
ته‌علام به‌لام، ټاره‌زوومه‌ندي رزگاريم به‌ بونه‌ي ټکاي پيغه‌مېري
خوشه‌ويسته‌وه. هه‌رچه‌ند وه‌کوو قووچيکي له‌رو و لاواز، وه‌کوو هيلالي مانگ
بي‌گيان و له‌رم و بو‌قورباني ناشيم، به‌لام ټومه‌ټي ټوم. هومي‌دي رزگاريم هه‌يه به
بونه‌ي سيله‌ي روحم.

* * *

(۲۶۸) مودديکه که هم گه‌ردشي ده‌وراني سوپيهرم
موغبير بووه ميهرم
ټاوينه‌يي دل شاهيده هه‌رچه‌نده سيه‌ه‌رووم
ميرټاتي جه‌لاتم

موغبير : سياره‌نگ، زور باره‌نده، سه‌عي و کوشش. ته‌قه‌لای زوري که سيک بو
جي‌به‌جي‌ي کردني کاريک، مه‌غېر هه‌له‌يه، موغبير دروسته.
ميهر : خوړ، ويست، روحم.

* واته : ده‌ميکي زوره که ده‌گه‌ل چهرخي گه‌ردووندا هاورپم به‌خاسه
و خراپه. که ويستم به‌ ته‌قه‌لا و کوششه بو‌ټه‌وي که خوږ له خراپه رزگار
بکه‌م. به‌ رووره‌شما مه‌روانه ته‌ماشاي ټاوينه‌ي دل‌م بکه که روشن و

پاک و بی‌گەردە و میهری تووی تێدایە.

* * *

(۲۷۵) سەراپا هەر وه‌کوو حەلقە‌ی زری، پەرویزە‌نی خوینم
بە یە‌ک‌یە‌ک تیری موژگانی زری‌دۆزت بریندارم

پەرویزەن : بیژنگ. پەرویزەن دروستە نە پەرویزە.

شەرحە‌کە‌ی باش بوو.

* واتە : بە تیری موژگانی توو کە زریش کون دەکات، سەراپای لەشەم کون‌کون
بوو و بریندارم.

* * *

(۲۸۳) شە‌وه‌ات و ئە‌من مە‌ستی خە‌یالاتی کە‌سیکم
مە‌شغوولی نە‌فە‌س گرتنی موشکین نە‌فە‌سیکم

نە‌فە‌س گرتن : ماندووی دەرکردن، لە‌ه‌ه‌را و هوریا خستن، پشوودان و
حە‌سانە‌وه، دە‌سە‌پاچە‌بوون، گیانە‌ سەرکردن، بە‌ پی‌شیرە‌کانی دواوە‌ لێ‌رە‌ مە‌ع‌نای
ئە‌ه‌وه‌ن کردنە‌وه و لە‌ه‌ه‌را و هوریا خستی یارە.

* واتە : هەرچە‌ند شە‌وه‌اتە‌ سەرما و روژ‌تە‌واو بوو، بە‌لام هیشتا‌ من
خە‌ریکی ئە‌ه‌وه‌ن کردنە‌وه‌ی یارە‌ هە‌ناسە‌ بون‌خۆشە‌کە‌مم.

* * *

(۲۸۷) باری غە‌می جان‌تە‌برووە‌ تی تیر و کە‌مان کرد
یە‌ع‌نی قە‌دە‌کە‌ی ئە‌لفی‌ منە‌ ئیستە‌ کە‌ دالم

باری : خودای تە‌ع‌الا، هە‌لبە‌ت، ناچار، دە‌س‌کە‌م و هتد ...

تی : تینوو، توو، دیت، تیغە‌ی شمشیر و خنجەر، بە‌ لاچاو‌تماشا‌کردن.

* واتە : بە‌راستی خە‌م و خە‌فە‌تی گیانی‌ من برۆ‌ه‌کانیە‌تی، کە‌ وه‌کوو

تێخە‌ی شمشیر‌خستووێ‌ه‌ نیو‌کە‌مان بو‌گیانی‌ من. بە‌ واتای قە‌دی راستی‌ من
وه‌کوو «دال» بچە‌میتە‌وه‌ کە‌ چە‌ماندووێ‌ه‌تی.

* * *

(۲۸۸) دهستم مه‌خه، سهرتا قه‌دهم سووتووه چاوم
یا خو به شیفا هاتسووی؟ چه‌ندیکه نه‌نالم!
دهستم مه‌خه : فریوم مه‌ده، دهس خرهم مه‌که، کللوم له سهر مه‌نی.
سهرتا قه‌دهم : نازای نه‌نامم، سهرتا پام.
سووتووه : سووتاوه.

* واته : تازیزه‌که‌م! چاوه‌که‌م! کللوم له‌سهر مه‌نی و فریوم مه‌ده. دهس
خرهم مه‌که و نه‌مرو سوژیم بی‌مه‌که. تو که ده‌زانی سهرتا پام له به‌ر دووری تو
سووتاوه و ئیتر گیانه‌لا بووم. یان بیژی‌نا و ناله‌ی دل کاری خو‌ی کردووه و
هاتووی بو‌ده‌رمانی دهرد و بیماریم و چاره‌کردنی نازاره‌کانم.
* * *

(۲۸۹) سایه‌یی پایه وه‌کوو بالی هوما و بازی سپیم
نه وه‌کوو بوومی قه‌دهم شووم و نه هه‌مه‌رهنگی قه‌لم
سایه : سیوه‌ر، سیبه‌ر.

پایه : بنه‌چه، بنه‌وه.
هوما : بالنده‌ی پیروز که ده‌لین بنیشیته سهرشان هه‌رکه‌سیکه‌وه یان سیبه‌ری به
سهریا بجات، نه‌بیته پادشا.
بازی سپی : جو‌ره بازیکی زور به‌نرخه، کینایه‌یه له خو‌ر که مه‌به‌ستی «نالی»
لیره خو‌ره، که روشنی نه‌خاته سهر زه‌وی.

هه‌مه‌رهنگی قه‌ل : ره‌شایی، کینایه‌یه له ره‌شایی جه‌هل و نه‌زانی.
«نالی» به خو‌ی و شان شو‌کووی خویدا دی‌ده‌لی. (هه‌روا که له‌سه‌ر‌دیری
شیعه‌که گوتووویه):

* من ته‌بعم بلینده و خاوه‌نی فه‌ر و زانستم. وه‌کوو سایه‌ی هومام.
وه‌کوو خو‌ری عیلم و زانستم. پرشنگ‌ده‌ره‌وه‌م و لایقی بالانشینیم. نه‌وه‌کوو
بایه‌قوش و کونده‌بوو به‌د فه‌ر و شووم، نه وه‌کوو شه‌و له تاریکی جه‌هل و

نمزاني‌دام.

* * *

(۲۹۰) که‌وکه‌به‌ي طه‌لعه‌تي شاهانه‌يي توٚم بوره‌انه
که‌له‌سه‌ر مودده‌عي، سولطاني موبينه جه‌ده‌لم

بورهان : ده‌ليل و به‌لگه.

طه‌لعه‌ت : روومه‌ت و روٚخسار.

سولطاني موبين : به‌لگه و بوره‌اني روٚشن و ناشکرا.

جه‌ده‌ل : شه‌ره‌قه‌سه، سه‌ختي و دوٚرمني، زال بوون به‌سه‌ر دوٚرمندا، دوٚرمني
بووچ و بي‌خود.

* واته : شان و شکو و روٚخسار و روومه‌تي شاهانه‌ي توٚباشترين
ده‌ليل و به‌لگه‌يه بوٚ به‌ريه‌رچ داني ٚنو ناحه‌ز و لاف و گه‌زاف لي‌ده‌زه. چونکوو
بوٚ زال بوون به‌سه‌ر ٚنو ناحه‌زه‌دا بورهان و به‌لگه‌ي روٚشٚٚکه.

* * *

(۲۹۲) عاجيزي شوکري ته‌مامي نيعه‌مم سه‌رتا پا
که‌نه‌ريش به‌لم و، نه‌کوٚسه‌و، نه‌که‌ل و گوٚج و شه‌لم

نيعه‌م : جه‌معي نيعه‌مت.

ريش به‌لم : ريش سپيي مه‌يله و زهره‌د و فش و فولٚ.

که‌ل : که‌چه‌ل، «کل اگر طيب بودي، سر خود دوا نغودي». واته : «شه‌گه‌ر
پزيشک ببوايه سه‌ري خوٚي ده‌رمان ده‌کرد» و له‌که‌چه‌لي رزگار ده‌بوو.

* واته : عاجيز و بي‌ده‌سه‌لاٚم و شوکرانه بزيري ده‌رگاي خوداي ته‌علا
بوٚ من ناكري. بوٚ ٚنو هه‌موو نيعه‌تانه که‌به‌مني عه‌تا فه‌رمووه، چونکوو نه
ريشم فش و فولٚ و نه‌کوٚسه‌ي بي‌ريش و بي‌مووم نه‌گه‌وچ و لاسارم، نه
که‌چه‌لم، نه‌شه‌ل و بي‌ده‌ست و بيٚ شوکور ساغ و سلامت، بي‌عيب و نه‌قسم.

* * *

(۲۹۲) « نالی » یو سینه یی بی کینه یی چاکم، نه‌ما

چاکی دامنه تهرم و وشکه سهرابی عمه لم

نه‌ما : به‌لام.

دامنه تهر: (تر دامن)، وشکه فارسیه، به پیاوی ژن باز و نهو کهسه که دایمه ها به شوین ژنانه‌وه و ده‌لین تهر دامنه.

« نالی » هه‌روا که له شیعی پيشوودا گوتوو یه و چاکیه کانی خوئی یه که به یسه که دهر بر یوه و هه‌لیداوه ته‌وه. له نهو شیعه در یزه ی بی داوه و ده‌لی :

دل یاکم، بی کینه م و رقهون نیم. به‌لام به نهو هموو چاگانه‌وه که گوتم، نه‌مه‌ش بلیم، که داوین تهرم. واته ژن باز م و دایمه چاوم ها به شوین ژنانه‌وه! به خاتری نه‌ویه که سهرابی کردارم وشکه و گونا بام به ظاهر و، له دووره پیاو چاکم. هه‌روه کوو سه‌راو. (که له دووره وه بو پیاوی تینوو، ناوه. به‌لام له نزدیکه وه هیچ نیه). به‌لام خوم به باشی نازانم که بهم جوړه، یه‌کی دیکه له چاکی یه کانی خوئی، که راستی و بی‌ریایی یه دهر بخا.

(۳۰۳) من له وانهم چی که‌وا نه‌هلی وه‌سیله و مه‌سته‌له‌ن

عامیل و ناچار و مه‌عذوور تهر بلین هه‌رینه بوم!

وه‌سیله : هو، سه‌به‌ب، به خاتر، واسیته و پارتی، نه‌وشته‌که که ده‌بیته هوئی نزدیکه به دیگه‌رانه‌وه، بیانوو، هوئی خو نزدیکه کرده‌وه به خه‌لک.

مه‌سته‌له : خواستن، خواهیش، پاران‌ه‌وه، داوای شتیک کردن، پرسین، نیاز و حاجت، گه‌دایی کردن.

عامیل : کریکار، سه‌نه‌تکار، کریکاری ساختومان، زابت و نوک‌ه‌ری ده‌ولت، مه‌نموور یان حاکم و ناغه‌وات، وه‌کیل و کارگوزار، داناوه‌ز و به‌رده‌ست له هه‌ر کاریکدا :

به معزولی به چشمم در نشستی چو عامل گشتی، از من چشم بستى

(نظامی)

واته : ئەو کاته‌ی که ده‌ريان کردی و بيکار کرای، ئەمنت له‌سه‌رچاو داده‌نا. ئیستا که بووی به‌ عامیل، منت له‌ بیر برد، (چاوپوشیت کرد).

مه‌غذوور : سه‌رزه‌نشت نه‌کراو، خاوه‌نی بیانوو، خاوه‌نی ده‌لیل و بورهان، پاسا کردن، ئەو که سه‌ که بیانووی قوبوول کرابی.

* واته : من کارم چیه به‌ سه‌ر ئەوانه که واسیته و پارتیان هه‌یه. هه‌روا ئەو که سانه‌ی که نیاز و حاجه‌تیا هه‌یه و به‌ پارانه‌وه، داوای شتيگ ده‌کهن. من عامیلم، مه‌موورم و مه‌غذوور و ناچارم هه‌رچی بلین به‌ قسه‌یان بکه‌م.

(۳۰۴) لامه‌ده «نالی» له‌ ئەنباری جیرایه‌ی صالحان

گه‌رچی بیه‌ خوشه‌چینی دانه‌یی خه‌رمانی روم

جیرایه‌ی صالحان : ئەو به‌رات و راتبه و جیره‌یه، که بو‌ پیاوچاکان ته‌رخان ده‌کری.

خوشه‌چین : ئەو که سانه‌ی که فه‌قیر و هه‌ژار و نه‌دارن و ده‌رون پاش ماوه‌ی گه‌نم و ده‌خل و دانی که له‌ جی خه‌رماناندا به‌ جی ده‌میستی خه‌ر ده‌که‌نه‌وه و به‌ شارو ده‌بیه‌ن، پاشاروکه‌ر.

* مه‌به‌ستی «نالی» هه‌روا که له‌ شیعی چواره‌مدا گوتوو یه : (ئینشائه‌لا

ده‌روم. واته : هه‌ر له‌ وی بمری و بروا بو‌ ئەو دنیا)، ئەوه‌یه که هه‌ر له‌ مه‌که‌که‌دا بیستی و له‌وی بمری. هه‌رچه‌ند هه‌ژار و ده‌س کورت و نه‌دار بیت!

(۳۰۶) مه‌جلیسیکی چه‌مه‌ن و بولبول و به‌زمی گول و مول

به‌ دوو سه‌ده مه‌دره‌سه‌وو ده‌رس و کیتابی ناده‌م

مول : شه‌راب، هه‌ر خوارده‌نه‌وه یه‌که که مه‌ستی بیستی، قه‌هوه، شه‌رابی سوور.

گول و مول پیکه‌وه کینایه‌یه له‌ به‌هار. که لیره مه‌به‌ستی «نالی» به‌هه‌اره. بروانه شه‌رحی «چو صائقه‌یی به‌ردی عه‌جووز و گول و مول هات». هه‌رچه‌ند به‌

خاتري بهزم، مه عناي موليش به شهراب مانيعي نيه، به لام چونكوو مه جليسه كه
چهمهن و بولبولي تيدايه چاكترى تهويه كه گول و مول به به هار مه عنا بكرت.
* واته : كاتي به هاره و له نيو چهمهن دام و بولبول به زمي گرتووه و
ده خويي و زور خوشه. كه وايه به دووسه دمه درسه و كيتا بجاننه و دهرس و
خويندني ناگورمه وه.

* * *

(۳۰۸) فاتيحه! ته سخيره شاري دل، به طابووري ته له م
مودده تيكي زوره پاته خته، له بو خاقاني غهم

فاتيحه : ته واو بوو.

ته سخير : داگير كراو.

طابوور : كيو.

ته له م : دهرد و نازار.

* واته : خهم و په ژاره له دلما جي خوش كردووه و ته وهنده زوره به
قه د كيويكه.

* * *

(۳۰۹) حوكمي قانوني صه فارويي له رهومي روومه دا
تا هوهيدا بوو له روما گهردي تاشووبي عه جه م

صه فا : روشني، پاكي، بي خهوشي، يه كرهنگي، ناشتي.

رهوم : داريكه، نهرمه ي گوي، مووي بهر، (له تجويد دا خوله ي سووك و كه م
دهنگ)، خشه، ويستي شتيك، كه مه بهستي «نالي» ليره ويستي شتيكه.

* واته : ههر كه هيرشي عه جه م به سهر روما دهستي پي كرا و نازاوه
به ريا بوو، تير پاكي و بي خهوشي و يه كرهنگي نه ما. من له رووما نه هات داواي
ناشتي و يه كرهنگي بكه م.

تبييني : وشه ي عه جه م واته بيگانه. وشه يه كي عه ره بيه. به داخه وه بي خه به ران به

جامی جه‌مشید و جه‌مشیدی زالمیش تیدا چوو، به‌لام شوینه‌واره‌باشه‌کافی واته
 تابادانی و کاره‌چاکه‌کافی ده‌بینن. مبه‌ستی «نالی» ئه‌ویه که همه‌موکسه‌س چاک
 یان خراب، دهری. ته‌نیا نیوی چاکه، که ده‌میئی. نیوی چاکیش شوینه‌واری
 چاکه.

(۳۱۱) که‌ی ده‌کا شهرح و به‌یاناتی، رموزی دهردی دل
 رووره‌شی ههر وه‌ک دهوات و دوو زوبانی وه‌ک قه‌لم

باوه که ده‌لین: «کاکه گیان ئه‌وه‌نده دهردم گران و زوره که نه به نووسین دی و،
 نه زوبان توانای و تنه‌وه‌ی دهرده‌کافی هه‌یه!» که مبه‌ستی «نالی» لیره ئه‌ویه:
 * دهردی نه‌ینه‌کافی ئه‌وه‌نده زوره که قه‌لم توانای نووسینی ئه‌و هه‌موو
 دهردانه‌ی نیه و زوبانیش هیزی و تنه‌وه‌ی.

(۳۱۱) دنالیا، بی‌هیمه‌تی تاکه‌ی به‌ده‌ست می‌جنه‌تته‌وه
 فاتیحی یو روسته‌م‌ئاسا، صاحبی تیغ و عه‌له‌م
 فاتیح: کردنه‌وه، داگیر کردن، زال بوون به‌سه‌ر شتی‌کدا.
 صاحبی تیغ و عه‌له‌م: کینایه‌یه له‌لی‌ها‌تووی، توانا بوون، خاوه‌نی عیلم و
 زانست.

* واته: «نالی»، ئه‌وه بو خوت گیروده‌ی ده‌ست دهرد و نازار کردوه
 و دايمه خه‌ریکی خه‌فت خواردنی؟ نه‌تو لیه‌اتووی هه‌سته وه‌کوو روسته‌م که
 دايمه فاتیح و زال‌بووه به‌سه‌ر رووداوه‌کاندا، ئه‌توش زال به‌سه‌ر دهرد و
 ناره‌حه‌تی‌یه‌وه و ئیتر خه‌م مه‌خو. نه‌تو خاوه‌نی عیلم و زانستی.

(۳۱۳) سوی مصر است مرا عزم از این لجه‌ی غم
 تا که در نیل درکشم جامه ز بیداد و ستم

جامه در نيل زدن يا کشيدن : ناهومي^٧ بوون، جلي تازيه تي له‌بهر کردن، تازيه ت بار بوون.

لجه : بانگ وهه‌راو هوريا و قرم وقال^٧.

وا دياره «نالي» لهو جيگه يه كه ٚهو شيعره ي گوتووه، يان كوردستاني^٧ كه ئاژاوه و قرم وقال^٧ لي په‌يدا بووه و زولم و زوري ديوه و ٚٚٚٚر تواناي ديتني ٚهو هه‌موو زولم و سته‌مه ي نه‌بووه ده‌لي^٧ :

* بروم بو^٧ ولاتي «ميصر» كه نيلي هه يه و له‌بهر ٚهو هه‌موو بيداد و زولمه، جلي ماته‌م و عزا له‌بهر كه‌م و تازيه ت بار بم!

(٣٢٣) ٚه‌هلي ته‌عدادي مه‌حاسين نووسيبان

خال يه‌ك و زولفي دووان، هه‌ردوو سيبان

ته‌عداد : ژماردن و ژماره کردن.

مه‌حاسين : جه‌معي حوسنه، واته : چاكيه‌كان و جوانيه‌كان.

سيان : سين، سي^٧ دانه‌ن، سياهن واته ره‌شن.

* واته : ٚهو كه‌سانه ي كه به‌دوای جوانيدان و چاكي يه‌كان و جواني يه‌كان ٚه ژميرن، نووسيو يانه يار خالكي هه يه. ٚه‌وه يه‌ك. زولفيسي هه يه. ٚه‌وه دوو. كه هه‌ردوو كيان ره‌شن.

(٣٢٨) چ قه‌صر و دائيره و تاق^٧ تيا تو^٧ تاق^٧ ئافاق^٧

نه ي و موطريب، مه ي و ساق^٧، گول^٧ و بولبول هه‌موو جووتن

چ : هه‌ر، كام.

دائيره : باخ و باخچه ي ده‌وري مال^٧.

تاق : تاق^٧ سه‌ر درگا و په‌نجه‌ره، هه‌يوان، دژي جووت.

تاقانه : بي^٧ وينه، تاق^٧ دژي جووت، بيكه‌وه بوون، ئاماده بوون.

ئافاق : دنيا.

دهزاتین له نیوان نهی و موطریب، مهی و ساقی، گول و بولبول، تهناسوب ههیه و به واتای پیکهوه بوون و ناماده بوونه.

* واته : تازیزه کهم! نه تو له نهو دونیا یه دا و له هدر کوڤشک و سدر او تهلاریکدا و له هدر باخ و باخچه یهک و له هدر هه یوان و سهرایه کدا، تاقانه و بی وینهی و به بو نهی تووه نهی و موتریب، مهی و مه یگیڤ و گول و بولبول کو ده بنهوه و جووت جووت، بو توی تاقانهی بی وینه نامادهی بهزم گیڤری و خوش رابواردنن.

(۳۲۹) له شهوقی رووی شه مع و، زولفی دوود و طور رهیی مه جمهر سوپه ند و، عوود و، په روانه، بخوور و عالییه سووتن

شه مع : موم.

دوود : دووکه ل و کینایه یه له ره شی.

طور ره : کنار و لیوی شتیک، نه گریجه، ریشوولهی میزه رو پشتین، بارانگیر له سهر دهر گاو دهر وازه (طور ره ی هه یوان و دالان)، تازیانه.

مه جمهر : مهنگه ل، پشکو دان، جیگه ی ناگر و سکل و پهنگر :

یکی مجهر آتش بیاورد باز بگفت از بهشت آوریدم فراز

(فردوسی)

واته : مهنگه لی ناگری هینا و گوئی نه وه مه له به هشت هیناوه.

سوپه ند : قانگ.

عوود : داریکی بو ن خوشه .

غالییه : موئه نیسی غالی، واته گرانبه ها، بو نیکی خوشی هه یه که له تیکه ل او کردنی میسک و عه نهر و چند دهرمانیکی دیکه دروست ده بی و رهنگی ره شه، وه کوو خه نه ده یگر نه سهر بو موو رهش کردن و بو ن خوشی.

* واته : له ورشه و تیشک و رووناکی روخساره وهک مومه روشنه که ی

و زولفی وه کوو دووکه لی رهش و پرچ و نه گریجه ی بریقه داری، قانگ و

عوود و پيروانه و ميسك و عدنبري گرانبه‌ها، له ره‌ونهق كهوتن و سووتان و تياچوون.

(۳۳۱) ئەم سهرسهری بازانه كه‌وا هه‌مسهری بوومن

موشكيل، بگه‌نه ساعیدی شاهيکی وه‌كوو من

سهرسهری باز : شه‌خسی بی‌بايه‌خ و بيکاره و نه‌گه‌ت.

هه‌مسهر : هاوشان، هاوسهر و هاوتا.

بووم : بايه‌قوش، نه‌گه‌ت.

ساعید : باسك، قول جیگه‌ی هاتته‌خواری شیر له مه‌مك. جیگه‌ی رویشتی

مه‌غز له نَبو ئیسقان، جیگه‌ و جو‌باری ئاو كه ده‌رژيته نَبو ده‌ریا، له كن ده‌رویشان

و سو‌فیان هیز و قووه‌ت، لیره مه‌به‌ست شان و قوله، واته هاوشانی كردن.

«نالی» به زوبانی یاره‌وه و به شان و قولی یاردا، ده‌لی :

* ئەو بی‌نرخانه و نه‌گه‌تانه كه هاوشانی بايه‌قوشن، له بی‌بايه‌خی و

شوومی دا، به زه‌حه‌ت بتوانن له‌گه‌ل مندا كه دارای شان و شكوی شاهانه‌م

به‌رابه‌ری بكهن. ئەوانه زور بی‌بايه‌خن. من زور به‌رز و به‌قه‌رم.

(۳۳۱) رووناکییی روو، شه‌وقه له نَبو ظولمه‌تی موودا

وه‌جه‌ی ئەمه‌ته، دل هه‌موو په‌روانه‌یی موومن

ظولمه‌ت : تاریکی.

وه‌جه‌ه : هو.

ده‌زانین كه په‌روانه، شه‌وانه‌حه‌ز له شه‌وق و شو‌له‌ی شه‌م‌ده‌كا. «نالی» زولفی

یاره‌كه‌ی كه زور ره‌شه، به شه‌و، شو‌به‌اندوه و رووناکی و شه‌وقی رو‌خساری، به

مو‌م. دل‌دارانیشی به په‌روانه شو‌به‌اندوه و ده‌لی :

* ئەو هه‌موو دل‌دارانه به ده‌وری رو‌خساری یاره‌وه، هو‌ی ئەوه‌یه‌كه

چون په‌روانه دايمه‌ها به ده‌ور شو‌له‌ی شه‌مه‌وه تاكوو بسووقی، ئەوانیش گيروده‌ی

روخساره جوانه‌که‌ی یارن له ٚٚو زولفي ره‌شي دا.

(۳۳۲) من سه‌روي ره‌واني چه‌مه‌ني عالمي بالام

(نالي، به طوفه‌يلي بووه‌ته سایه له دوو من

عالمی بالآ : ناسمان، جیهانی گیان که دووره له هه‌موو ویستی دنیایی، عالمی زوربه‌رز، لیره مه‌به‌ست زور به‌رز و به‌شان و شکویه.

طوفه‌يلي : لاپلار، لاپواز، ئه‌وکه‌سانه که به خورپایي و رووداری خویان هه‌لواسن به که‌سیکدا.

سایه له دوو : ئه‌و که‌سه که دایمه ها به شوین که‌سیکی دیکه‌وه.

* واته : من سه‌روي بالآ به‌رزی زوربه‌رز و به‌شان و شکوم و هاوشانی

هه‌موو که‌سیک نیم. «نالی» پیاویک لاپلاره و دایمه وه‌کوو سییهر به شوینی منه‌ویه.

(۳۳۳) دووری له من خسته‌وه بی‌سه‌به‌بی یاری من

باری خودایا که تو، بگری سه‌به‌بکاری من

باری : خودای ته‌عالا، ته‌لبه‌ته، ناچار، ئیستا که وایه، ده‌س که‌م، لانه‌قل :

«گو چشم خدای بین نداری باری، خورشید پرست شو، نه گوساله پرست!»
«ابوسعید ابی‌الخیر،

واته : ئه‌گه‌ر چاوی دیتنی خودات نیه و خوداپه‌رست نیت، لانی که‌م،

خوربه‌رست به، نه گویره‌که په‌رست.

* واته : یه‌زدانی مه‌زن! ئیستا که ئه‌و سه‌به‌بکاره‌ی چوکول شکینه،

بی‌ئه‌وه‌ی که من سووچیکم هه‌بی، هه‌روا له خورا یاری لی دوور خسته‌وه و هو‌ی ناحه‌زی ئیوان من و یاره‌که‌م بووه. خودایا هه‌ر هیچ نه‌بی ئه‌و سه‌به‌بکاره تووشیاری خه‌م و خه‌فه‌ت بکه و بیگره به‌ر غه‌زه‌بی خوت.

(۳۳۴) دیده نيگه‌هباني يار، تپيي سریشکم هه‌زار
نالهي دل نه‌ي سه‌وار، ٚا‌هه عه‌له‌مداري من

نيگه‌هبان : چاو‌ديري‌کەر، پاسه‌وان.
نه‌ي سه‌وار : ٚهو مندال‌ه که چيو، يان نه‌ي قاميش يان توولي تهر ٚه‌کاته ٚه‌سپ
و ٚه‌يخاته ٚيو لنگي و به خه‌يال‌ي خو‌ي سواري ٚه‌سپه و سواري ٚه‌کا :
چون طفل ني‌سوار، به ميدان اختيار

در چشم خود سواره و ليکن پياده‌ايم

«صائب تبريزي»

واته : وه‌کوو مندالي نه‌ي سوار له مه‌ينداني ٚيختياردا، له لاي خو‌مه‌وه به
خه‌يال‌ي خو‌م سو‌ارم. به‌لام پياده‌م!
عه‌له‌مدار : ٚالا هه‌لگر.

* واته : چاو‌ه‌کاتم پاسه‌وان و پاريز‌گه‌ري ياره و دايمه چاوم لي‌يه نه‌کا
تووشي زيان‌يک بي. سوپاي فرميس‌کيش به خور و فراواني ديته خوار. که
ٚاو‌يژيني ريگاي يار بکا تا‌کوو تو‌زي لي نه‌نيسي. نالهي دل‌يش، که ته‌نيا خو‌م
پي‌ٚه‌زاتم و که‌سي ديکه‌ش ٚا‌گاداري نالهي دل‌ي من نيه، وه‌کوو ٚهو مندال‌ه‌يه که
توولي تهر، يان قاميشي خستوه ٚيو لنگي و به خه‌يال‌ي خو‌ي سو‌اره. به‌لام
پياده‌يه. له‌بهر يارم رم‌بازي ٚه‌کات و ٚالا هه‌لگره‌که‌ي ٚهو سوپاي هه‌زاره‌ش،
ٚا‌هه بلينده‌که‌ي منه که ده‌گاته گه‌ردوون.

(۳۳۶) مه‌شره‌بي «نالي»، گه‌لي ٚا‌بي يو ترشه، به‌لي
موعته‌ريفه، خو‌ي ده‌لي : چانبيه ٚه‌طوراي من

مه‌شره‌ب : خو، ره‌وشت.

گه‌لي : که‌ميک، ميقدار‌يک.

ٚا‌بي : تووره و رقه‌ون، درزي هيمن، که‌سيک که ٚارام و خو‌راگر و هيمن و
له‌سه‌ر خو‌بيت پي‌ده‌لين کابرا، پساويکي خا‌کيه. واته هيمنه و ٚارام، دزي

خاکيش ټاييه.

موعته‌ريږف : که سيک که دان به خراپه‌ي خوی دابني.

* واته : خوو و ره‌وشتي من توږي تووره‌يي و ترشي ټيدايه و دان به ټه و تووره‌يي و رووگرږي خوومه داده‌ټيم و قوبوول ده‌که‌م که هيمن نيمن و تسوره و رقه‌ونم و خوو ره‌وشتم باش نيه.

(۳۳۷) خه‌نده و ده‌مي (مه‌جبووبه)، که وا زور نمه‌کينن

به‌س خوښه ټه‌گه‌ر خو نمه‌کي زه‌خم و برينن

خه‌نده : بي‌که‌نين.

نمه‌کين : خوټياوي، شور، قسه‌خوش، جوان، دلرفين، (مليح، مليحه، مطبوع).
بو ليک‌دانه‌وي ټه و شيعره، پيوسته ميسالک بدوم : ټه‌گه‌ر که سيک ټينوو نه‌بي و چاوي بکه‌ويته ټاو ده‌ر به‌س نيه و ناراحه‌ت ناي. به‌لام ټه‌گه‌ر ټينوويه‌ک ټاو بيبي و نه‌تواني خوی ټير ټاو بکا نارعه‌ت ده‌بي.
«تالی» ده‌لي :

* ديتني بي‌که‌نيني يار به‌و ده‌مه زور جوان و نمه‌کين و دلرفينه، بو عاشق زور خوښه. به‌لام کاتي نه‌تواني که لکي لي‌وه‌رگري، جگه له‌وه‌ي که زامی دل‌ي ده‌کوليټينه‌وه، سووډيکي نيه و وه‌ک ټه‌وه‌يه که خوی برژيټينه بان زامی دل‌دا.

(۳۳۷) غه‌لطان‌ه‌گوتم، خالی له‌طيفت، که له‌سه‌ردا

ټه‌م قيبله برويانه که غاره‌تگه‌ري دينن

له شه‌رحی ماموستا «عبدالکهرمي موده‌رريس»، غيلمان بوو، که به هه‌له‌ي نووسيار دامنا. دروسته‌که‌ي «غيلمان» جه‌معی غولامه، نه غولامی ره‌ش. به‌لکوو غولامی بي‌موو. ساده و جوان و ټه‌مره‌د که له به‌هه‌شتن. ليره غه‌لطان دروسته.

که سیفه‌تی خالی له تیفه :

صد بوسه پر آن خال زد و گفت در آنجا

سیصد درم عدلی غلطان و مدور

واته : سه‌دجار ماچی خاله‌ک‌هی کرد و گوټی سی‌سه‌د دیره‌می

عه‌دلی بی نرم و ساف و ساده و خریله له‌وهی دایه.

غه‌لطان : ساف و بی‌گری، خرت و گرد که تاوه‌ل ناوی خالی له‌طیفه.

له‌طیف : باریک، ناسک، زور ناسک و له راده‌به‌دهر جوان و باش و ناسک.

که : به جوریک، هه‌روا.

له‌سه‌ردا : له ئه‌سلدا، له بنه‌ره‌تدا، به ته‌واوی.

* واته : ئه‌م خاله‌خر و جوان و ساف و بی‌گه‌ردانه، برو ناسک و

له‌راد‌به‌دهر جوان و باشه، له بنه‌ره‌تدا و به‌ته‌واوی تالان‌ک‌ه‌ری دینن. چونکوو

هه‌ر ئه‌وه‌نده جوانن که به دیتیان دل و دین، به تالان ده‌روا.

* * *

(۳۳۸) سیمین‌به‌دهن و سه‌روقه‌د و له‌نجه ته‌ذهرون

کافر نیگه‌ه و ره‌شک، له بوتخانه‌یی چینن

سیمین‌به‌دهن : به‌دهن سبی.

سه‌روقه‌د : بالابه‌رزو ریک‌وپیک.

ته‌ذهرو : له راسته‌ی مامره‌کانه، که له‌شیری کیوی، قه‌رقاول، له کهو گه‌وره‌تره،

وه‌کوو کهو به‌له‌نجه و لاره.

کافیر نیگه‌ه : ئه‌و که‌سه‌ی بی‌ره‌همانه ته‌ماشای که‌سیک بکا.

ره‌شک : حه‌سوودی و به‌خیلی، ربقابه‌ت، چاولیگه‌ری.

بوتخانه‌ی چینن : عیاده‌تگای چین، به‌هاری چینه‌کان، مه‌جازه‌ن ئه‌نده‌روون و

جیگای مه‌عشووقه‌کافی پادشاکان و گه‌وره‌کان، جیگایی که ره‌سمی جوانی تیدا

بووه.

* واته : له‌شيان سپيهو بالآبه‌رزن و وه‌کوو ته‌زه‌رو به‌له‌نجه و لارن و ته‌ماشاکردنيان پي‌ره‌جمانه‌يه و له‌گمل ټنده‌رووني ژنه جوانه‌کافي چين، ريقابسه‌ت ده‌کهن.

* * *

(۳۴۱) صه‌ف‌صه‌ف که ده‌وه‌ستن، به‌نه‌ظهر خه‌ط‌طی شو‌عاعن
حه‌لقه که ده‌به‌ستن، وه‌کوو خه‌رمانه‌يي ماهن

به‌نه‌ظهر : له‌به‌ر چاو.

خه‌ط‌طی شو‌عاع : له‌عيلمی هيندسه‌دا کورت‌ترين و راست‌ترين خه‌تی که له ناوه‌ندی دايره‌وه بو ده‌وری دايره (محيط)، بکيشريټ، شو‌عاعي پي‌ده‌لين.

* واته : کاتيک ريز ده‌به‌ستن، وه‌کوو شو‌عاعي دايره‌ن که زور راست و ريکن. حه‌لقه‌يش که ده‌به‌ستن وه‌کوو ټاخله‌ی مانگن. که ټه‌وه‌ش ده‌ور و که‌مه‌ی دايره‌که‌يه. که زور ريکو له ناوه‌نده‌وه بو هه‌موو نوقته‌يه‌ک به‌يه‌ک ټه‌ندازه‌يه.

* * *

(۳۴۱) نه‌رگس نيگه‌هو ساق سه‌مه‌ن، کورته به‌نه‌فشنه
موو سونبول و روومه‌ت گول و، هه‌م لاله کولاهن

نه‌رگيس نيگه‌ه : چاو به‌خومار.

ساق : پووز، پويز، له‌ته‌ر، نيوان زراني و قوله‌قايه.

ساق سه‌مه‌ن : پووز سپي :

در و لعبتان سمن ساق ديد

بيابان همه خيل قبچاق ديد

(نظامی گنجوی،

واته : ته‌واو بيابان پر بوو له خيلي قبچاق که له ناوياندا نازداراني

زوری پووز سپي، ده‌به‌ر چاو ده‌که‌وت.

* واته : چاوبه‌خومارن و به‌له‌نجه‌ولارن و پووزسپي. وه‌کوو وه‌نه‌وشه

خوش‌رنگ و بون. زولفیان وه‌کوو سونبول خاو و جوانه و روومه‌تیان وه‌کوو
گوله. کلاوی سووریان له‌سه‌ره که زور جوانه.

* * *

(۳۴۲) گولزاری دهر و ده‌شتن و غیلمانی به‌هه‌شتن

ناهوو صف و تاته‌ش به کهف و تیز نیگاهن

غیلمان : کوره جوانه‌کانی به‌هه‌شت، مه‌به‌ست لیره ئه‌وپه‌ری جوانی به.

ناهوو صف : زور ریك و پیک.

تیز نیگاه : تووره، چاو‌تیز.

از نگاه تیز هر جا ترک چشم‌ت تیر ریخت

از دل و جان و به سر هم، یک جهان نخجیر ریخت

واته : به ته‌ماشاکردنی به تووره‌یه‌وه، له ههر کوی تیریکی په‌راند، هم

گیان و هم دلی خه‌لکی به ئەندازه‌ی یه‌ک دنیا شکاری کرد و گیروده‌ی خسوی
کرد.

* واته : ئه‌و کوره جوانانه که وه‌کوو غیلمانی به‌هه‌شتن، کاتی

ده‌رده‌که‌ون، هه‌روه‌کوو گول، دهر و ده‌شت ده‌رازی‌ننه‌وه و ریز گرتیانیش وه‌کوو

ئاسک ریك و پیکه و هه‌موویان تفه‌نگ به ده‌ستن و له کاتی جه‌نگ دا هه‌تا بللی به

غه‌زه‌ب و تووره‌ن و توند و تیژن.

* * *

(۳۴۳) گه‌ه طاوس و گه‌ه که‌بکن و گه‌ه بو‌قه‌له‌موونن

گه‌ه تاته‌ش و گه‌ه شو‌عله، گه‌هی دوودی سیاهن

بو‌لیکدانه‌وه‌ی ئه‌و شی‌عره، پی‌ویسته بزانی‌ن وشه‌کانی : طاوس، که‌بک،

بو‌قه‌له‌موون، تاته‌ش، شو‌عله، دوودی سیاه یا خودی دوود به‌چی شو‌په‌یندراوه :

طاوس : به فیز و ده‌مار، خو‌په‌سه‌ند کردن.

که بک : خوش رهفتار و بهلار و له نجه.
بو قه له موون : بی رهنگی و رهنگاورهنگی و هدرساتی به رهنگی ده رکه وتن،
ریاکاری.

ثاتهش : نور، تووریهی و کینایهیه له پیاوی شو جاع و نه بهز.
شوعله : بلیسه، کینایهیه له پیاوی سهرکیش و بی باک و نه ترس.
دوود : دووکه ل و کینایهیه له چالاکی و پرتاوی :
هم اندر زمان گیو برجست زود

شتابید از ایدر به توران چو دود

« فردوسی،

واته : گیوی گووده رز، دس به جی و زور به پهله ههستاو که وته ری،
لیروهه بو تووران. وه کوو دووکه ل. واته به پرتاوی.

* واته : کوره کانی دهور و بهری پاشا، وه کوو بو قه له موون و عهدلی شیشن
و هدر سات و کاتی خو یان به رهنگی دهر دینن. جاری وه کوو طاوس به فیز و
دهمارن. جاری وه کوو کهو بهله نجه ولار و خوش رهفتارن. جاری وه کوو ناگر
دلیر و نه بهز و کول نه دهرن. جاری وه کوو شوعله سهرکیش و نه ترسن و
جاری کیش وه کوو دوود توند و چالاک و سهریع و به پرفانن.

* * *

(۳۴۴) ته نهایی سه من، بهرگی به نهوشه که له بهر کهن
وهک نووری دلی موئمین و ظولماتی گوناهن

ته نهایی سه من : سپی له شه کان.

به نهوشه : وه نهوشه (بنفشه ی فارسی)، رهنگی شینی زور رهش، که بوود، که وهی
دیز.

سرو بن چون به شصت سال رسيد

ياسمن بر سر بنفشه دميد

« نظامی »

واته : کاتی ته مهنی گه يشته شهست سال، مووه ره شه کانی سپی بووه.

بدسته بندی سوی بنفشه مویان رو

مرو بباغچه ی سنبل! کدام مرزنجوش؟

واته : برو نیو دهسته ی مووره شه کان. واته جه وانه کان. مهر و بو نیو باخ.

سونیولی چی و مهرزه نجوشی چی؟

* واته : ئه و لهش سپیانه جل و بهرگی و نه وشه بی رهنگ، که مه یله و

ره شه له بهر که ن. ههر وه کوو دلّی روشن و نوورانی خوداناسی که ره شایی

گوناح دایوشی بی.

(۳۴۷) له سهر بهرگی گولیکی باغی حوسنت

هه زار، گولچینی بی بهرگ و نه وا، چین!؟

بهرگ و نه وا : جل و بهرگ، خوارده مهنی، ئه سپاوی ژبانی ناو مال.

بی بهرگ و نه وا : که سیک که جل و بهرگ و ئه سپاوی ژبانی نه بیت، فه قیر و

هه زار.

* واته : له سهر گولیکی جوانی رو خسارت، ئه و هه زار هه زار گولچینی

فه قیر و هه زاره چه ده که ن؟

مه بهستی « نالی » له هه زار و فه قیر، ئه و عاشقانه ن که به ده ور و بهری یاردا، دین

و ده چن.

(۳۵۲) مه فه رموو دلّ وه کوو ئاوینه صافه

به لی بهم تایینه بووه بووی به خودبین

* واته : مه فه رموو که دلّت وه کوو ئاوینه پاک و ساف و بی گهرده. به لی

بی گومان ئاوینه ساف و پاک و بی گهرده و دلی توش هدر وه کوو ئاوینه که پاک و
بی گهرده. به لام ته وهنده ته ماشای رو خساره جوانه کهی خوتت کرد و ههر له
ئاوینه که دا خوتت دی و کهسی که نه بوو، تهو خودینی یه که کم کم بووه هووی
تهو هی که خودینت لی دهرچی.

(۳۷۵) دل شیشه یی پر خوینی فیراقی فهره قی بوو
مه کسووری رقی بهو دلی وهک بهردی ره قی بوو
فهره قی : پیوانه یه که له مه دینه، بهرانبهر به شانزده ره تل یان سی ساع یان چوار
ئیرباع.

* واته : له دووری و هیجرانی یاره جوانه کهم شووشه ی دل م ته وهنده
پر بووه له خوین که به نه ندازه ی یه که فهره قی مه دینه خوینی تیدا بوو. ئینجا هم
دل پر خوینهم به بهردی سخت و ره قی دل به بی رحم و رقه ونه که ی تهو یاره
شکاوه و خوینی لی دی.

(۳۷۶) تهو نه شئه که وا ساقی منی پی له خودی سه ند
نهک نهو عهره قی بوو، که قه طره ی عهره قی بوو
نهو : تازه.

نهو عهره قی : شهرابی تازه که نه شئه و گیرایی له شهرابی کون، که متره.
قه طره ی عهره قی : چکه ی عاره قی دم چاو، تهقتیری دووباره ی عاره قی یان
عاره قی له شهراب.

* واته : تهو عاره قه، یان تهو شهرابه که مه یگیر به منی دا و منی گیز و
ور و مهست و له خو بی خودی کردم و هووشی لی تهستاندم، شهرابی تازه نه بوو.
تهو عاره قه له تهقتیری عاره قی گولی رو خساری یار به دهست هاتوو و له
شهرابه کونه کهش گیراتر و و به نه شئه تر بوو. تهو بوو که وا منی مهست کرد و

هوْشی لی تهستاندم.

(۳۷۶) خندهی نهفہسی تو بوو وه کوو صوبح و نه سیمی
یا گول دهمی پشکووتن و عه طری و هرهقی بوو
وهرق : بهرگ، روخساری یار، (ورق: رخسار یار، برای پوستهای نازک،
دهخدا)).

* واته : پیکه نین و بلاو بوونه وهی هه ناسهی بوْن خوْشی وه کوو سروهی
دهم به یانی توْی خوشه ویست بوو یا خودی گولِ روخساره جوانه کهت بوو، که
پشکووتن و بوْن و بهرامه یه کی زور کهوته ئه و ناوهنده. (روخساری یار به گول،
هه ناسه کهی به سروهی دم به بیان و ددانه سپیه کانی، به روشن که ره وهی تاسو
شو پهن دراوه).

(۳۷۷) ره ققیتی تن و ریققه تی دل روقبه تی طاعت
مه خصوصی ره قیب بوو له منی خهسته رقی بوو
رهق : ناسکی پیستی لهش.
ریققهت : دل نه رمی، رُوحم، بهزه بی، دل ناسکی.
روقبهت : مه کوْی نیچیری په له نگ، هه روا که «زه یبه» سه نگه ری شکاری
شیره.

* واته : ناسکی و نازاری پیستی له شه جوانه کهی یار که غاره تگه ری
دینه و مه کوْی نیچیری ئه وین دارانی وهك په له نگه بوْ به داو خستیان و دین و
دنیا لی تهستاندیان، که تاییه تی به دکاره کهی من بوو، له بهر ئه وهی که له منی
خهسته ی کولولی هه زار رقی بوو، برا به بالای مندا و دین و دنیای لی تهستاندم.

(۳۷۸) «نالى»، له هه‌وا كه‌وته سه‌ما بوو به شه‌ناوهر

به‌و وشكه مه‌له، بيمى هيلاكى غه‌ره‌قى بوو

هه‌وا: گازیكى بی‌رهنګ و بو، هوټی، مه‌یل و ټاره‌زوو، هه‌واو هه‌وه‌س.

شه‌ناوهر: مه‌له‌وانی، چالاک و فرز، بی‌باک و نه‌ترس.

غهرق: نوقوم بوون، ټیداچوون، سه‌ره‌و خوار بوون، که‌شیش و شه‌یدایی.

وشكه مه‌له: مه‌له‌ی به‌خه‌یال.

* واته: نالی به‌خه‌یال و ټاره‌زوو كه‌وته سه‌ما كردن و هه‌لپه‌رکى. بوو به

مه‌له‌وانی نه‌ترس و بی‌باک. به‌جوړی كه‌ ترسى ټیاچوونى هه‌بوو!

(۳۷۸) «نالى»، له هه‌وا كه‌وته سه‌ما بوو به شه‌ناوهر

به‌و وشكه مه‌له، بيمى هيلاكى غه‌ره‌قى بوو

هه‌وا: گازیكى بی‌رهنګ و بو، هوټی، مه‌یل و ټاره‌زوو، هه‌واو هه‌وه‌س.

شه‌ناوهر: مه‌له‌وانی، چالاک و فرز، بی‌باک و نه‌ترس.

غهرق: نوقوم بوون، ټیداچوون، سه‌ره‌و خوار بوون، که‌شیش و شه‌یدایی.

وشكه مه‌له: مه‌له‌ی به‌خه‌یال.

* واته: نالی به‌خه‌یال و ټاره‌زوو كه‌وته سه‌ما كردن و هه‌لپه‌رکى. بوو به

مه‌له‌وانی نه‌ترس و بی‌باک. به‌جوړی كه‌ ترسى ټیاچوونى هه‌بوو!

(۳۸۲) له کن تو، خارو خه‌س، گولزاره بی‌من

له کن من، خه‌رمه‌نى گول، خاره بی‌تو

ټه‌و شیعره جگه له وشه‌ی «خه‌س» که به «وشتر خوار» مه‌عنا کراوه‌ته‌وه،

شه‌رحه‌که‌ی باش بوو. به‌لام چونکوو مه‌عناى «خه‌س» م به‌لاوه ناره‌سا هات

ټه‌و شیعره ټیک دده‌مه‌وه:

خار: درک، درک و دال.

خه‌س : ورده گيا و کا، پهل و پووش.

خار و خه‌س : درك و دال.

«نالى» دهلى :

* نازيزه‌که‌م! ټه‌وه‌نده له من بيزار و دووره‌په‌ريزي به‌و مهرجه‌ى من له
كنت نه‌يم درك و دال يو تو ده‌بيته گولزار. به‌لام منى به‌دبه‌خت ټه‌وه‌نده تو‌م
خوش‌دهوى كه ټه‌گه‌ر تو له كن من نه‌بى خه‌رمانى گول يان گولزار، بو من
دركى نازى.

(۳۸۸) دلم وه‌ك حاكى مه‌عزووله قوربان!

خه‌لاتى وه‌صلى تو‌ى مه‌نظوره ټه‌مشه‌و

فه‌رماندارك كه له كار به‌ركنارى بكن، بو دلنوایى و نه‌ختى دل خوشى
دانه‌وه‌ى، كورپكى بو ده‌به‌ستن و نه‌ختى له‌و كارانه كه كردوويده‌تى په‌سند ده‌كن و
خه‌لاتيكى پى‌ده‌ده‌ن، كه تو‌زى له خه‌فته‌تى به‌ركنارى په‌كه‌ى كه‌م بيته‌وه. «نالى»
دهلى :

* قوربان ټيستا كه منت عه‌زل كردوه - به‌ركنار كراوم - ده‌بى خه‌لاتم

پى‌بده‌ى. ټه‌و خه‌لاته‌ش ته‌نيا وه‌سللى تو‌يه و ته‌واو.

(۳۸۹) له خه‌وه‌ه‌لساوه، يا ټالوزه چاوت؟

هه‌ميشه وايه، يا مه‌خمووره ټه‌مشه‌و؟

ټالوز : تووره، ټيك هاللو، په‌ريشان، كه به‌ بونه‌ى خه‌والووى و مه‌خموورى
مه‌به‌ست ټيك چوون و ټيك هاللوويه، نه تووره‌يى.

* واټه : نازيزه‌که‌م! هه‌رچه‌ند ته‌ماشا ده‌که‌م، ده‌بينم چاوت ټيك چووه و
منى سه‌رسام خستوه. نازاتم تازه له خه‌وه‌ستاوى يان دايمه چاوت وايه؟ يان
نا، ټه‌مشه‌و چاوت خومار كردوه.

(۳۹۱) ساقی قهده‌چی گهردشی گهردوون ده‌شکینی

باری که ده‌بی موعته‌قیدی گهردشی ته‌و به!

قهده‌ح شکاندن : ریسوا کردن، تانه لیدان.

باری : خودا، نه‌لبه‌ته، ناچار، ئیستا که وایه، ده‌س‌کدم، لانه‌قل.

* واته : مه‌گیگر نه‌وه بو تانه و توانج له گهردوون ده‌ده‌ی و ههر کاره

خرابه‌کان و ریسوایه‌کان ده‌خه‌پته مل گهردوون؟ ناچار ده‌بی قوبوول بکدی که
ههل ده‌که‌وی جاریکیش گهردوون به دژی تو بخولته‌وه.

* * *

(۳۹۳) نه‌سپی نه‌فه‌ست دیت و ده‌چی گهرمه‌عنانی

ته‌ی مه‌ستی ریاضت، هه‌له! هوشیاری جله‌و به

گهرم‌عنان : غاردان، به برفان رویشتن.

هه‌له : وشه‌ی ناگاداری، واته نه‌های.

له‌ته‌واوی شیعه‌که، «نالی» له‌گهل نه‌فسی خو‌ی شه‌ریه و ده‌یه‌وی نه‌فسی،
سه‌رکه‌شی نه‌کات و ناگاداری خو‌ی بیت، بو‌ته‌و دنیا و ناخیره‌تی.
له‌ته‌و شیعه‌ده‌لی :

* نه‌های نه‌فس! له‌گهل تو‌مه بو‌ته‌وه‌نده له‌خوبایی بو‌ی مه‌گر چت
کردووه؟ هندی ره‌نج و نازارت دیووه، وا‌ده‌زانی له‌تو خوداناستر له‌ته‌و
دنیا‌یدا‌نیه؟ نه‌های! هوشت به‌خوته‌وه بیت و ته‌و دنیات له‌به‌ر چاو بیت و
ناخیره‌ت بگره‌نزه‌ر. (هوشیاری جله‌و به).

* * *

(۴۰۰) «نالی»، ئیسته تاجی شاهی و ته‌ختی خاقانی هه‌یه

شه‌وکات ئارا، موخته‌شهم دیوانه، فیکره‌ت صائبه

شه‌وکات ئارا : رازینه‌ری شان و شکو، «شه‌وکته‌ی شیرازی» شاعیریکی

گه‌وره‌ی فارسه.

موخته‌شهم : خاوه‌نی شان و شکو، جه‌لال و گه‌وره‌یی، ئیوی دوو شاعیری گه‌وره‌ی فارسه :

۱ - «موخته‌شهمی کاشانی» که زیاتر مه‌دحی ئال و به‌یتی کردووه و نه‌وحه و تازیه‌تی هونیه‌ته‌وه.

۲ - «میرزا موخته‌شهمی قائینی خوراسانی» کوری «میرزا هادی».

فیکرته : بیر و را، ئیوی شاعیریکی فارس بووه، «فیکرته‌تی لاریجانی» که «شه‌بخول ئیسلامی لاریجانی بووه».

صائیب : راست و دروست گه‌هینه‌ر (له ریشه‌ی گه‌یاندن). ئیوی شاعیریکه، «سائیبی ته‌بریژی» که به «شه‌مسول‌دینی ته‌بریژی» به ناو بانگ بووه. مه‌عنای ئه‌و شیعره به دوو جور ده‌کریته‌وه :

هه‌روا که له سه‌ره‌وه باسمان کرد و شاعیره‌کائمان ناساند، «نالی» ده‌لی :

* ۱ - ئه‌من که‌م که‌سیک نیم. پایه‌به‌رزم. ته‌گه‌ر له ئه‌و گه‌وره شاعیرانه، وه‌کوو شه‌وکته و موخته‌شهم و فیکرته و صائیب، بان تر نه‌بم خوارتر و که‌متر نیم.

* ۲ - که ئه‌سلی مه‌عناکه‌یه‌تی، واته شاعیریکی گه‌وره و پایه‌بلینده له مه‌یدانی شیعر و ئه‌ده‌بدا. تاجی پاشایه‌تی و ته‌ختی سه‌لته‌نه‌تی خاقانی هه‌یه و رازاوه‌ته‌وه به شان و شکو و گه‌وره‌یی. خاوه‌نی دیوانه. خاوه‌نی شان و جه‌لاله. خاوه‌نی دم و ده‌زگایه و به‌بیر و رای به‌هیز، ئه‌سی شه‌ره‌فی له گه‌ردوون، جه‌ولان و رم بازی ده‌کات.

(۴۰۹) که دیتم شه‌کلی سه‌د ره‌نگی، گوتم: بابایی عه‌بیاره

که بیستم له‌فظی بی‌ده‌نگی، گوتم: شه‌پیووی شاپووره

بابای عەبیبار : هەر وا کە لە ئەفسانەدا ئەگیر نەهوه، کابرایەك بسووه کە توانیویە
خۆی بەهەر شکلیك کە پێویستی ببوایە دەر بھێنێ.

نووسەری ئەو شیعراوە چونکوو مەعنای شەپووی نەزانێوه پیتی «ر» یی بو
دانەوه و کردوویە بە شەپوور.

شەپووی، شەبپووی، شەکپووی، شەلپووی : دەنگی پێی کەسیك کە بە
شەودا زۆر بێ دەنگ و هیواش بە رێدا بچسێ، پێی هەلگەردنی هیواش و
پسکە پەسک.

شاپوور : شاپووری ذوالاكتاف، یەكێ لە زنجیرەشاكانی ساسانی ئێران. لە سەك
دایكی دا، هۆرموزی بابی مرد. وەزیری گەوره، تاجی شاھی نا سەر دایكی و
کردی بە شا. كاتی خەلك زانیان هۆرموز مردووه، دوژمنەكان بە تاییەت
عەرەبەكان هیرشیان برده سەر ئێران و دەستیان كرد بە غارەت و كوشت و
كوشتار. ئەو غارەت و كوشت و كوشتارە، ئەو غارەت و چاپا و نائەمنیە
درێژی بوو. تاكوو شاپوور گەیشته تەمەنی چارده سال و بە دەسەلاتیەوه دەستی
كرده حوكمرانی و ئەمن كردنەوهی وڵات. عەرەبەكان وازیان لە بشیوه نەهینا.
شاپوور رقی هەستا و فەرمانی دا بە هیچ جوړی بە عەرەب روحم نەكەن و
كەس بەزەبی بە حالیان نەبیت. عەرەبەكان کە ئەو كوشتارە بێ روحمانەیان بیستی،
ناچار بەنایان برده ئیمپراتوری روم. ئەویش لەشكری گەورهی لە عەرەبی و
رومی ساز کردوو هیرشی برده سەر ئێران. شاپوور کە ئەوێه زانی بەجل و
بەرگی گوردراو رویشته تێو لەشكەری روم بو جاسووسی. کە پێان زانی و
گرتیان و خستیانه تێو چهرمی گاوه و لەگەڵ خویان، دەیان برد بو هەر
جیگایەك کە هیرشیان دەبرد. بە دواي داگیر کردنی پاتەختی شاپوور، ئێرانێهەكان
کە لەو کارەساتە ناگادار بوون، بو نەرم بوونەوهی پستی گاکە، روئیان تی ئەکرد.
تاكوو شاپوور شەویك خوی دەرباز کرد و زۆر بە ئەسپایی خوی رزگار کرد. بە
ئەو هیواش رویشته، دەلێن «شەپووی». بە تاییەت «شەپووی شاپوور»،

ناوبانگی دهر کرد. (فهره‌نگی دیه‌خودا، به‌رگی ۳۰، لاپه‌ره‌ی ۲۶، ۲۷، ۲۸،
۲۹ ئیشاره‌قی به‌ئو رووداوه کردووه.)
به‌و بوچوونه‌مه‌عنای شیعره که ئه‌بیته :

* که چاوم به‌شکل‌ی سه‌د ره‌نگی که‌وت، گوتم : ئه‌وه بابای عه‌بیاره که
خوی به‌هر ره‌نگیک دهر‌دینی. هه‌روا که ده‌نگه که‌که‌یم بیست، گوتم : ئه‌وه
شه‌بیووی شاپووره که لیوی ده‌جوی و ده‌نگی نایی.

(۴۰۹) گوتم : راستی صه‌با هه‌لسه! گوتمی : مه‌ش‌ره‌ب موخالیفیه

گوتم : ناری، گوتمی : بایه، گوتم : ئه‌وجی، گوتمی : دووره
راستی : دروستی بی‌پیچ و پلوج، نیوی ده‌زگای موسیقایه (راست پنج‌گاه،
راست ساز، راست کوك)، نیوی شاعیری گه‌وره‌ی فارسه «ئه‌میر راستی
ته‌وریزی».

صه‌با : سروه‌ی بون خوشی ده‌مه‌و به‌یانانی به‌هار که ئه‌وین داران نه‌ینی و رازی
دلی خویانی بو ده‌کن، ئاهه‌نگ و مه‌قامیکه له‌موسیقادا، شاعیری گه‌وره‌ی
هاوچه‌رخ‌ی زهند و قاجار. (فتحعلی خان صبا، ملك الشعراى دربار قاجار).
مه‌ش‌ره‌ب : زه‌وق و سه‌لیقه، به‌سه‌ندی دل، شاعیری هاوچه‌رخ‌ی «نادرشای
ئه‌فشار». که نیوی «میرزا ئه‌ش‌ره‌فی عامیری» بووه.

موخالیف : به‌رپه‌رچ، ئاهه‌نگ و مه‌قامیکه له‌زوربه‌ی ده‌زگاکانی موسیقادا.
نار : ئاگر، ئاور، ئازهر و ئاته‌ش، په‌ری، نوور، دوو ئاهه‌نگه (آذرگون و آتش
افروز).

با : بزووتنه‌وه و توندی هه‌وا، نیوی ئاهه‌نگیکه، (اوج، اوج و ح‌ضیض).

دوور : دژی نزیك نیوی سی هه‌وا و ئاهه‌نگی موسیقایه، (دور، دور شاه‌ی).
«نالی» له‌ئو شیعره‌دا، له‌گه‌ل یاره‌که‌ی وتووێژ ده‌کا به‌جووری که به‌ر په‌رچی
یه‌کتر ده‌بن. مه‌به‌ستی «نالی» ئه‌وه بووه که به‌سه‌لینی موتالای زوری بووه و

ناگای له شاعیران و دهسگای موسیقاکان بووه. بهلام به هر جوریک بی، شه بی
مانای شیعه که بدهینه وه. نه توانین به دوو جور مانای بکهین :

* ۱ - گوتم: کاکي راستی به صهبای شاعیر بلی ههلسی. گوتی: ناخسیر
مه شرب موخالیفی ئەم کاره یه. گوتم: ئەتو ناگری. گوتی: با دهیکوزینیتته وه یان
باکه به ناگره که گه شه دهکات. گوتم: ئەتو پهریت؟ گوتی: بایه. واته درویه.
گوتم: زور به زری، به قهه ناسمان به زه فری. گوتی: ناسمان زور دووره، نه وه من
دهگه ل تو وت وویتو دهکهم و له کنت دام.

* ۲ - گوتم: هه وایی راستیم بو بلی. ده ههسته، درهنگه! گوتی: نا شهوق
و ئیشتیای من له سهه نا ههنگی موخالیفه. گوتم: ناری بلی. گوتی: نا، بادی
نه وروزی هه وایه کی خوشتره. گوتم: دهی باشه له گه ل نه وچی دا چونی؟ گوتی:
نا، هه وای دوورم پی خوشتره.

هه روا که له پیشدا گوتم، مه بهستی « نالی»، وشه نارایی و ده رخستی ته رکبیات و
کینایات و ته شبیهاته.

(۴۱۲) نه و نیهالی قه دی تو، عه ره ره، دلخواهی منه

راسته دل داره، وه لی حه یفه که و ابی شه مه ره

نه و نیهال: نه ونه مام.

دلخواه: ویست و ئاره زوو، حه ز.

دلدار: دلدار و دلپه ند و دلپه ر، به یار و مه عشوق ده لین:

که یارا دلپه را دلدار دلپه ند

توئی بر نیکوان شاه و خردمند،

واته: ئەی یارا! ئەی دولپه را! ئەی دلدار! ئەی دلپه ند! ئەتو به سهه ر

جوانان و باشه کاندا، شاه و خاوه نی ده سه لاتی.

* واته: ویست و ئاره زوو ی من، بالابه رزه وه کوو عه ره عه ره

نه ونه مامه کی تو یه. بهلام یاره جوانه که مه سد مه خابن! که شه و

نونه مامه وه کوو داری عدر عدر بی سه مه ره. ته مهش سوو دیکي بو دلدارانی نیسه.
جگه له خد م و خه فدت نه بی.

(۴۱۲) قامه تی سه روی ته گهر بی به ره، بوچ نارونه؟

تو بلی، زولفی ته گهر دوو که له، بوچ ناری به ره؟

ناروهن: نهرم و ساف و سوول، ته پروتازه، لقی بهرز و بلیندی دار که سا
بیشه کینیته وه، (لیره ناروهن دروست تره تا ناروهن).

ناروهن: داریکه پر بهرگ و پر سیهر و دایه جوان له هاوین و زستاندا. داریکه
له راده به در ریك و پیک و بهرز، که قهد و بالای نازدارانی پی ده شو پیندری.

«آنچنان راستی که قد تو را

بدعا شاخ نارون خواهد،

واته: ته وهنده ریك و پیکي که ناروهن به ناواته وه کوو تو بی. گولناری
پارسی به شیک له هه ناره. گوله که ی سهد پهری هه یه و له راده به در سوور و
جوانه وه کوو گولباخی، داری هه نار. مه بهستی «نالی» لیره گولناری پارسی یه.

* واته: بالابهرز و ریك و پیکه وه کوو سهروه که ی، ته گهر وه کوو داری
سهرو، بی بهر و بی میوه یه، له بهر چی وه کوو ناروهن نهو گوله جوانانه ی پیوه یه؟
ته وه له لایه که وه. له لایه کی تره وه، پیم بلی ته گهر زولفه ره شه که ی له ره شی دا
وه کوو دوو که له، تا ئیستا دیوته داری رهش بهری هه ناری هه بیست؟ (مه بهست له
مه مکه کانی یاره، که زولفی شور بووه ته وه به سه ریاندا).

(۴۲۰) بی توو کی جیفه خواری یو گهر گین و بی وجود

له م تاو و خاکه، ظاهر و باطن موکه دده ره.

گهر گین: گورگین ناوه بو پیاو که هه له بووه، گهر گین به مه عنای گهر وول
دروسته، بی وجود، بی بایه خ و خوار و ناچیز.

موکه دده ر: لیل و تاریك.

* واته : « نالی » له ناو ئهو و لاته که دهشت و دهر و ناوی وهك يهك لیل^۶
و تاریکه و خوئی سووک و بی بایهخ و گهرو^۷ل بووه، به سووکی ماوه تهوه. باشتر
ئهوه یه که لیره نه مینی^۸.

* * *

(۴۴۳) ئه کئهر که سینه، تایبعی بهردو حه راره تن

یه عنی وه قوودی ناره بو خاری موسه ییهره

چون « ئه کفه ر که سینه » جه معه، حه راره ته هه له یه. حه راره تن دروسته.

وه قوود : سووته مینی، داگرساندنی ئاگر.

موسه ییهر : جلی خهت خهتی، جوړه هه لوایه که، سهیرانگای ریوار، جیگه ی به
ناوبانگ و دلرفین بو تهماشا کردن.

له شیعی پيشوودا، ئه هلی ئهو دنیا بوون به دوو فیرقه. که له م شیعه به شه
گه و ره که یان جه حانمی و دوزه خین و سزاواری زه مه رهیر و ئاگر. کاتی که
ئاگریان تی به ربوو، بوخاریان لی هه ستا. بوکه که یان تهماشایی به و جیگه ی
سهیران و سه رسوورمانه!

* * *

(۴۴۹) ئه لائهی ئاسکی ناسک، به باسک

شکاندت گهردنی سه د شیری شهرزه!

شهرزه : شیری زور زوردار و درنده و ددان تیز.

* واته : ئهی ئه وکه سه ی ناسک و نازاری، وه کوو ناسک جوان و
شیرینی. ئه تو به باسکه جوان و نازاره که ت ملی سه ده ها شیری درنده ی ددان
تیزت شکاندووه. که لیره مه به ست له شیری شهرزه، جوانه کانی درواسین. که
گرفتاری دهردی ئه وینی تو بوون و خه فته ی بی نه گه یشتنی به تو کوشتوویانی.

* * *

(۴۵۰) ده‌فهرمووی چاوه‌کەت زه‌نجیر که «نالی»

که موطله‌ق، چا نییه ئینسانی هه‌رزه

موطله‌ق: بی‌چوون و چرا، به‌راستی.

* واته: تازیزه‌که‌م! نه‌فهرمووی که من چاوحیزم و چاوبه‌ستم و تهماشا نه‌که‌م. چونکوو به‌حقیقه‌ت، هه‌رزه‌بی باش نیه. جا‌ئه‌و هه‌رزه‌بی یه‌چ گلینه‌ی چاوبیکا چ ئینسان.

(۴۵۶) نه‌وای ئاهه‌نگی «قه‌د قامت، طه‌ریق‌ی جه‌مع‌ی زوه‌هاده

قه‌د و قامه‌ت به‌له‌هجه‌ی راستی طووبایی عوششاقه

نه‌وا: ئاواز، ئاهه‌نگ، ئاوا، ده‌نگی خو‌ش.

له‌هجه‌ی راستی: به‌حقیقه‌ت، له‌راستیدا، زاراوه‌ی راستی. واته‌فارسی (راستی شاعیریکی فارسه).

* واته: ده‌نگی خو‌شی «قد قامت الصلاة» که ریگه و ره‌وشتی زاهیده‌کانه، زور خو‌ش و دل‌ه‌ژینه. بال‌ای ریک و پیک «قه‌د و قامه‌ت» به‌زاراوه‌ی فارسی، بو‌عاشقان و دل‌داده‌کان و دل‌داره‌کان، داری «طوبیا» یه. ئه‌و داره‌به‌نرخ و جوانه‌یه که دل‌داران له‌به‌ه‌شتدا له‌سایه‌ی داده‌نیشن و خو‌شن.

(۴۵۷) به‌زولفی تو‌یه‌وابه‌سته، له‌من‌گه‌ر دل‌په‌ریشانه

به‌ئه‌برو‌ی تو‌یه‌په‌یوه‌سته، ئه‌گه‌ر طاقه‌ت له‌من‌طاقه

وا‌به‌سته: په‌یوه‌ند دراو.

په‌یوه‌سته: به‌ستراو، هه‌میشه.

طاقه‌ت طاق‌بوون: بی‌قه‌راری، ده‌زانی زولف‌دایمه‌شو‌ر و په‌ریشانه و ئه‌برو‌یش دایمه‌خوار و زوور‌ده‌کات و تا‌ئه‌وکاته که چاوبروانی، برو‌حه‌ره‌که‌ت ده‌کات و بی‌قه‌راره.

«نالی» ده‌لی:

* نه گهر ده بیینی که گییج و ورپم و دل پدريشانم، سه بهب نه ویه که دلم په یوه نندی له گهل زولفه پدريشانه که می توی هه یه. نه گهریش ده بیینی که بی قهرار و بی تاقه تم، هوئی نه ویه که به ستر اوم به بروکاته ووه و بویه بی قهرارم.

(۴۵۸) دلم بهرده نه گهر شاخه، به چاوی سووکی مه نواری
به خورایی نه سووتاوه، نه مه یشه ش کیوی طووریکه.

دلم بهرده : دهس له دلم مده، لیم گهری.
شاخ : کیو، لقی دار، کیسه ی بارووتی شکارچی.
«نالی» خیتابی له یاره که یه و ده لی :

* دهس له دلم مده. هه رچهند به دلره قم ده زانی و به چاوی سووکی ته ماشای ده که ی. دل سووتاوم. به لام نهو سووتانه به بونه ی خودا په رستی یه. یان گری ناگری نهوین سووتاندوو یه تی. یان وه کوو نهو کیسه بارووته یه که به چه سخاخه یه که ناگر ده گری و ده ته قیته ووه. وازم لی بیینه و دلم مه توقینه. خودای ته علا هه روا که له کیوی تووردا، نووری خوئی ناشکرا کرد، له دلی منیش دا هه یه.

(۴۶۴) شاهینی دو چاوت که نیگا و مه یلی به دانگه

کیشانی به قولابی دلاویزی بژانگه

شاهین : باز، مدلی راو، میله یه که له ناو راستی ته رازوو، به تاییه ت ته رازوو میزان که دایمه میله و تای قورس و سه نگینه که یه و له تا سووکه که یه دوور ده که ویته ووه.

دانگ : به شیکه له شش به شی هدر شتیک، به معنای پاره و دارویش هاتوه، که مه بهستی «نالی» لیره پاره یه.

* واته : نازیه که م! وا دیاره شاهینی دوو چاوت، واته مه یلیت به لای ده و له مهنده ووه یه. من پاره م نیه. مه گهر به گریان بتکیشمه لای خو مه ووه.

(۴۶۴) صوفي و سهر و ميژه، من و زولف و سهر و دهسمال
من کوشته يي لاجانگم و نهو کوشته يي جانگه
جانگ : پيشه ي سهر، باني مه لاشو له سهره، که ناري دم و چاو، کراس،
(کرباس)، چاو ته تراوه ي جوللا له ده زوله لوه.

* واته : سوفي به سهر و ميژه ره که يه وه، ههر چاوي ها به شوين کراس
و چاو، بو ميژه دروست کردن. نه منيش به سهر و ده سماله وه ناو اته خوازي
لاجانگم. واته به ناره زووي رو خساري هره جوان و شيرينم. به پيچه وانه ي
سوفي.

(۴۶۵) بنويينه برو، يه عني هيلالي سهر ي مانگه

چون وه عده يي ماچي سهر ي کولمت، سهر ي مانگه
* واته : نه ي يار گفت دامي که سهر ي مانگ، له سهر نهو کولمه
جوانت ماچي کم يي نه ده ي. نه من توانا و تهحه مولي نه وه م نيه که بتوانم تا کو
سهر ي مانگ، خو را گرم. بو نه وه ي که به وه عده که ت وه فات کرد ييت و نه منيش
به ناو اته که م، که ماچ کردني سهر ي کولمه جوانه که ي تويه گه يشت يم، برو
نازاره که ت که وه کو هيلالي مانگي يه کشه ويه وه درخه، با بلين نه وه مانگ
هه لات.

(۴۶۶) «نالي»، مه که تورابوو له بهر جه به يي گرژت

نايينه ته لات عيجزي له بهر دوو که لي قانگه

مه که : وازيينه، بي دهنگ به، دهس راگره، دهس هه لگره، تومنز، بلي ناوايي.
قانگه : سه ييلي دهسکه دريژ، چوپوق.

* واته : «نالي» بلي نهو تور يانه ي يار له بهر نه وه بووه که تو ناوچاوت
داوه به يه کا و روت گرژ کردووه. يان نه، نهو سه ييله دهسکه دريژه ي که ها به

دهسته وه و هدر دوو كه لي لي ده رنه خه ي، هو ي عاجزي و تور ياني ياره.

(۴۶۹) دنيا مه حه للي كه ون و فه سادي كه حيز و دوون

مه علوومه چهن به حيله يه، عه يياره، چهن ده له!

مه حهل : شوين.

كه ون : بوون هه ستي.

فه ساد : خراپه، و خراپ بوون و تيدا چوون.

دوون : په ست و بي بايه خ.

عه ييار : زورزان و فيلباز.

ده له : سکن و تيرنه خور، خويري.

* واته : دنيا جيگه ي فه ساده. زور بي بايه خ و زور فيلباز و ده له يه.

جگه له خراپه و خويري گه ري هيج شتيك، تيدا به قاي نيه. هه روا كه هاتوون،

هه ر واش ده رون. مه به ستي نه وه يه نيوي چا كه بو ئينسان بميني باشته.

(۴۷۰) شكه نجی عه رض و طوولي پيچي زولفت بي سه رهنجامه

مه شه ل طوولي نه مه ل، عومري خضر، زنجيري سه و دامه

شكه نج : پيچ و لوولي زولف.

سه ودا : عه شق. مامه له.

* واته : پيچ و لوول و نالوزي زولفه جوانه كه ت به هه ر بار يكا پانايي،

يان دري زي، دوايي ناييت و ناخه كه ي ديا ري نادا، ده زاني وه كوو چيه؟ وه كوو

دري زي ثاره زووه كه دوايي ناييت. يان عومري «خضره» كه تا دنيا دنيا يه،

زيندووه. يان وه كوو نه وينه كه ي منه، كه تا ماوم شه و عه شقه هه يه و وه كوو

زنجيري له نه ستوم دا يه.

(۴۷۲) له سایه‌ی رووی تووه شامی خه لقی طه لعه تی صوبحه
له شامی زولفی تووه صوبحی ئیمه ظولمه تی شامه
طه لعه ت : هه لاتن.

ظولمه ت : تاریکی.

* واته : نازیزه کهم! له سایه‌ی روخساره جوانه که‌ی تو‌یه، که له کاتی
روونیشان داین به خه لک دلیان رووناک‌ی په‌یدا ده‌کات و شه‌وی زه‌نگیان لی
ده‌بیته روژی رووناک. زولفه جوان و هه‌ره ره‌شه‌کانی تو‌ش کاتی ده‌که‌و‌بیته رووی
روخساره جوانه که‌تدا، روژی رووناکم لی ده‌کاته شه‌و و خه‌م و خه‌فه‌ت دام
ده‌گری. (لیره مه‌به‌ست له شامی خه‌لک، ئیشاره‌ته به خه‌م و خه‌فه‌ت. «طه‌لعه‌تی
صوبح»، ئیشاره‌ت و کینایه‌یه له شادی دل و ده‌روون و خو‌شی).

(۴۷۳) له ئاب و تاب‌ی ئە شک و ئاهی خو‌مدا بووم به بوریان
له باتی پوخته‌گی، سووتام و ئیسته‌ش پیم ده‌لی خامه
ئاب و تاب : جوانی و ریک و پیک، شیدده‌ت، سه‌ختی، دژواری.

بوریان : که‌باب بوون.

پوخته : کول‌او، سه‌رده‌رچوو، گه‌یشوو، دژی خام و کال.

* واته : له سه‌ختی و شیدده‌تی فرمیسک رژاندن و ئاه هه‌لکیشان، بووم
به که‌باب. ئیسته‌ش یاره‌که‌م له باقی ئەوه که پیم بلی شاره‌زا بوویت و له هه‌موو
شتیک سه‌رت ده‌رده‌چی و شایانی هاو‌نشینی منیت، پیم ده‌لی تو‌هیشتا خام و کال
و نه‌گه‌یشتوو و ناشاره‌زایت!

(۴۷۳) نیشانه‌ی پوخته‌گی، بی‌ده‌نگیبه «نالی»، ئە‌گه‌ر پوخته‌ی
به حوججه‌ت طه‌ی بکه‌نامه، به حیدده‌ت په‌ی بکه‌خامه

حوججه‌ت : ده‌لیل، به‌لگه، نیشاندەر، نیشانه.

حیدده‌ت : توندی، تیژی و سه‌ختی، غه‌زه‌ب، توان.

طی : پیداچوون، نووسین، پێچانهوه، تۆمارکردن، دژی بلساکردن، شاردنهوه، ریگهوه چوون.

په‌ی : توانا و پێداگرتن، بنه‌و پایه، تاشین و دادان.

* واته : ئەگەر پوخته و سهرده‌رچوو و سه‌نگین و گرانی، نیشانه‌ی زانایی و لێهاتوویی سه‌بر و تاقه‌ته. دان بگره‌ به‌ خۆتا. به‌ ده‌لیل و به‌ لگه‌وه پێشکوه و قه‌له‌مه‌که‌ت تیزکه و تۆماری گه‌وره‌ی و مه‌هاره‌تی خۆت بنوینه و بنوسه.

(٤٧٤) صوڤی که گران باره، بی‌مه‌غز و سه‌بوک‌باره

صووف پووشی‌ غه‌می باره، ئەوباری له‌ کن په‌شمه

گرانبار : قورس، چاخ، کینایه‌یه له‌ ئاوس و گونابار، ناره‌حه‌ت، خه‌مبار، کینایه‌یه له‌ که‌سیک که‌ کار و پێشه‌ی زوری به‌ ئەستو‌ بی‌ت، ره‌نج و زه‌حه‌ت. سه‌بوکبار : خوش‌خه‌یال، ئاسووده، راحه‌ت، مه‌جازه‌ن بریتیه له‌ که‌سیک مال و سامانی دنیای سی ته‌لاقه‌ دا‌ بی‌ت، نادان، چونکوو له‌ گه‌ل بی‌مه‌غزی هاتوه له‌ ئەو شیعه سه‌بوکبار به‌عنی نادان و گرانباریش، گوناباری‌یه، چونکوو ئەو وشکه سوڤیه خوی ده‌زانی که‌ خه‌ریکی فروفیله.

* واته : سوڤی نه‌فامی گوناباریش، ده‌زانی که‌ سوڤی پووشی‌یه‌که‌ی فر و فیله و بو‌ فریودانی خه‌لکی خوش‌باوره. بویه بووه‌ته‌ باریکی قورس به‌ سه‌رشانیه‌وه. ئەگینا قورسی بار له‌ کتی هیچه و په‌شمه. هه‌رچه‌ند قورستریش بی‌ت له‌به‌ری نانویی. ریا‌بازی و دووروویی، ناره‌حه‌تی کردوه.

(٤٧٥) دیوانه که شه‌یدا بی، تووکی سه‌ری سه‌ودا‌ بی

قه‌ط هیچی له‌ سه‌ر نابی، ده‌ستاری له‌ کن په‌شمه

* واته : شیت بی و عاشق بی و تووکی سهریشی رهش بی، یه عنی به
ته من جهوان و لاو بی، ئیتر پیای و اچی له سهره. جهوانی و شیتی و عاشقی
که دهسیان دا دهس یه که وه، کهس چاریان ناکات. ئیتر پیای و میزه ره ی بو
چیله؟

* * *

(۴۷۶) صووفی! چیه ئیشی تو؟ هه رکایه چه شیشی تو!

عاشق وه کوو ریشی تو، هه وساری له کن په شمه
چه شیش : چهرس، بنگ که له وشک کراوه ی گیای «شادانه» به دهس دی،
گیایه کی به نرخه له نیو گیاکاندا، بی بایه خترین گیا، کایه. دهلی چه شیش له کن
تو بی بایه خه وه کوو کایه.

* واته : سوئی تو سهرت له چی دهرده چی و چ دهزانی؟ کا و چه شیش
له کن تو جیاوازیان نیه. عاشقیس ته گهر هه وساری له مل بخن، وه کوو
تو که ریشت هه یه و به لاتوه گرینگ نیه، ئه ویش ئه وه هه وساره ی
وه کوو ریشی تو، به لاوه هیچ نیه.

* * *

(۴۷۷) بایی له طهره ف قیبله مه وه دیت و وهزانه

یا بوئی هه ناسه ی ده می غونچه ی له رهزانه؟!

رهز: میو، مه یو.

* واته : بایه ک که له لای یاره که مه وه دی و زور بو خوشه. چونکسو
دهزاتم که ئه و بایه هه ناسه ی ده مه جوانه وه کوو خونچه که ی یاره که مه، که زور
زور بوئی خوشه. یان بوئی باخهره زه کانه که هه وه لیانه و بوئی خوشیان هه یه.

* * *

(۴۷۹) شیخم! وه ره دهر فصلی به هار و گول و گه شته

ئه بیامی له گهر مابه خزان وه قتی خه زانه!

شاعیر ته گهر ته شبیهاتیکی ئاوا به کار دینی، مه بهستی ئه وه نیه که بلی گهرماوه

رويشتن، تهنيا له پاييزدا چاگه و ٚيتر سي وه رزه كه‌ي ديكه وه خٚتي گهرماوه
رويشتن نيه. ده‌بي بزائين مده‌ستي چيه.

فهللي به‌هار: ده‌وراني جه‌واني.

گهرمايه خزان: پيري.

وه‌قتي خه‌زان: ده‌وراني پيري.

رووي قسه‌ي «نالي» به‌خويه و ده‌لي:

* شٚيخم، مده‌ستي ٚهويه وه‌رزي جواني و وه‌رزي خوٚش رابواردن و
گه‌شت و گوزاره و كاتي چه‌شتني خوٚشي يه‌كان و له‌ززه‌ته‌كاني دنيايه. نه‌ك بجزپته
ماله‌وه و ده‌رنه‌كه‌وي. وه‌رزي له مال دانيشتن و ده‌رنه‌كه‌وتن، وه‌رزي پيرييه
بي ده‌سه‌لٚتي و هيچ لي نه‌ها‌توويي، كه‌ چي تو جه‌واني.

* * *

(٤٧٩) ٚه و شٚيخه به‌كه‌م مه‌گره كه‌ په‌شمينه مه‌ريده

ٚه و ريٚشه به‌سه‌ر داره‌وه ريٚسيكي بزانه

مه‌ريد: نافه‌رمان، ياخي، گونابار شه‌راوي شه‌يتان، خورمايه‌كه‌ بجزپته شيره‌وه.
ريس: شووربا، هه‌ريسه، غه‌زه‌ب، زور و قووه، زه‌به‌رده‌ستي، وه‌زه‌ي ناو گوي،
گوريس، تال، سووك كراوه‌ي به‌له‌نجه رويشتن.

* واته: ٚه و شٚيخه ريباززه به‌كه‌م مه‌گره و به‌باشي مه‌زانه. چاوت له
په‌شمينه پو‌شيه‌كه‌ي نه‌بي. شه‌يتانٚيكه‌ بو‌خوي. ٚه و ريٚشه‌ش كه‌ هٚيشتوويه‌ته‌وه و
به‌و بو‌ٚه‌وه فريوت ده‌دا، ٚه‌ونه‌ي زه‌به‌ر ده‌ستي يه‌كه‌يه‌تي. هوٚشت به‌خوته‌وه بي.

* * *

(٤٨١) حوسني نه‌ظه‌ره ٚه‌صللي نه‌ظه‌ر حوسني به‌عيصمه‌ت

صوفي كه‌ ده‌كا ته‌ركي، به‌ٚينساني مه‌زانه

له شه‌رحي شيعري «٤٧٩» دا گوتم: ليكولينه‌وه‌ي شٚير تهنيا رواله‌تي شيعره‌كه
نيه. به‌لكوو ده‌بي مده‌ستي شاعير بدوزينه‌وه و لي‌ره تهنيا ٚهويه نيه كه‌:

حوسن يه‌عني جواني، نه‌ظهر يه‌عني تماشا، و نه‌صل يه‌عني بڼه‌رته و...
 نه‌وهم له پيشه‌کي دا عه‌رز کردووه که زه‌حمتي ماموستا و کوره‌زاناکاني سوياس
 و ريز و ټي‌حترامي ده‌وي. جا نه‌گهر نه‌ختي له هه‌ندي شيعر دا ده‌کوليمه‌وه
 مه‌به‌ست روشن بوونه‌وه‌يه. نه خوښوويي يان خوداي نه‌خاسته ټيديعاي نه‌وه که
 له ناو براوان، ورياترم! نا نا، نه‌وان گه‌وره و هي‌زا و شاييني ريزن!
 با بچينه سهر شيعره‌که. سو‌في نه‌گهر ريباز نه‌ي، ده‌يه‌وي ته‌ريقه‌ي «تصوف» که
 به دواي زه‌حمتي زوره‌وه به ده‌س دي و له نه‌نجام دا به «فنا في نفسه» و «فنا
 في شي‌خه» و «فنا في الله» بيت و به «لقالله» بگات. که‌وابوو ته‌ماشاي جوانيه‌کان
 به پاکدامنه‌يه‌وه نه ته‌نها گوناح و خراپ نيه، به‌لکوو باشتره. (فخرالدين عراقی /
 همداني، به بونه‌ي کوره‌قه‌له‌نده‌ريک گه‌يشته شيخ الشيوخي ميصر).
 نالي ده‌لي :

* نه‌و سو‌فيه که ته‌ماشاي رو‌خساري جوان ناکات، نه‌وه درو‌زنه و
 ريبازه. نه‌توش به ټينساني مه‌زانه.

* * *

(۴۸۱) نه‌و گه‌وه‌ره نوکته که له «نالي»، ده‌دزن خه‌لق

ټاوي نييه، وه‌ک ټاگري بي‌شه‌وقي دزانه

* واته : نه‌و نوکته‌يه که وه‌کوو دور بي‌مانه‌نده و خه‌لکي له مني ده‌دزن
 و ټاويته‌ي شيعره‌کاني خو‌ياني ده‌کهن. نه‌و دزانه‌ي نه‌ده‌بياته هي‌شتاکوو نه‌زانيوه
 که ټاو و ټاگر دزي يه‌کن. نوکته‌کاني من و شيعره ساکاره‌کاني نه‌وان پيکه‌وه
 نا‌گونجن.

مه‌به‌ستي «نالي» ليره له هي‌ناني ټاو و ټاگر و چرای دزيه‌تي و بي‌شه‌وقي،
 هه‌مووي نه‌وه‌يه که دزي زوو ده‌رده‌کوي و نه‌و دزانه ده‌س هه‌لگري نه‌و کاره
 ناشيرين و ناله‌باره بن.

* * *

(۴۸۶) وتم: داخو چیه سوور و سپی تیکه ل؟! که تیفکریم
 سه راسه ر که له یی ئو شتر له باله ب خوینی ئینسانه
 * مه بهستی «نالی» لیره چه ججه و حاجیه کان. که دایه هان به ریگه وه.
 به تایهت حاجیه دهس کورت و بی رپاکان که پیاده و بی بهتی دهرون بو زیارهتی
 مه ککه و به جی هینانی وا جیباتی دینی. خوینی ئینسان، خوینی پی پی پیاده کانه که
 له ئه و ریگه دا قاجیان بریندار شه بیت و خوینیان لی دی. که له یی وشتره کان و
 سپیهتی ئیسکه کانی ئه و وشترانه یی مه بهسته که ده و له مه نده کان سه ریان بریسه بو
 خوارده مهنی.

(۴۹۵) شه فیری چالی شور ی هه ر ده لئی له علی نمه ک پاشه
 چه فیری چاهی وشکی هه ر ده لئی چاهی زه نه خدانه
 شه فیر: کناره ی پیلووی چاو، کناره ی لئوی وشتر، لئو هوز و لئو چالو.
 چه فیر: قه بر، قه بری که ندراو و پر نه کراو، چال، روخانه یه که له ئوردون دا،
 هه وه لئین مه نزل ی حاجیه کان له به سه ره وه بو مه ککه، چالو.
 هه روا که ده زانین نالی هه ر شتیکی زور خوشویست بی، ته شبیهی ده کاته
 یاره که ی.

* واته: کناره و لئوی چاله کان وه کوو لئوه سووره جوانه نه کینه که ی
 یاره و چالی و چوله کانیسی هه ر ده لئی چاهی زه نه خدانی یاره که مه. (ئه و
 ته شبیهاته عشقی «نالی» به زیارهتی مه ککه ده سه لئینی).

(۴۹۵) له باتیی لاله یی چه مرا جگه ر پور داغی خورشیده
 له باتی سونبولی تاتا، سه ر و سه ودا په ریشانه
 مه ککه: مه ککه و زیارهتی مه ککه، شو به پیندراوه به خور.
 سه ر و سه ودا په ریشانه: زیارهتی چه ج به جور یک شه یدای کردووم که سه رو

سەودام لە بیر چوووەتەووە.

« نالی » لە لایەکی دیکەووە لە کوردستانە، کە دەروودەشت و کێو و دوگی هەمووی پرە لە لالە و سونبول و دار و درەختی رازاوە و جوان و جوگە و جواری پرتاوی وەکوو ئاوی حەوزی کەوسەرە. لەو لاشەووە لە بیابانی مەککە دایە. چۆل و هۆل و بیگیا و بیگول و سەبزه. بەلام عەشقی زیارەتی مەککە و پابوسی پیغمبەری مەزن، شیت و شیدای کردوووە و دەلی :

* باشە ئەگەر گولالە سوورە نیە، جەرگم لە عەشقی مەککە، کەواووە و سوورە. ئەگەریش سونبولی تاتا دەس ناکەوی و سەبزه ناکەوێتە بەرچاو، هەر ئەوێندە شیت و شەیدای زیارەتم کە عەشق و دلداری لە بیرم نەماووە.

(۴۹۵) موغە یلانی جل و میزەر درپینی صوقییه یه عنی

ئەمە ریی موحریمانی مەخرەمی سەر رووت و عوریانە

* واتە : سوپی لێرا ئیحرامی بەستوووە و سەری رووت کردوووە و جگە لە لیباسی ئیحرام شتیکی بی نەماووە. وەکوو شتیکی خارە موغە یلانە کە ی رێگای مەککە میزەر و جل و بەرگە کە ی درێ بییت.

(۵۰۷) شەقاوەت بوو بە دوود و داخلی کوورە ی ضەلالەت بوو

ئیمارەت خووسری خووسەرەو، کەسری کەسرا شەقی ئەیوانە

شەقاوەت : بەدبەختی، شەرارەت، خاری، نیکبەت، پەرشانی، کینە و دوژمنی.

ضەلالەت : گومرایی.

خووسر : زەرەر و زیان.

کەسر : شکیان.

کەسرا : لەقەبی شاکانی ساسانی.

شەق : تیدا هەلدان، درز.

ليره هه له ي نووسيار بووه. به لام ماموستا باشي مه عني كردووه. واته نيشانه. شهرح و ليكدانه وه كه ي لاپه رهي « ۳۳ »، ته گينا ته ماره ماناي حاكمي و پاشايه تي به.

* واته : به دواي بيعست و پيغه مبهري حه زره تي موحه محمد - دروود و سللاوي خوداي له سهر بي - به دبختي و چاره رهي له دنياي ئيسلامدا نه ماو بوو به دوو كه ل. به لام تهو دوو كه له ناوينهي كوورهي گو مراه بوون له ديني ئيسلام لايان داو نيشانه كه شي زهره ر و زياتي خه سره وي په رويژ شاهه نشاي ساساني به. كه به دهستي كوره كه ي خوي كوژرا و تاقي كه سراش كه مايه ي شانازي شاكاني ساساني بوو، شه قى برد و درزي تي كهوت و له ئاخردا كهوته دهس موسولمانه كان.

(۵۲۰) سوروشكي من كه ليلاوه، غوباري كوّه و هاموونه

وه ره سه رچاوه كه م بر روانه وه ك تاوينه چهن روونه

« نالي » ليره له مه ته ليك كه له فارسي دا هيه كه لكي وه رگرتووه. شايد ده ور به ره كاني خراپه يان گو تي. فرميسي كردووه به هاته و لهو مه ته له فارسيه، كه « آب از سرچشمه گل آلود است »، كه لكي وه رگرتووه و ده لي :

* كاكه گيان، نه گهر ده بينن له گهل كه سانيك كه باش نين. هاوشانم و بهو بو نه وه خراپه م ده لين، نا نا، وانبه، نه گهر فرميسكم ليلاويه، واته به خراپه م داده نين، وه رنه سه رچاوه ي دلّم كه چهنده پاكه. واته جه وه هري زاتي من خراب نيه. به لكوو پياوي به دين و به تيمان و خه لك خو شه ويست و دوور له ريا و دوور وويم. ئيستا به بو نه ي تهو هاو نشينانه به خراپه مه زانن.

(۵۲۱) مونه ججيم كه رگهس و لاشه ي له لاشه يئيكه نه يزاني

كه ته م ته فلاكه چهنده لاکه، كه ته م گهر دوونه چهنده دوونه

ته فلاك : جه معي فه له ك.

لاک : ته غار، لانجین، کاسه‌ی چپوی، گولی سوور که جل و بهرگی پی ره‌نگ
ده‌کن، ئەو دەرمانه که لاک و موری پی‌ده‌کری، دەرمانی سوور کردنی نینوکی
ژنان و کچان، زایع و خه‌راپ، زه‌بوون و کز و لاواز.

دوون : رژد، په‌ست، بی‌بایه‌خ، ژیر، نزیک بوون، شتی زورکه‌م، ناکه‌س.
« نالی » ئەو شیعره‌ی، له داستانی قه‌له‌ره‌شکه‌له و داله‌که‌رخوره‌که‌ی گولیستانی
سه‌عدی که باسی قه‌زاو قه‌ده‌ر ده‌کا، که‌لکی وەرگر توهه که ده‌لی :

چنین گفتم پیش زغن کرکسی
که نبود زمن دورین تر کسی
شنیدم که مقدار یکروزه راه
بکرد از بلندی به پستی نگاه
چنین گفتم گرت باور است
که یک دانه گندم به هامون در است
زغن را نماند از تعجب شکیب
ز بالا نهادند سر در نشیب
چو کرکس بر دانه آمد فراز
گره شد بر او پایبندی دراز
ندانست از آن دانه‌ای که خوردنش
که دهر افکند دام بر گردنش
زغن گفتم از آن دانه دیدن چه سود
چو بینایی دام خصمت نبود
شنیدم که می‌گفت گردن به بند
نباشد حذر با قدر سودمند،

سه‌عدی ده‌لی : « روژیک داله‌که‌رخوره‌یک به قه‌له‌بازه‌له‌ی گوت :
ده‌زانی له من چاو‌تیز تر له دونیادا ده‌ست ناکه‌وی؟ ئینجا به ئەندازه‌ی
روژه‌ریگایه‌یک به ئاسماندا روانی و گوتی : ده‌نکی گه‌نم له فلانه شوین، داکه‌وو توه.
قه‌له‌بازه‌له‌ به سه‌ر سوورمانه‌وه گوتی : شتی وانابی. پروین بزاین. ئینجا هاتته

نوورانیه و ته‌قربیه‌ن به ئەندازه‌ی زه‌مینه. له هه‌موو ئەستیره‌یه‌ك به زه‌مینه‌وه نزیك‌تره. كه‌مه‌یه‌ك وه‌ك ئاخله‌ی مانگ، یان هه‌وری كه‌مه‌ریه‌ند ئاسایی دا‌یه‌ها به ده‌وریه‌وه، كه‌ پی‌ ده‌لین چه‌ن‌به‌ر یان ملوینك. ئەستیره‌شناسه‌كان پیا‌ن وا‌یه‌ كه‌ به‌شیکی قه‌تره‌ی ئاوه و به‌شیکی تری ئیدروكه‌ربونه‌كانه. یه‌ك سالی زوهره‌ جهوت مانگ و پانزده‌ روژی خو‌مانه. وا‌ته (۲۲۵) روژ. گه‌رمای زوهره (۴۲۶) ده‌ره‌جه‌یه. چ به‌ روژ چ به‌ شه‌و. (۴۲۶) درجه‌ی سانتیگراد.

ده‌لین زوهره و زه‌وی دوو خوشکی لفه‌دوانه‌ن. به‌شی له‌ عاره‌وكانی عه‌راق و شام، زوهره‌یان په‌ره‌ستش كرده‌وه. زوهره به‌ بونه‌ی ئەو كه‌مه‌ریه‌نده‌ كه‌ هابه‌ ده‌وریه‌وه و باس‌مان كرد، نا‌یبن‌دری‌ت. كاتی كه‌ نیزیکی عه‌رزه، نیوانی « ۳۰ » ملیون کیلومه‌تره كه‌ له‌ ئەو حا‌له‌ته‌دا بو‌كه‌س نا‌یبن‌دری‌ت. به‌لام كه‌ دووركه‌وته‌وه ده‌بیبن. له‌م كا‌ته‌دا « ۱۹۶ » ملیون کیلومه‌تر له‌ عه‌رزه‌وه دوور‌تره. ده‌بی ئەو شیعه‌ بو‌ پاشای بابان حا‌كمی سوله‌یانی گو‌تبی‌ت كه‌ دا‌یه‌ پیکه‌وه‌ن و له‌ یه‌ك جیا نا‌بنه‌وه. هه‌روا كه‌ باس‌مان كرد سه‌ور و زوهره‌ دا‌یه‌ پیکه‌وه‌ له‌ یه‌ك خا‌نه‌دان. سه‌وری فه‌له‌ك ها‌وجووتی ئەو شیرینه‌ نازدا‌ریه‌ كه‌ ها‌رووت و مارووتی گیروده‌ی خو‌ی كرد. ئەو هه‌موو نازدا‌ری‌یه‌ بو‌ شاری سوله‌یانی و حا‌كمه‌ پش‌تا و پش‌ته‌كاني ئەو شاره. وا‌ته‌ بابانه‌كان، شو‌په‌ین‌دراون به‌ فه‌وری فه‌له‌ك و شاریش به‌ زوهره.

(۵۲۴) دل‌سیاسه‌نگ نه‌بی، ما‌یلی خاکی وه‌طه‌نه

خالی له‌علی‌حه‌به‌شه، سا‌کینی بور‌دی یه‌مه‌نه

دل‌بیته‌ به‌ردی ره‌ش و مه‌یل به‌ خاکی نیش‌تمانی، له‌گه‌ل‌ خالی‌ لیو و

بور‌دی یه‌مه‌ن تی‌فک‌رانی زوری ده‌وی.

ئه‌وه‌یه‌كه‌ ده‌بی‌ بزانی‌ن و روونی بکه‌ینه‌وه‌ چو‌ن دل‌ ده‌بیته‌ سیا‌سه‌نگ و هتد...

به‌ بروای من ئەم به‌یته‌ وردی‌ینی و ورده‌کاریه‌کی سه‌رنج‌ را‌کیشی تی‌دا‌یه‌ و جگه‌ له‌

نیشتمان به‌روه‌ری، خه یائی ناسکی «نالی» مان بو دهرده‌خات.
 سیاسه‌نگی دل: ئە گەر که سیک زور دل رهق بیت پی ده‌لین: دل به‌رد. ئە گه‌ریش
 متمانه‌ی به کهس نه‌بیت و به چاوی شک و دوو دلیه‌وه بو خه‌لک بروانی،
 پی ده‌لین: دل رهش. ئەو کینایانه بو نیوه‌ی ئەوه‌لی شیعره‌که‌یه. به‌لام نیوه‌ی
 دووه‌م خالی له‌علی حه‌به‌شه‌یه. به‌عنی ئەو خاله‌که ها به سهر لیوه جوان و
 سووره‌که‌ی یاره‌وه، ساکینی بوردی یه‌مه‌ن، به‌عنی دانیشتووی بوردی یه‌مه‌ن، یان
 داپوشراو به بوردی یه‌مه‌نی‌یه. ده‌زانین که لیو هه‌م به له‌عل و هه‌م به عه‌قیق
 شو به‌یندراوه و عه‌قیقی یه‌مه‌نی به‌ناوبانگه.

* واته: ئە گەر دل وه‌کوو به‌ردی رهش نه‌بی، به‌زید و نیشتمانه‌که‌ی
 خووی خزمه‌ت ده‌کات. له‌شه‌و ئەویش ده‌زانین، ئە گەر دل رهش بیته‌وه و له‌کار
 که‌وی، له‌ش له‌نیو ده‌چی. ئەوه‌یه‌ دایه‌ دل ساکینی له‌شه‌و له‌ ژیر سنگدایه‌ و به‌م
 جوړه‌ ده‌رکه‌وت، (دل و له‌ش لازم و مه‌لزوومی یه‌کن). هه‌روا که خاله
 ره‌شه‌که‌ی سهر لیوی یار - که مه‌به‌ستی دله - خووی خستووته ژیر بوردی
 یه‌مانی، دهم هه‌لیپچ و خووی شار دوته‌وه ساکینی یه‌مه‌ن - مه‌به‌ستی له‌شه - بووه.
 جا ئە گەر دل رهش و رهق نه‌بی، ده‌بی نیشتمان خوشه‌ویست بی.

(۵۲۵) په‌رچه‌می سونبولی‌یو، قه‌ددی «قه‌ضیب البان»‌ی

زولف به‌هلوولی‌یو، خه‌ط زه‌نگی‌یو، وه‌جه‌ی حه‌سه‌نه

په‌رچه‌م: زولف.

قه‌د: بالآ.

قضیب: شاخه‌ی دره‌خت، (بو تاریفی بالآی ریک و پیک ده‌لین وه‌ک شاخی
 شمشاده که لیوه قضیب البانه).

بان: داریکی ریک و خوش‌بون.

زولف به‌هلوولی: پرچی په‌ریشان.

خط زنگی : سیاتاوه، نه‌سمه‌ر.

وه‌جهه : روو.

حه‌سه‌ن : جوان.

« نالی » تاریفی یاره‌که‌ی ده‌کا و ده‌لی:

* زولفی وه‌کوو سونبول جوان و به بوټه. بالای به‌رز و ریک‌ویکه هر وه‌کوو شاخی داری بانه. نه‌گریجه‌ی په‌ریشانه و ره‌ش‌تاو و نه‌سمه‌ره و روخساریشی زور جوانه.

(۵۲۵) طه‌لعه‌تی ټایه‌تی جان، مه‌ظه‌ری ټی‌عجازی به‌یان

له‌بی دورج و، ده‌ه‌نی سیرر و که‌لامی عه‌ل‌نه

طه‌لعه‌ت : ده‌رکه‌وتن، روخسار، دیتن، هه‌لاتی خوړ و مانگ، دیدار و ..

ټایه‌ت : نیشانه.

مه‌ظه‌ر : جیگه‌ی سه‌رکه‌وتن، جیگه‌ی په‌یدا بوون، نیشانده‌ر.

ټی‌عجاز : عاجیز کردن، ناهومیدی و سه‌رسوورپمان، کاری که‌س نه‌کردی جگه پیغه‌مبه‌ران.

به‌یان : ده‌رکه‌وتن، ده‌رخستن، قسه و گفت‌وگو کردن.

دورج : بحری، قوتووی بچووک، جیگه‌ی زیروزیو.

سیرر : نه‌نی.

عه‌ل‌نی : ناشکرا.

* واته : روخساره جوانه‌که‌ی یار، نیشانه‌ی روح تازه‌بوونه‌ویه و

مایه‌ی ژیانه. هر نه‌وه‌نده جوان و بی‌هاوتایه که نیشانده‌ری سه‌رسوورپمانه،

وه‌کوو موعجیزه وایه. لیوه‌کانیشی نه‌وه‌نده جوانه که ده‌لی بحری و سه‌ندووقی

زیر و مرواریه و دور مرواریه کانی - ددانه کانی - دهمی دائه پووشی.
به لام ناشکرایه، مهبستی «نالی» له ئه و قسه و تشبیهاته دهربرینی ئه و پهری
جوانی یاره که یه.

(۵۲۶) وهک گولی ئاتهشی خه ملیوه به بهرگی چه مهنی

قامه تی نارهبهره، ناروهره، ناره وهنه

گولی ئاتهشی: گولیکی سووری زور جوانه که میرگ و چه من دهرآزینته وه.
نارهبهر: داری هه نار، داریکه که بهری هه نار.

ناروهر: به ژنیک ده لین که ممهکه کانی وه کوو هه ناری لی هاتی.

ناره وهن: نهرم و ساف و تهروتازه و جوان و ریک و پیک.

* واته: یاره که م نه وهنده جوان و شیرینه وهک گولی ئاتهشی وایه. چون

ئه و گوله بهزگی چه من دهرآزینته وه و جوانی دهکا، ئه ویش به جل بهرگی
جوان رازاوه ته وه. چونکوو ممهکه کانی وه کوو هه ناری لی هاتوه. بالاشی بهری
هه ناری گرتوه. زور نهرم و نول و تهروتازه و جوان و ریک و پیکه و تازه
پی گه یشته وه.

(۵۲۷) روشنی دیده به ئینسانه که موژدهی قهدهمت

روشنی دیدهی غه مدیدهی «بیت الحزن»

«نالی» لیره دا به ئیشه ده لی:

* به خاتری دووری تو نه وهنده گریام که گلینهی چارم سسی بووه و
کویر بووم. موژدهی هانتت وه کوو ئه و موژده یسه که بو چه زهقی یه عقووبی
پیغه مبهر - دروودی خودای له سه ربی - هات و به هوئی ئه و موژده یسه،
رووناکی که و ته چاوه کانی - که له هجرانی یوسف له «بیت الحزن» دا، کویر
بوون و چاوه کویره کانی ساغ کرده وه، منیش ههروام. (نالی خوئی به یه عقووب

و ياره‌كه‌ي به يوسوف شوپه‌اندوه).

* * *

(۵۲۸) له و وه‌خته‌وه بيستوومه ديتن به‌قه‌ده‌ر چاوه

هر مووم له به‌ده‌ن، يه‌كسه‌ر، وه‌ك عه‌يني فه‌نهر، چاوه

* واټه : له و كاته‌وه كه بيستوومه ديتن به ئه‌ندازه‌ي چاوه، چونكوو

ده‌زانم ئازيزه‌كه‌م زور جوان و نازداره، ته‌واوي له‌شم، هه‌تتا مووه‌كانم بووه‌ته

چاو بو ديتني ئه‌و خو‌شه‌ويسته. ئه‌ويش چلون چاوي؟ چاوي كه هر وه‌ك

چاوي فه‌نهر دايمه ئاوه‌لايه.

* * *

(۵۲۹) جيگايي نه‌ظه‌رگابي، شه‌ش جانبيي ده‌ريا بي

ئهي مه‌ردومي سه‌يراني له‌م خيطة‌يه هر چاوه

نه‌ظه‌رگا: ئه‌و شته يا جيگايه كه ته‌ماشاي ده‌كهن، زياره‌تگا.

مه‌به‌ست و ئامانج :

از نظر گاه است اي مغز وجود

اختلاف مؤمن و گبر و يهود

«مولوي»

واټه : ئيختيلاف و ناكوكي ئاراي موئمنين و گه‌بر و جووله‌كه به خاتري

مه‌به‌ست و ئامانجه‌كه‌يانه.

چاو :

گرد صافي چنانكه درد نماند

در نظر گاه دردمند فشاند

«نظامي»

واټه : گه‌رديك و تو‌زيك زور ساف و بي‌گه‌رد رزانديه نيو چاوي كه

ئیشی بوو. ئیتر ئیشەکە ی نەما. (ئیره مەبەستی «نالی» جیگای تەماشای کردنە).
 * واتە : خەلکینە! سەیران کەران! وەرن تەماشای ئەو ناوچە یە کەن. دەر
 و دەشتی هەر چاوه. چونکوو جیگای تەماشای کردنە. تەماشای نازاران و دیتیان
 ئەگەر دەوراندە و ریشی دریا بی هیشتا تەماشاکەری زۆرە.

(۵۲۹) چاویشی لە «نالی»، کرد، دین و دل و جانی برد
 گەر زولفە ئەگەر نازە، گەر خەندە یە، گەر چاوه

چاوی کردن : روانین. خو پیشان دان، ئیشارە کردن، چاوداگرتن.
 * واتە : چاویکی لی کردم که به ئەو چاوی کردنە، گیانەلای کردم و
 دلێ رفاندم و لە هەمووی گرینگ تر ئەو یە که دینی لی ئەستاندم.
 جا نازانم ئەو بەدبەختیە بە بۆنە ی زولفە رەشە هەرە جوانەکە ی بوو، یان خەمزە
 و نازەکە ی، یان ئەو پی کەنینه و چاوه جوانە مەستەکانیەتی.

(۵۴۰) دامەنی پاکێ مەداری دائیرە ی خامە ک نییە
 خوینی مەقتوولانە وا دامینی یاری گرتوو

مەداری دائیرە : کەمە ی دەوری دائیرە، (پیراموون و دەوری دائیرە که له
 ناوەندەوه بۆ هەموو نوختە یە ک، یە ک ئەندازە یە). دامینی کراسی ژنان خەرە وە کسو
 کەمە و مەداری دائیرە وایە.

خامە ک : قەنەوز ئەرخەوانی یە و وەنەوشە یی ئامال سوورە و جار جار که خور
 لی بدات سوور دیتە بەرچاوی و بە خە یالی بینەر سوورە.

* واتە : ئەو رەنگە سوورە که له داوینە پاکەکە ی یار دە بیندەری، مەلی
 دامینی پاکە و ئەو رەنگە رەنگی قەنەوزە که خور داویە لی و لە دوورەوه سوور
 دە کاتەوه و تاییە تمەندی خامە کە یە. نا نا، قەت وانیه. ئەوه خوینی دلدارانیستی
 که بە بۆنە ی ئوینی، داوینی ئەو یارە دل رە قە ی گرتوو و سووری کردووتەوه.
 کەوا بوو بزانه که داوینی یاریش پاک نیە.

* * *

(۵۴۰) گهر د و بادي هيچري تو وا عالهمي لي كردمه توز

نهك دو چاوم، بهلكه هتتا دل غوباري گرتووه

دل غوبار گرتن : بي مهيل بوون ده گهل دوست و يار و قهوم و خويش، بو
بيگانه نهو وشه يه بهكار نابهن، تور يان.

دنيا توز گرتن : بهر چاورهش بوون.

* واته : نازيزه كه ما دووري و دووركه و تنه وه له تو نه ته نيا دنياي روشني

لي تاريك و بهر چاوي رهش كردووم، بهلكوو دلشيم ليت بي مهيل بووه و ليت
توراوم. نه گهر نهو دوور يه دريژه ي بيت، نيتر نه من و نه تو.

* * *

(۵۴۵) قامه تت نه خلي به شيري، فائيقه ي پهي كردووه

نه خلي بي نيشي مه مهت، شه هدي سپي قهي كردووه

بو ليكولينه وه ي نيوي يه كه مي نهو شيعره، پيوسته بزانيه كه نه خلي

چيه و چ تا يبه تمه نديكي هديه و به چي ده شو به پندري و نه حل چون به شير
ده بي. نه وسا، مه عناكه ي ليك ده ده ينه وه.

نه خلي: (درخت خرما شجره مبارك است و به آدمي نيك مانند است و به طول

وراستي و قد و امتياز ذكر و انثي و بوي طلع و... كه به نطفه و شكل طلع

(شكوفه ي نخستن خرما)، كه به مشيمه ماند و ليف كه به موي آدمي ماند و آنكه

ماده كه نزديك بود فحل بيش خواهد و آنكه به همدگر عاشق شوند و اين همه

صفات انساني است (نزهة القلوب)).

به شير (شيرا) : نهو نافرته يان گيان له به ره كه مه مكي پر بيت له شير يان

نه خلي ميوينه.

فائيقه : باشترين، هه لېژير دراوترين و جواتترين له ههر شتيك.

پهي كردن : قاچ برينه وه، كينا يه يه له سه ركه و تن به سه ر باس كراودا و له

ره‌ونه‌ق خستنی باس کراوه‌که.

نه‌حل : هه‌نگ.

شه‌هدی سپی : شیر ی شیرین وه‌کوو هه‌نگوین.

قه‌ی : رشانه‌وه.

* واته : یاره جوانه‌که‌م! بالابه‌رزه جوانه‌که‌ت که وه‌کوو نه‌خله، به‌لکوو له نه‌خلی هه‌لبزیردراو جوان‌ترینی په‌ی کردوو و له ره‌ونه‌قی خستوو و بالاکه‌ت له میچکه نه‌خله هه‌ره باشه‌کان به دیمه‌ن‌تر و ری‌ک‌وی‌یک‌تره و هه‌نگی بی‌چزووی مه‌مکه جوانه‌کانت پره له شیر و هاتوو‌ته ره‌گ، (ژئی‌ک که مه‌مکه‌کانی پر شیر بی‌ت و هه‌ندی به منداله‌که‌ی شیر ی نه‌داییت، شیر که دل‌وپ دل‌وپ له گو‌ی مه‌مکیه‌وه نه‌تکیت. به‌و حاله‌ته ده‌لین مه‌مکی هاتوو‌ته ره‌گ)، و ده‌زائم که نه‌و شیر هس له هه‌نگوین شیرین‌تره و نه‌توانم بی‌بلیم شه‌هدی سپی، هه‌نگوینی چه‌رموو.

(۵۵۲) سونبول له‌به‌ر روعوونه‌تی شمشادی تازه‌دا

هات و به‌طه‌عن و ده‌وره به‌سه‌ریا شکایه‌وه

طه‌عن: نه‌یزه و رم پیا کردن، خراپه‌ی که‌سی‌ک گوتن، تانه لیدان، پیریوون، طاعوون گرتوو، رویشتن.

ده‌ور: کات، زه‌مانه، نو‌به‌ت، گه‌رمی، په‌لکه (زولفی چنراو)، ده‌وراده‌ور.

روعوونه‌ت: نادانی، ته‌که‌بیور، بلهی، ناسکی، نه‌رمی و سستی :

نگردد عقده‌های من چرا هر روز مشکلتر

که چون سرو از رعونت دست دایم بر کمر دارم.

صائب تبریزی،

* واته : سونبول له‌به‌ر نه‌رمی و ناسکی شمشاده تازه‌که، واته

نمونه‌هاله‌که‌ی شمشاد ده‌ستی کرد به رویشتن و به ده‌وریا لوولی خوارد. و خو‌ی

پیدا بیچاند.

(روعوونتهت معنای کمه عهقلی و نادانی ئەدا. بهلام بو دار و درهخت کمه عهقلی ناگونجی).

(۵۵۷) بروت تیغیکه وسمه‌ی سه‌یقل و مه‌سلوول و مووکاره

که عیشوه‌ی جه‌وه‌ره، ره‌مز و ئیشاره‌ی ئاوی مه‌ودایه

ئاوی مه‌ودا: ئاسنگهر، پولا و تیخ و خنجر و ههر شتیك تیژ بکاته‌وه، ده‌یخاته کووره تاکوو ئامرازه‌که سوور بیته‌وه، به دوا‌ی سووربوونه‌وه ئەو ئامرازه په‌رداخ ده‌کات و به دوا‌ی په‌رداخ و تیژ کردنه‌وه، دووباره ده‌یخاته کووره، تا باش سوور بیته‌وه ئەوسا ده‌ری دینی و ئەیکا به ئاوا تاکوو سارد بیته‌وه. به ئەو کاره ده‌لین ئاودان و ئاوکاری کردن.

* واته: بروت وه‌کوو تیغی تیژی ناسکه که به وسمه زاخاو درواه و په‌رداخ کراوه له کیلان ده‌رها‌تووه و رووته و له تیژی، موو ده‌کات و به عیشوه‌ش خال و میل دراوه که به یه‌ک ئیشاره و برو هه‌له‌ته‌کاندن ده‌مه تیژه‌که‌ی که وه‌کوو نشته‌ری ئاو دراوه، عاشقی بیچاره‌ت له بهر ئەو تیخه تیژه چی له ده‌س دی و ده‌بی چ بکات؟

(۵۵۸) له سایه‌ی کوفری زولفت، دل دفنا فی النور، ی ئیمانه

مه‌لین ظولمه‌ت خراپه وه‌صلی په‌روانه له شه‌و دایه

«نالی» له چوارینه‌که‌ی بابا‌تاهیر که‌لکی وه‌رگر‌تووه که ده‌لی:

زدست دیده و دل هر دو فریاد

که هرچه دیده بیند دل کند یاد

بسازم خنجری نیشش ز فولاد

زنم بر دیده تا دل گردد آزاد

کوفري زولف : تاريخايي، شهو.

* واته : له سايهي زولفه ره شه که ياره چون که وتوو ته سهر
روخساري گولي يار و دايوشيوه و ئيتر من ناي بينم. کاتيگ چاو شتيگي نه دي،
دل ناي هه وي. ئه منيش نه گهر رووي يار نه بينم، ئيتر شه يداي نايم. جا ده لي کي
گو توويه شهو خرايه؟ مه گهر له شهودا نيه که چرا روشن ده رکريست و شه مع
روشن ده بي و په روانه خو ي ده گه نبي به شه مع و وه سلي له شهودا يه.
کاتي که روخساري يار نه بينم ئيمانم مه حکه متره.

(۵۶۰) له دووري توپه نه ي خورشيد ي پرته و به خشي سهر گهر دان

که « نالي، وا له حالاتي ميحاق ي ماهي نهودا يه ...

* واته : ئه ي خورشيد ي که ته و اوي مانگ و ئه ستي ره و هه موو
شه و گهر ده کان، نوور له تو ده گرن و تو مایه ي روشني هه مووياني، که منيش
يه کي کم له نه و شه و گهر دانه. له و کاته وه نه م بينوي روز به روز زياتر نه تو يمه وه.
ئيستا وه کوو مانگي يه کشه وه له رولا واز بووم.

هه روا که ده زانين مانگ رووناکي له خو ده گري و کاتي عه رز ده که ويته ناراي
مانگ و خو، ئيتر مانگ چاوي ناکه ويته خو و ديار نيه. نه وه ته « نالي » خو ي
شوپه اندوه به مانگ، نه و يش مانگي يه کشه وه يان ناخري مانگ. ياره
جوانه که شي شوپه اندوه به خو. هه رچند ئيو يکي له به دکار نه بر دووه به لام ده بي
به دکار به زه وي شوپه ندرابي که هو ي که م نووري مانگه.

(۵۶۱) فه رمووي به مژه ي مه ستي، نازانه وو ته رده ستي

ساده ي، له دلي سستي، تي ري به، ته مه ننايه

ته رده ست : نازاو زير و زره نگ.

* واته : يار که به حالي من ده زاني و باش ده زاني که چون گيروده ي
بووم و له به رايه ري دا چهنده بي هيز و سستم. خيرا فه رماني دا به برژانگي،

فهرمووى زووبه ده زانم که زبر و زرهنگى و همموو ويستم نهويه تيريك بسدهى
له دلّه سست و شهيداکهى. سادهى. واته خيراکه و پهلهکه. ويستی «نالى» يش
هر نهويه.

(۵۷۱) دلرفينيكه له بو مه دحى، سهراپايى نهوى
واجبه مه دحى بكا هر چى كه ماليكى ههيه

مه دح : تاريّف، په سهن، هه لدانه وهى چاكه كاني كه سيك.
كه مال : ته واو بوون، دزى نوقسان (ته مام و كه مال)، گه و ره يى و سهر كه وتن،
عيلم و زانست، (بى كه مال : نه زان، كه مال : زانا و پسپور).
سهراپايى : سهر تاسهر، هه موو.

* واته : يار دلرفينيكه بو خووى كه په سهن و تاريّفى سهر تا پاي دهوى
و پيويست و شايانه كه عاقلان و باكه مالان تاريّفى بكن. چونكوو كه سيك كه
نه زان و بى كه ماله ناتوانى له چاكه كاني ياره كه م سهر ده ريئى.

(۵۷۲) عاشقى بى دل ده نالى، مه يلى گريانى ههيه
بى شكه هه و ره تر يشقه تاوى بارانى ههيه

دلدار و دلپه ند به مه عشووقه ده لىن نه به عاشق. به تايهت عاشقى
بى دل كه دلى له ده ست داوه و دلدار بر دوويه تى.
«نالى» ده لى :

* عاشقيك كه شهيدا بووبى و دلى له دهس دابى و ده ستى كر ديته نالين،
وا داياره ده يه وهى بگريى. دياره كاتيك نالينم بوو، گريانىش ها به شوينيه وه.
هه روا كه له به هار دا كاتى هه و ره تر يشقه بگرمينى، به دواى گرمه ي هه و ر، باران

دهباری. بی شک ههروایه و نهمنیش به دواي ناله ده گريم.

(۵۷۶) دل موشه ببهک بوو له بهر ئيشاني نيشاتي موژت

حه يفه قوربان! ئاخر تم نيشانه يه شاني هه يه

(به بروای من، نيشانه يه له نيشانه يی، باشر مه عنا ده به خشی. که من

نيشانه يه م هه ليزاردوه).

دل ناوه ندي ميهر و مه حبه ته. جيگه ي ئه وين وهيو او هومیده، جيگه ي روحی

ئينساني و حه يواني يه :

دل کان است خرد گوهر و قلم زرگر،

ټيمام غه زالی،

ټا بتواني زيارت دلها کن

کافزون ز هزار کعبه آمد یک دل،

خواجه عبدالله انصاری،

واته : هه تا ئه توانی زياره تی دلکان بکه. چونکوو دل به ده ست هيټان

له هه زار جار حه ج چوون و که عبه زياره ت کردن باشره. به کورتي، دل جيگه و

ماواي خودايه و شان و شکو له ئه وه زياتر ناي.

* واته : نازيزه کم! له بهرچی بي ره همانه دل پر شان و شکو که ي منت

کردووه به نيشانه و به تيري برزانگه جوانه کانت داوته بهر تير و کون کونت

کردووه؟ خافلی که ئه و نيشانه يه که دلی مني به دبه خته، داراي شان و شکو يه و

مه نزل و جيگای خودايه و قه در و مه نزيله تی هه ره گه و ره ي هه يه و بي بايه خ

نيه. به قوربان حه يفه ئه و کاره خراپه مه که.

(۵۷۶) له حظه بيټک و له محه بيټک چاوم به چاوی ناکه و ی

کی ده لی وه حشی غه زاله مه یلی ئينساني هه يه!

له حظه : ماوهی چاو ترووکاندنيك.

له محه : ئه موهندهی برووسکه لی دانی، واته نهختی.

ئینسان : مەردم، به شهەر، گلاره و بیبیلە ی چاو، سەر ئەنگوست، سببەر و سەری کیو، زهویی بایر و نهکیلدراو، سببەری خەلك، کینایه یه له ئونس و هوگری، لیره مه بهست له ئینسان، ئونس و هوگریه.

* واته : خەلكینه ئه موه بو هەر ده لین ئەو ئاسکه وه حشیه ده بههوی هوگری من بیت و هاونشینی من؟ ئاخر تا ئیستا ته نانهت بو ماوهی چاو ترووکاندیکیش نه مدیوه. چون شتی وا ئیمکانی هه یه.

(۵۹۱) خوینی صیرفه پینی سەر و دهستت حەنایی کردوو

رهنگی دهست و سەر نییه، رهنگی سەری دهستانییه!

صیرف : خالیس، بی خهوش، رووت، ته نیا.

دهستان : ئاواز، دهنگی بولبول، بن مالی و هیزم دان و جیگهی خرپەر، ناوی زال بابی روسته م، فروقیل و حیلە، ناوی جادووگریکه :

داگر دهستان جادو زنده گردد

نیارد کرد با تو مکر و دهستان،

واته : ئەگەر دهستانی جادووگری زینوو بیته وه، ناویری ده گهل تو دا

فروقیل بکات.

« نالی » رووی ده می له یاره که یه، که له گه لیا فروقیل ده کات، ده لی:

* سهرو دهستت وا به رووتی حەنایی کردوو، بیت وایه نازاتم چه نده به مەکرو حیلە ی؟ نا نا باش ده زاتم. ئەو رهنگه، رهنگی دهست و سەر و خەنه نیه، ئەوه رهنگی جادووگری و فیل و دهستانه که ته! نانا، ناتوانی فریوم بدهی.

(۵۹۵) واقیعه ن خانەقه خوش زه مزه مه بیکی تیدا.

یه، به لا قه ندی هه یه، گه ندی هه یه، رهندي نییه

واقیعه‌ن : به راستی.

زەمزمە : هەرا و زەنا.

گەند : بوگەند، و مروی بی کەلک.

قەند : شیرین و پیاوچاک.

رەند یان ریند : فیل‌پاز و وشیار، سەرسەری و کەمتەرخەم، تولاشەیی چیو، دارتاش، داری عوود، پیستی کولفت و زبری هەنار و مازوو، تایچەیی لە بەرگی خورما دروست کراو، هوشیار و وریا، زبر و زرنەنگ کەسی کە بتوانی ریا‌بازان و دوورپووه‌کان لە پیاو چاکان جیا بکاتەوہ. کە مەبەستی «نالی» ئەو ریندە یە.

* واتە : خانەقا بە راستی خۆشە و بەزمەکەیی جوانە، گەمە و گالتەیی زۆری تێدایە. پڕە لە پیاوچاک و ریا‌باز و دوورپوو، بەلام بەداخەوہ ئەو رەندە، ئەو وشیار و زبر و زرنەگی کە بتوانی چاکە و خراپە لیک جوی بکاتەوہ تێدا نە.

* * *

(٦٠٠) لە عەکسی ذاتی بی‌رەنگت هەتا کەیی دیدە رەنگین بی

جونوونی لەیل و مەیلی نەقشەندی عەکسی ئەسما بی؟!

عەکس : شیوہ و وینە لە ئیو ئاو یان ئاوینە، ژیر و روو بەروپشت کردن، ویساندنی و لاخ، بەرپەرچ دانەوہ، بەرگری کردن لە کاری کەسیک، هونینەوہ، هەلاتی خور.

بی‌رەنگ : تەرحی نەقاشی :

«مثال بزم تو پرداخت نقشبند ازل

هنوز نازده نقش وجود را بیرنگ،

«ظہیر،

واتە : هیشتا تەرحی بوون نەکیشرابوو کە نەقشەندی ئەزەل، بەزمەکەیی

توی ساز کرد.

بی‌رەنگ : ساف و سادە، بی‌رەونەق رەنگ پەریو، خەمبار، زور سپی.

ره‌نگین : به ره‌ونه‌ق، جوان و ظه‌ریف، خو‌ش‌قسه، خو‌ش و باش، ره‌نگ کراو.
 جونوون : داپوشانی شهو، شاردراره، شیقی، وه‌سوه‌سه، عاشق بوون.
 جونوونی له‌یل : تاریکی شهو یان نیواره.
 مه‌یل : ویست و ثاره‌زوو.

نه‌قشبه‌ند : وینه‌گر، زه‌ردوز و گول‌دوز، رازینه‌ر، خه‌ملان.

ئه‌سما : جمعی سه‌ما (ئاسمان)، کورت کراوه‌ی (ئه‌سماء)، جمعی (ئیسیم = ناو)،
 ناوینان، به‌ره و ژوور چوون، کردنه‌وه، به‌رز کردنه‌وه، نیوی ژن و پیاو که لی‌ره
 نیوی ژنیکه که «نالی» ئه‌و پارچه شیعه‌ی بو‌گوتووه.

* واته : ئه‌سما گیان! به‌ خساتری وینه‌ جوان و ساف و نازاره‌کته،
 هه‌تاکه‌ی له‌ به‌ر پی‌نه‌گه‌یشتنی تو، چاوم به‌ گریانی خویناوی ره‌نگین بی و خو‌م
 شی‌ت و شه‌یدا و ویست و ئاره‌زووم ئه‌وه‌ییت که رازینه‌ری وینه‌ جوانه‌که‌ی تو
 خو‌شه‌ویست بم.

(۶۰۲) گه‌هی‌ ئاهوو ره‌وش شاه‌ی، گه‌هی‌ گه‌وه‌ر مه‌نش ماه‌ی
 بلا با سینه‌ سه‌حرا بی، بلا با دیده‌ ده‌ریا بی!

گه‌ه : کورت کراوه‌ی گاهی‌یه، واته جار‌جار.

ره‌وش : ته‌رز، شیوه، ریگه‌ رویشتن.

مه‌نش : خوو، سروشت.

* واته : جار‌جار وه‌کوو ئاسکی و ته‌رز و رویشتنه‌کته، شاهانه‌یه.

جار‌جاریش هه‌روه‌کوو گه‌وه‌ه‌ری که له‌ نیو سه‌ده‌ف دای له‌ بن‌ زریا. ئیستا که

وایه با سینگم سه‌حرا ییت، بو‌ ئه‌وکاته‌که وه‌کوو ئاهوویت و به‌ لاروله‌نجه‌ی.

چاوه‌کانمیش به‌ بو‌نه‌ی فراوانی فرمیسک وه‌کوو ده‌ریایه و جیگه‌ ماسی. ئینجا

نازیزه‌که‌م! وه‌ره باوش و سه‌ر سینگم که سه‌حرایه. یا بنه سه‌رچاوم که ده‌ریایه

و جیگه‌ی ماسی‌یه.

(۶۰۲) کهمندی زولفی دوولانه له بو گهبر و موسولمانه
ده کیشی بی موحابانه، چ له م لا بی، چ له ولا بی!

بی موحابا: بی ترس و باک.

* واته: زولفی په لکه کراوی که وه کوو که مهنده، هه موو که سیک
به ره ولای خوئی راده کیشی. ټینجا نهو کهسه چ گهبری و چ موسولمان، بی ترس
و باک ده یکیشیته لای خوئی دا. جیاوازی له نارای گهبر و موسولمانی بو نیه. چ
له م لا بی (موسولمان). چ له ولا بی (گهبر). هه ر کهس بیت گیروده ی خوئی ده کات.
* * *

(۶۳۲) به ظاهر طاوسی رهنګین، صیغاتی د ته علی التاهی،
به باطین قومری و، خاکستهری ذات و موجه رره د بی!
قومری: یا کهریم که «یاکریم کامل الحروف» و بالنده کدهش خوشه ویست و
موباره که.

خاکستهری ذات: بی فیز و دهمار.

هه روا که له شیعی سهر دیره وه دهرده کهوی، «نالی» ده لی خوزگه م به
نهو کهسه که پیاو چاک و رهند و خوداپه رسته و خاوه نی نهو تاییه تمه ندیانه.
لیره ش ده لی:

* ده بی وه کوو طاوس جوان به ظاهر به فیز و دهمار و خوشنوماس بی.
به لام له دله وه وه کوو یا کهریم که له زیکری خودایه، بی فیز و دهمار بی و خوئی له
کهس بانتر نه زانی. هه رچهنه له مه نزهری خوداپه رسته ی دا بانتر بی.
* * *

(۶۴۲) گه ر بازی نه ظه ر بازی، له م ده سته، نیگارته چی!
بو یاری یو ده سبازی، له م راو و شکارته چی!
نه ظه ر باز: چاو حیز، نهو کهسه ی که دایم چاوی ها به شوین ژنانه وه.

صوفیان جمله حریفند و نظر باز ولی
زین میان، حافظ، دلسوخته بدنام افتاد،

واته : سوڤیه‌کان هه‌مویان چاو حیزو ژن‌باز، به‌لام «حافظ»ی
دلسووتاو بیان به‌دناو کردووه «نالی» ده‌گه‌ل خوڤه‌تی و ده‌لی:

* ته‌گه‌ر وه‌ک بازی شکاری داڤه‌ هایت به‌ شوین شکاره‌وه و ئه‌وه‌نده
چاو حیزی که ناتوانی ته‌ماشای ژنه‌کان نه‌که‌ی، ئه‌م ده‌ستی نیگاره‌ چیه‌ ها له‌ ئیو
ده‌ستت؟ (وادیاره‌ ده‌گه‌ل نازداریک خه‌ریکی ده‌س‌بازی‌یه‌)! ته‌گه‌ریش بو
بازیه‌، ئه‌م راو کردنت له‌ به‌ر چیه‌؟

* * *

(٦٤٣) گه‌رده‌ن که‌چی زولفی بووی، سا دل مه‌ده‌به‌ر موژگان

واخوت له‌ ته‌ناف داوه، ئیتر له‌ قه‌ناره‌ت چی!

هه‌روا که‌ له‌ شیعی‌ پشوو‌دا و توو‌یه‌ خه‌ریکی ده‌س‌بازی بووه‌ که‌ که‌م‌که‌م
خه‌ریکی عاشقی ده‌بی و خو‌ی ده‌لی:

* خوت گیروده‌ی کردووه‌ و لاره‌ ملی زولفه‌کانی بوویت. سا دل مه‌ده
به‌ر موژگانی، ئیستا که‌ خوت گیروده‌ کردووه‌ خوت مه‌فه‌وتینه‌. واته‌ له‌ سیداره
مه‌ده‌. ئه‌و شیعرانه‌ له‌ ئه‌ده‌بیاتدا ورده‌ کاری جوانه‌. جاری وایه‌ ئینسان خو‌ی
ده‌کاته‌ باز، جاری شیر و جاری پله‌نگ که‌ مه‌به‌ستی نیهای ریزه‌کاره‌ که‌یه‌.

* * *

(٦٤٥) واخوانی که‌ ناری من بو‌ نو‌ق‌لی ده‌م و ماچه

ئه‌ی لووته‌ خو‌ری ته‌کیه‌ سا تو له‌ که‌ناره‌ت چی؟

واخوان : بانگ کردنه‌وه، دووباره‌ ویستنه‌وه.

که‌نار : ئامیز.

* واته‌ : دووباره‌ بانگ کردنه‌وه‌ی من بو‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ له‌ ئامیزم گری و

زاره‌ وه‌ک نو‌قله‌ شیرینه‌که‌ی بزم و ماچی بکه‌م. له‌ ئامیزی یه‌کدا خو‌ش
رابویرین. یه‌کیک نیه‌ بانگ بکاته‌ ئه‌و لووته‌ خو‌ره‌ی ته‌کیه‌ و بلی ئه‌های تیکه‌ و
پاروی زل، ئه‌تو‌ هه‌د‌د‌ت چیه‌ و تو له‌ کوی و ئامیز گرتن له‌ کوی؟ ئه‌تو‌
شایسته‌ی له‌ ئامیز گرتن نیت!

* * *

(۶۴۵) بوچ مایلی ته نهایی؟ سهوداییکه خوږایی...

تهی مهردومی بینایی، له م کولبهیی تارته چی؟

سهودا: رهش، سهندن و فروشتن، شیئی، نه ندیشه و خیال و هه وهس، باتل و بیهوده، عه شق.

سهودایی خوږای: خه یالی باتل.

کولبه: مالی زور بچووک و بی بایه خ.

* واته: له بهرچی ته نیایی؟ خه یالیکي خاوه؟ ئه من به ئه و ته نیاییه

خوشم. چاوه که م! نه گه رتوش، شهوکه لاهه کوته پی خوشه و ته نیاییه که می من، فهرموو قه ده مت سه رچاو.

* * *

(۶۴۹) مه غشووشی زه ره، عاجیزی زیو، دهره می دیره م

بوچ تیکچوووه صوفی که ره بوژ بو غه می باری؟!

مه غشووش: تیکچوو.

عاجیز: داماو.

دهره م: تیک شکاو.

که ره بوژ: نه و صوفیه ریاکاره یه که به خاتری فریودانی خه لک و خرکردنه وهی زه ر و زیو، جل و بهرگی سوفیه تی کردوو بهر.

غه می بار: غه می گوناھی زور که به نه ستوی گرتوو و بووه ته باری گوناھی.

* واته: نه و سوفی یه که ره بوژه ی گونا باره که دایمه بو زیر تیکچوووه و

داماوی زیوه و تیک شکاوی دیره م و دینار و مالی دنیا یه و خوی له کاره خراپه که ی خوی ناگاداره، له بهرچی غه مباری گونا هیه تی.

* * *

(۶۴۷) خه ندهت بووه ته باعیثی گریانی ده ماده م

به رقه، سه به بی بارشی بارانی به هاری

خنده که سه‌به‌بی گریان ده‌بی^۷ و ده‌لیله‌کەشی به‌رق و بارانی به‌هاریه.
 ده‌بی^۷ بزانی مونا‌سیبه‌تی خنده (بی‌گه‌نین) و به‌رق چیه. دیاره که کاتی بی‌گه‌نین
 ددانه سیبه مرواریه‌کانی دلدار ده‌که‌وینه دهره‌وه و نه‌دره‌وشیته‌وه و بریق‌ه‌ی دی.
 به‌رقیش که به‌رقه، جودا له وردیینی وریزه‌کاری نه‌ده‌بیه‌که‌ی، ده‌مانه‌وی بزانی بو
 بی‌گه‌نینی دلدار له جیاتی خوش‌حال کردنی دل‌داده، سه‌به‌بی گریانیه‌تی؟! شتی وا
 نابی، مه‌گهر نه‌و خنده‌یه ریشخه‌ن و گالته بی‌کردن و تیتالی و مه‌کربازی بیست.
 که‌وابوو، نه‌ل‌ب‌ت لیک‌دانه‌وه‌ی ماموستایش ناپه‌سه‌ند نیه .

* واته : به‌سیه‌تی گالته و، ریشخه‌نم بی‌مه‌که. ده‌زام نه‌و بی‌گه‌نینی تووه
 مه‌کربازییه. من فریوت ناخوم .

(۶۵۵) یه‌ک ره‌نگم و بی‌ره‌نگم و ره‌نگین به‌هه‌موو ره‌نگ

به‌م ره‌نگه ده‌بی ره‌نگ‌رژیی عیشقی حه‌قیقی
 ره‌نگ : له‌ون، پر ره‌ونه‌ق، خوین‌گه‌رم و خه‌لک خوشه‌ویست، باشی و ناسکی،
 خه‌یانته و ناراستی، مه‌کر و حیله، خوش‌قسه و خوش‌به‌یان(فصیح و بلیغ)،
 زور و قووته، نه‌خش.

* واته : یه‌ک ره‌نگم. دووروو و ریاباز نیم. بی‌ره‌نگم و مه‌کرو حیلهم
 نیه. دروزن نیم و خوین‌گه‌رم و خه‌لک خوشه‌ویست و باش و بی‌خه‌یانته و قسه
 خوش و نوکته‌زان و راست و دروستم. نه‌گهر توش نه‌ته‌وی بی به‌پیاو چاک و
 ماموستای راستی و دروستی و عه‌شقی راسته‌کی، وه‌کوو من به.

(۶۵۷) «برق البصر، له‌به‌ر به‌رق و ته‌له‌تلوئی له‌تالی

(خه‌سف‌القمر، له‌ئیشراق قیامه‌تی جه‌مالی

به‌رق : شه‌وق دانه‌وه.

ته‌له‌تلوء : بریسکانه‌وه.

له‌تالی : جه‌معی لو‌تلوئه، واته مرواری.

ئیشراق : هه‌لاتن، ده‌رکه‌وتن.

قیامه‌ت : روزی ئاخیره‌ت، هه‌ستان، له‌ کوردیدا، زورباش خو نوادنن. (کوره دووینی فلانه‌که‌س، شیعیکی خویند، نه‌وه‌نده جوان بوو نیتربلیم چی؟ قیامه‌تی کرد). ده‌زانین کاتی زه‌وی بکه‌ویته به‌ین مانگ و خور، سییه‌ری زه‌وی ده‌بیته هوی مانگ گرتن (خسوف). به‌لام لیره مه‌به‌ستی «نالی» خسووف به‌و مه‌عنا نیه، چونکوو ده‌زانین کاتی که خور هه‌لی، مانگ به‌رچاو ناکه‌وی. به‌عنی ناتوانین بیینن. هه‌رچند هه‌یه که مه‌به‌ستی «نالی» نه‌وه‌بی.

* واته : کاتی یار ده‌ستی کرده پی‌که‌نین، شه‌وق و بریسکه‌ی ددانه جوانه وه‌ک مرواریه‌کانی، چاوی موله‌ق کردم و کاتی روومه‌تی جوانی وه‌کوو خوری هه‌لات و خوی نیشان دا، مانگ خوی شارده‌وه. واته مانگ له ره‌ونه‌ق که‌وت.

(۶۵۹) یه‌می دیده پر له مه‌رجان، وه‌کوو یه‌شمی ئابداره

شه‌به‌یه شه‌بییه‌ی زولفی سیاهی وه‌کوو زوخالی

وه‌ک یه‌شمی ئابداره، وه‌زنی شیعه‌که تیک ده‌چی. وه‌کوو، باشتره.

یه‌م : ده‌ریای بی‌بن و زور قوول، ده‌ریا، روخانه و جو‌بار.

مه‌رجان : جانه‌وه‌ریکی سوور له بن ده‌ریا، به‌شکلی گیا و دره‌خت که پاش

ده‌هینانی له ده‌ریا، له جه‌واهیرووشی و جه‌واهیرووسازی دا به‌خه‌لکی

ده‌فروشن و به‌قیمه‌ت و پر‌بایه‌خه.

یه‌شم : به‌ردیکی سه‌وزی ره‌ش تاوه‌یه، واته سه‌وزی مه‌یله‌و ره‌ش.

ئابدار : پر‌ئاو، ته‌ر، زور بریقه‌دار و به‌ورشه، میوه‌ی پر‌ئاو و شیرهدار، تیژ و

به‌پر‌ش بو شمشیر و خنجهر، ره‌وان و خوش بو شیعر، سه‌خت و پر مه‌عنی بو

قه‌ه.

زریای دیده که مه‌به‌ست له چاوه جوانه‌کانی یاره. بوئه‌وه‌ی که مه‌رجانی

تی بگنجینی کردووێه ته ده‌ریا. چونکۆو جیگای مه‌رجان، ده‌ریایه. دیاره
ئه‌وه‌که‌سه‌ی که « نالی » ته‌عریفی ده‌کات، چاوی جوانی شینی هه‌یه و نوخته
نوخته خالی سوور له چاوی دایه. بویه ده‌لی پر له مه‌رجان و بریقه‌داره وه‌کوو
یه‌شم. زولفیشی وه‌کوو زوخال ره‌شه، شه‌بهیی شه‌وه‌یه.

* * *

(٦٦٢) بنواره نه‌وبه‌هار و فوتووحاتی گۆلشه‌نی

گۆلزاری کرده‌وه که ده‌می غونچه پیکه‌نی

نه‌وبه‌هار : ئه‌وه‌لی به‌هار .

فوتووحات : جه‌می فوتوح، ئه‌وه‌لین بارانی به‌هاری، وشتریک که کونی
گوانه‌کانی گۆشادتر و ئاوه‌لاتر بیت. کردنه‌وه، کرانه‌وه، ده‌ستکه‌وتی زیاتر له
ئه‌وه‌ی که ویستمان بیت، (به‌ره‌که‌ت). به واتای شارگه‌لیک که به جه‌نگ داگیر
کراپی. که ئیره ئه‌وه‌لین باران و به‌ره‌که‌تی مه‌به‌سته بو گه‌شه‌دانی گۆلشه‌ن و
گۆلزار.

گۆلشه‌ن و گۆلزار : ئه‌و باخ و باخاته یان ئه‌و ده‌ر و ده‌شته که پر پی له گۆل و
به گۆل، رازاوه بیت.

پیکه‌نینی خونچه : یانی گۆل ده‌م بکاته‌وه.

* واته : تماشاکه چه‌نده خو‌شه کاتی نه‌وبه‌هار، به ئه‌وه‌لین بارانه‌کانیه‌وه و
خه‌یر و به‌ره‌که‌ته‌که‌یه‌وه بو گۆلشه‌ن و گۆلزاره‌کان که هوی کردنه‌وه‌ی خونچه‌سه و
دیه‌نی گۆل و پشکه‌وتنی گۆله.

* * *

(٦٦٨) طاغی یو یاغی یو و باغی گۆل نه‌یره‌نگ و فه‌نی

شاد و شادابه به گۆل ئاته‌شی یو ناره‌وه‌نی

طاغی و یاغی : سه‌رکه‌ش، سته‌مکار و له خودا نه‌ترس.

نه‌یره‌نگ : فه‌ن و فیل.

سدرده رچووی، گورانی زورخوش، فروقیل، لم و وریایی، تارانندن، له بیر بردنه وه، درهنگ دانه وهی قهرز.
 گول ناته شی : گولی سوور.

«بر گلبنان گنبد اخضر نهاد او

گلهای گونه گونه ز خیری و آتشی،

واته : له سهر بته و بنجکی ناسمانی شین، گول گه لیککی جوراوجور له گول هیرو و گولی سووری داناوه.

* واته : سهرکش و نهسته مکار و له خودانه تهرسه و پرفه ن و قیل، دلی خوشه که باغ و بیسانی هدیه که پره له گولی سووری جوان و داره پرشاخ و بهرگه که ی ناره وهن.

* * *

(۶۶۹) من وه کوو ره عدم و تو وه ک گول و سه بزه ی دهمه نی

من ده گرییم و ده نالینم و تو پی ده که نی

دهمه ن یان دیمه ن : سهر سه لویک، گهنیو بوون و ره شه وه بوونی خورما، رقاوی بوون، شیاکه، دوژمنایه تی، دهشت و سارا که لیره مه به ست دهشت و سارایه * واته : من وه کوو هه وره تریشقه، ده نالینم و ده گرییم. باران ده رژینمه سهر دهشت و ساراوه تاکوو سه وزه و گول و گیا و درهخت سه وز بیست. گول پی بکه نی و گه شه بکات. نه وه ته که گریانی من، ده بیته هو ی پی که نی تو. نه من خوشحالی تو م مه به سته. هه رچه ند به گریانی من بیست. * * *

(۶۷۰) ته نی راضی به خهشین پوشی یی وه ک شیر و شوتور

بی نیازه له بریشم ته نی و پیله ته نی

شیر و شوتور : له فارسیدا مه سه لیک هه یه که کاتیک ده یانه وی که سیک یان شیک نه بین و نیتیر چاویان پی نه که وی و هیچ نیازیکیان پی نه بی، نه لین : «نه

شير شتر نه ديدار عرب». به ٿو ليڪدانه وهيه زانيمان که شير و شوتور يه عني بي نيازي.

بريشم تهنی: جل و بهرگی ٿاوريشمی له بهر کردن.

پيله تهنی: پيله دروست کردن، ٿاوريشم چنين، به ٿو کر مه ده لسن کرمی هوريشم، ناوی دیکهی «پيله تهن» ه.

* واته: چونکوو له شی من ڦیره به جل و بهرگی زير و په شمينه، له جل و بهرگی نهرم و نول و هاوريشمی بي نيازم و ٿو جل و بهرگم ناوی. «نه شير شتر، نه ديدار عرب».

(۶۷۴) چونکه «نالی»! له سهر ٿم ٿه رضه، غه ريبی وه طه نی

ههسته باری مهدهنی به، مهدهنی به، مهدهنی.

باری: جاريك دهس کهم، خودای تهعلا، (لیره معنای دهس کهم ٿه دا).

مهدهنی: مردهنی، پياوی بي هيڙ، نزیکه وه بوون، نزیکه وه کردن، خوش طبع و خوش قسه، خاوهنی سه ليقه، تي گه يشتووی و خه لکی شار دڙی ديهاقی، شاری دانيشتووی شار.

* واته: «نالی» ٿه تو که غه ريبی و خه لکی ٿیره نیت، ههسته هي مهت به خه رج بده. دهس کهم خوش قسه و خاوهنی سه ليقه و تي گه يشتو و بهو نزیکه و که ره وه و «موت مه ددن» به. خه لکی شاری: دوزمني له ناو به ره.

(۶۷۶) دو جادوو ماری مه غزی ٿاده می خواری قه رار داوه

به سهرشانی، وه کوو ضه ححاک و، ناوی ناوه زولفه ينی

* واته: قز و زولفه جوانه که ی لول کردووه و کردوويه به دوو دانه په لکه و خستوويه سهرشانی. هه رکاميان به سهر شانیکيا، هه ره وه کوو ماره به ناوبانگه کانی سهر شانی زه ححاک، که ميشکی ٿاده می زاده يان ده خوارد. ٿيستا

ئەم مارانە، ئەم پەلکانەش، مېشكى دلدارانى خواردوو و گىج و وړ و لە خو
بى‌خەبەر و شىت و شەيدايانى کردوو. تازە هاتوو و دەلى ئەمانە زولفن،
ناويانى ناو بە زولف.

* * *

(۶۷۸) وه‌کوو دوودى سیا‌هه ئاهى نالى، و ئەم ره‌قيبانە
له سەر تاپى له بەرگى مەرگ و ماتەم ناو زولفەينى

ره‌قيبانە : وه‌کوو ره‌قيب(سەردانە، شىرانە و...).

بەرگى مەرگ : کفن سپى نە رەش.

* واتە : ئەم دلدارەى من وه‌کوو ره‌قيبەکم، وه‌کوو بەدکارەکم، ئەوه‌ندە
رقى له منە و ئەوه‌ندە بەر پەرچى منە، دەزانى که ئاهى من ئەوه‌ندە رەشە و هەر
وه‌کوو دووکەلى رەشە، که چى ئەو زولفە رەشە بون خوشەکەى کفن کردوو و
بە سەرپوشى سبى داىپوشيو و شاردوو پەتەوه. واتە بە بەرگى سبى داىپوشيو.

* * *

(۶۸۳) هه‌واى سه‌يرى به‌ر و به‌حر، ئاگرى به‌رداوته‌ عومرت
که توژى مونه‌قيد خاکی، دلۆپى مونه‌ميد ئاوى

توژ : خاك.

خاکی مونه‌قيد : بەرد، (بەرد بە هوى فشارى تووژەکانى جور بە جورى
زەوى دروست دەبى).

دلۆپى مونه‌ميد : يەخ.

* واتە : ئارەزووى گەشت و گىل و سەيرانى ولاتان و تەماشاکردنى
وشكى و دەريا هەلى خراندوو و ئاگرى بەرداوته‌ عومرت. ئەوه‌ندە بەرزەفر و
خو نوین مەبە. راستە که بەنى ئادەم له خاك دروست بووه. بەلام تو ئەو خاكەى
که بووه‌تە بەرد. واتە دل‌رەق و بەفیزی. ئەگەریش ئاوى، ئەو ئاویته که بووه‌تە

سه هوڻ. واته ناو چاو تال و رووگرز و بي فھري. (به ٽينساني رووگرز ٽه ٽين له
يه خ ده کا).

(۶۸۳) که خاکی، خاکی دامنه به، وه گهرنه توڙي بهر بادي
که ٽاوي، ٽاوي گه وههر به، وه گهرنه بلقي سهر ٽاوي

خاکی دامنه : خاك دامنه، دڙي تهر دامنه و ڙن باز، واته چاوپاك و پياو باش.
ٽاوي گه وههر : ٽهو قه تره بارانه ي که له دهريا ده چيٽه سکی سدهف و ده بيٽه
مرواري.

* واته : ٽه گهر خوٽ به خاك ده زاني، بي ده مار و پياو چاك و چاوپساک
به. ٽه گينا وه کوو توڙي کی که با ده تبا و به فيرو ده چي و گونابار و ٽاخر شه ر
ده بي. ٽه گهر يش ٽاوي، واته توند و عه سه باني يه. بلقي سهر ٽاوي و به فوويه ك
ده توقی و له نيو ده چي. باش ٽه وه يه وه کوو ٽهو قه تره بارانه بي، که ده بيٽه
گه وههر و مرواري. مه به ست له ٽهو شيعره پهره پيداني حيسي ٽينسانه تيه.

(۶۹۹) دنيا که گول گولي بووه، قوربان! ٽه توڙ و هره
طالب به گول به، قه يدي چي به گول، گولي بوي؟
گول گولي : ره نگاوره نگی شتيك به جوڙي که له هر جيگه و شوئي کدا
ره نگی هه بي، قالی گول گولي، گولزار گول گولي؛ زرده، سووره، شينه، هه موو
ره نگی هه يه.

* واته : تازیز! به هاره، دنیا پر بووه له گول، دهشت و دهر گولگولی و
رهنگاوره ننگه، هه موو جووره گولیک هه یه. ئه توش که خوت گولی، گول
خوشه ویست به. قهیدی چیه که تو به بوتهی گول به دهسته وه گرتن و له نیو
گولدا بوون وه کوو دهشت و دهر گولگولی بی.
* * *

(۷۰۰) «نالی»: زوبانه کهی تهر و پاراوی سهوسهنت
حهیرانی چاوی نیرگسه، وهک لاله نادوی!
دهزاین سهوسهن، به تایبته سهوسهنی ئازاد، دهه زوبانی هه یه:

در بوستان جاه تو شد بنده سوز نی
با ده زبان چو سوسن آزاد مدح خوان،
* واته : سوزی نهی بو مه دحی تو، ههروه کوو سهوسهن دهه زوبانی
هه یه. نیرگس دایمه مه خمووره، واته خهوالووه. لالهش دایمه ئاوه لالا و خه ندانه.
نیرگس سیفهتی چاوی خوماره و سیفهتی لالهش ئاوه لالا و دهم پی که نینه.
«نالی» به خوی دهلی:

* ئه ری ئه وه بو زوبانه تهر و پاراوه کهت که وه کوو سهوسهنی زوبان
داره، حهیران ماوه و وه کوو نیرگس خهوی لی که وتووه؟ بو وهک لاله پی ناکه نی و
خه ندان نیه و شیعر نالی به بالای یاردا؟
* * *

(۷۰۲) عه شق سولطانیکه هه رگا روو له ویرانی بکات
ئاهی سهرد و ئه شکی گهرم و قهلبی بوریانی دهوی

دهزگای فرمانره وائیه کهی له ناو پروا و روو بکاته ویرانی، جگه له ئاهی سهرد

دەزگای فەرمانرەوا ئیە کە ی لە ناو برۆا و روو بکاتە وی
رانی، جگە لە ئاهی سەرد و فرمیسک و جگە رسووتان، کاریکی دیکە ی
بو ناکری. عەشقیق وایە. ئە گەر مەعشوق نەما و دلی دا بە کەسیکی تر، جگە
لە ئاهی سەرد و فرمیسک و جەرگی کەباب، شتیک بو عاشق نامینی.
* * *

(۷۰۷) تاچاکی نە کە ی پر لە هەوا سینە یی « نالی »
و هک زەنگلە ئاوازی یی نالە ی دلی نایی

زەنگلە : هەمبانه یەك كە دووزە لە یەکی پی یەو بە ستراییت. هەمبانه کە پر ئە کەن لە
با، ئەو کەسە کە فووی تی دەکا لە کاتی بینگ خوراد نەو دا بە دەست هەمبانه کە
ئە گووشی، تا کوو دووزە لە کە لە دەنگ نە کەوی. بە ئەو دووزە لە و هەمبانه دە لێن
زەنگە لە یان زەنگلە. کە ئیستاش لە باشووری ئیراندا بە تایبەت لە بووشیهر و
ئەو مەلەبەندە باوہ.
« نالی » دە لی :

* سینە ی من وە کوو ئەو زەنگلە یە تا چاک پر نە بی لە هەوا، واتە تا ناخ
هەلنە کیشم و سینگم پر نە بی لە هەوا، نالەم دەر نایی.

* * *

ئەو لیکۆلینەووە و ساغ کردنەووە، چەند جار درێژە ی کیشا. چونکە و
هەر جار بە دوای چاوی لێ خشاندنیک هەلە یە ک تر دە کە و تە بەرچاوم. کە
ناچار بووم دووبارە پێداییمەووە کە دووبارە چەند هەلە ی ترم دە دوزیەووە. ئەو
کارە بوو بە هوێ ئەووە ی کە ئەم کارەم درێژ خایەن بیت.
ئێستاش دە لیم پیم وایە کە هێشتا هەلە ی ماوە کە ئە گەر زانایان و
ئە دیبان چاوی پیا بخشینن، ئەو دیوانە باشتەر شەرح دە کری و لە ئە نجامدا
دیوانیکی پاک و پوختە دە کە ویتە دەستی خەلک، بە بۆنە ی ئەو کارەووە
دیوانە کە م بە یە ک جار نە نووسی.

۲۴ رێبە ندانی سالی ۱۳۷۲ کۆچی هە تاوی.

علی محمد رضاوندی (باپیر).

تصوير ابو عبدالرحمن الكردي

